

151. Halvårslige Konference
af Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige
den 5. og 6. april 1981
på Tabernaklet, Salt Lake City

Det øverste Præsidentskab: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

De tolv Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Rådgivende komité: M. Russell Ballard, Rex D. Pingear, Charles A. Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

International Magazines redaktion: Larry A. Hiller, Chefredaktør - Carol Moses, Assisterende chefredaktør - Heidi Holfeltz, Børnestjernen - Roger Gylling, designer.

Den danske Stjernes redaktion: Jørgen Ljungstrøm, Translation Division, Vodrofsvej 7, DK-1900 København V.

Redaktør af Den danske Stjernes lokalsider: Ellen E. Valgren, Zinnsgade 4, DK-2100 København Ø.

151. Halvårige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 5. og 6. april 1981 på Tabernaklet, Salt Lake City

Talerne i alfabetisk orden

Abrea, Angel	46	Hunter, Howard W.	108
Ashton, Marvin J.	36	Kimball, Spencer W.	6,77,133,136
Ballard, M. Russel	143	McConkie, Bruce R.	128
Benson, Ezra Taft	57	Monson, Thomas S.	81
Brewerton, Teddy E.	116	Packer, Boyd K.	19
Brown, Victor L.	63	Paramore, James M.	93
Burton, Theodore M.	48	Perry, L. Tom	151
Dunn, Loren C.	41	Petersen, Mark E.	102
de Jager, Jacob	15	Peterson, H. Burke	138
Derrick, Royden G.	111	Rector, Hartman, jun.	124
Faust, James E.	10	Richards, Franklin D.	88
Goasliind, Jack H., jun.	97	Richards, LeGrand	52
Haight, David B.	68	Romney, Marion G.	24,74,157
Hinckley, Gordon B.	31	Smith, Barbara B.	143
Howard, F. Burton	120	Tanner, N. Eldon	86

Abonnement:

12 numre Dkr. 54.- (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lyngø.
United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1981 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

INDHOLD

Modet lørdag morgen - 4 april 1981

Opretholdelse af kirkens ledere	5
En rapport om min forvaltning. <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	6
Selvets værdighed! <i>Ældste James E. Faust</i>	10
Vi er kaldede til at sprede lyset! <i>Ældste Jacob de Jager</i>	15
Ægteskab. <i>Ældste Boyd K. Packer</i>	19
Gengivelsen til Israel af deres arveland. <i>Præsident Marion G. Romney</i>	24

Modet lørdag eftermiddag - 4 april 1981

Rapport fra kirkens finanskomité	28
Statistisk rapport 1980	29
Joseph Smith III dokument og nøglerne til riget. <i>Ældste Gordon B. Hinckley</i>	31
Vi tjener det, som vi elsker. <i>Ældste Marvin J. Ashton</i>	36
Om at bygge broer til tro. <i>Ældste Loren C. Dunn</i>	41
Gracias. <i>Ældste Angel Abrea</i>	46
Lys og sandhed. <i>Ældste Theodore M. Burton</i>	48
Kaldelse af profeterne. <i>Ældste LeGrand Richards</i>	52

Præstedømmemøde - 4 april 1981

Meget kræves af deres fædre. <i>Præsident Ezra Taft Benson</i>	57
Fasteofre: Opfyldelse af vort ansvar for andre. <i>Biskop Victor L. Brown</i>	63
Det aronske præstedømmebærerens ansvar. <i>Ældste Dvid B. Haight</i>	68
Evangeliske pagter. <i>Præsident Marion G. Romney</i>	74
Om at tjene andre. <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	77

Modet søndag morgen - 5 april 1981

Den lange kø af ensomme. <i>Ældste Thomas S. Monson</i>	81
Han er dér. <i>Præsident N. Eldon Tanner</i>	86
Livet - en prøvelsestid. <i>Ældste Franklin D. Richards</i>	88
I skal elske hverandre. <i>Ældste James M. Paramore</i>	93
Prøv at nå du til vor Faders børn. <i>Ældste Jack H. Goasling jun.</i>	97
Velsignelser ved selvtillid. <i>Ældste Mark E. Petersen</i>	102

Modet søndag eftermiddag - 5 april 1981

Ingen må lægge noget til eller trække noget fra. <i>Ældste Howard W. Hunter</i>	108
Moralske værdier og belønninger. <i>Ældste Royden G. Derrick</i>	111
Lydighed - fuld lydighed. <i>Ældste Teddy E. Brewerton</i>	116
Ved at frelse andre frelser vi os selv. <i>Ældste F. Burton Howard</i>	120
Om at vende hjerterne. <i>Ældste Hartman Rector jun.</i>	124
„På denne klippe“. <i>Ældste Bruce R. McConkie</i>	128
Vi er i Herrens tjeneste. <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	133

Velfærdsmodet - 4 april 1981

Følg principperne. <i>Præsident Spencer W. Kimball</i>	136
Vores ansvar for at sørge for vore egne. <i>Biskop H. Burke Peterson</i>	138
Ræk ud efter stjernerne. <i>Barbara B. Smith</i>	143
Om at sørge for vore behov. <i>Ældste M. Russell Ballard</i>	147
Behovet for at undervise i personligt og familiemæssigt beredskab. <i>Ældste L. Tom Perry</i>	151
Grundprincipperne for kirkens velfærd. <i>Præsident Marion G. Romney</i>	157

Desuden deltog: Bønnerne ved velfærdsmodet blev bedt af ældste Robert D. Hales og ældste Hugh W. Pinnock. Ved mødet lørdag morgen blev de bedt af ældste J. Thomas Fyans og ældste W. Grant Bangerter. Ved mødet lørdag eftermiddag blev de bedt af ældste Marion D. Hanks og ældste John H. Groberg. Ved præstedømmemødet blev de bedt af ældste Neal A. Maxwell og ældste A. Theodore Tuttle. Ved mødet søndag morgen af ældste Dean L. Larsen og ældste F. Enzio Busche, og ved mødet søndag aften af ældste Paul H. Dunn og ældste Ronald E. Poelman.

Fotografierne i dette nummer: Fotografierne er taget af Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, cheffotograf; Jed A. Clark; Marilyn E. Péo og Jon T. Lockwood. Fotografierne i dette nummer gengiver scener fra missionærarbejdet såvel som fra konferencen.

Rapport fra Jesu Kristi Kirke af sidste dages Helliges 151. årlige konference

Taler og meddelelser den 4. og 5. april 1981
fra Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City

„Thi se, dette er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket” (Moses 1:39)

For at rette kirkens leders og medlemmers opmærksomhed og indsats mod dette overordnede åndelige mål bekendtgjorde præsident Spencer W. Kimball ved åbningsmødet følgende: „Idet Brødrene i Det øverste Præsidentskab og De tolv Råd har tænkt over og bedt om det sidste dages værk, som Herren har givet os at udføre, har det gjort indtryk på os, at kirkens mission er trefoldigt:

1. At forkynde Herren Jesu Kristi evige evangelium til enhver nation, slægt, tungemål og folk;
  2. At fuldkommengøre de hellige ved at berede dem til at modtage evangeliets ordinanser og ved instruktion og disciplin for at opnå ophøjelse;
  3. At forløse de døde ved at udføre evangeliets stedfortrædende ordinanser for dem, der før har levet på jorden.
- Præsident Kimball opmuntrede ledere og medlemmer til herefter at vurdere

deres prioritering og arbejde mod „disse hellige principper”.

Præsident Kimball præsiderede ved alle konferencens møder - fire møder lørdag den 4. april og to møder søndag den 5. april. Præsident Kimball og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver, ledte møderne.

Tilstede var alle 64 af kirkens generalautoriteter, inkluderende et yderligere medlem af De halvfyrdeds' første Kvorum, opretholdt til denne konference: Ældste Angel Abrea fra Buenos Aires i Argentina, den første sydamerikaner opretholdt som generalautoritet. Denne handling bringer antallet af medlemmer i De halvfyrdeds' første Kvorum op på 41. Det blev også bekendtgjort, at ældste Abrea, der i øjeblikket virker som missionspræsident over Rosario Argentina mission, vil præsidere over kirkens planlagte og snart byggede tempel i Buenos Aires.

Flere dage forud for generalkonferencen bekendtgjorde præsident Kimball planer for bygning af yderligere ni templer i De forenede Stater, Latin Amerika,

Salt Lake Templet i en interessant vinkel med kirkens kontorbygning til venstre.

Asien, Afrika og Europa. Med hensyn til tempelopførelser sagde præsident Kimball under konferencen: „Som værket skrider fremad, vil der blive snesevis af templer rundt om i verden.”

I konferencens møder blev der ofte henvist til vor tids „vanskelige og prøvende oplevelser”. Præsident Kimball sagde: „Når vi bekymrer os over grundlæggende økonomiske behov - . . må vi vende tilbage til grundlæggende principper.” „Vi er blevet rådet til at bevare vore ressourcer og lette de økonomiske byrder for vore medlemmer.” „Vi må ikke overbebyrde vore medlemmer. Med dette i tankerne har Det øverste Præsidentskab udarbejdet et brev” indeholdende „nogle retningslinier til hjælp for ward-, stavs- og missionsledere til efterlevelse af de givne råd og instruktioner”.

Denne fremhævelse af at hjælpe medlemmerne til at blive selvstændige, og af nedskæring af omkostningerne for medlemmerne fik vidtgående behandling i seminaret for regionalrepræsentanter fredag den 3. april og i et aftenmøde i Tabernaklet om samme emner. □

Opretholdelse af Kirkens ledere

---

*Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Det foreslås at vi opretholder broder Angel Abrea som medlem af De halvfjerdeds' første Kvorum. Alle, som kan stemme herfor bedes vise det. Hvis der er nogen imod, bedes de vise det ved det samme tegn.

Med undtagelse af broder Abrea, som vi netop har opretholdt, er der ikke blevet

foretaget nogen ændringer siden sidste generalkonference. Det foreslås derfor at vi opretholder alle kirkens generalautoriteter og ledere som de virker i øjeblikket. Alle, der kan stemme herfor bedes vise det. Hvis der er nogen imod, bedes de vise det ved det samme tegn. □

En rapport om min forvaltning

Præsident Spencer W. Kimball

Endnu engang, mine brødre og søstre, fryder jeg mig over muligheden, jeg har til at være sammen med jer til en generalkonference i kirken. På mange måder føles det som om det var i går vi var samlet til oktoberkonferencen, og alligevel har vi haft så travlt, og så meget er sket, at det næsten synes, som om det er seks år siden.

Siden vi sidst mødtes i det historiske Tabernakel, er to nye templer blevet indviet, og det første spadestik er blevet taget til fire andre. Ny omvendte har sluttet sig til kirken i 1980 i stort antal - 210.777 - og der vil komme endnu flere i 1981. Et mirakuløst opsving i Herrens værk er forekommet blandt de dejlige mennesker på de karibiske øer. Visselig har Herren velsignet os i overflod!

Mine brødre og søstre, når Brødrene i Det øverste Præsidentskab og De Tolv har mediteret over og bedt om det store sidste dages værk, som Herren har givet os at udføre, har det slået os, at kirkens mission er trefoldig:

1. At forkynde Herren Jesu Kristi evige

evangelium for enhver nation, slægt, tungemål og ethvert folk.

2. At fuldkommengøre de hellige ved at berede dem til at modtage evangeliets ordinanser og opnå ophøjelse gennem instruktion og disciplin.

3. At forløse de døde ved at udføre stedfortrædende evangeliske ordinanser for dem, som har levet på jorden.

Alle tre er dele af eet værk - at hjælpe vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, i deres storslåede og vidunderlige mission „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.” (Moses 1:39)

Med disse hellige principper i tankerne - *at forkynde evangeliet, at fuldkommengøre de hellige, og at forløse de døde* - har vi i disse sidste seks måneder bestræbt os på at udføre vores ansvar blandt de hellige herhjemme og udenlands. Jeg vil derfor gerne give jer en kort redegørelse for min forvaltning siden vi sidst mødtes til oktobers generalkonference.

Ti dage efter afslutningen af konferencen i oktober tog præsident Marion G.

Romney og jeg afsted sammen med de andre for at lede områdekonferencer i Orienten. Vore første møder blev holdt i Manila på Philippinerne den 18. og 19. oktober, hvor 20.000 hellige overværede møderne i Araneta Colosseum. Vi så også på mulige byggegrunde til det nye tempel, der netop er blevet annonceret for det land. Vi havde et meget behageligt besøg hos den philippinske præsident, Ferdinand E. Marcos, som ofrede sin lørdag formiddag hos sin familie for at være sammen med os i præsidentpaladset.

Fra Manila rejste vi til Hong Kong, måske verdens tættest befolkede by, hvor der lever 157.000 mennesker på hver kvadratkilometer. Der holdt vi møder i vort eget fortræffelige stavscenter den 20. og 21. oktober. Dagen efter fløj vi til Taipei på Taiwan, hvor vi havde møder den 22. og 23. oktober i den smukke Sun Yatsen Memorial Hall. Vi fik morgenmad på vort hotel sammen med den kinesiske republiks 2 topledere, premierminister Sun og præsident Chiang, søn af den afdøde Chiang Kaishek. Vi spiste senere frokost som gæster af guvernøren over Taiwan provinsen.

Efter at have forladt Taiwan, tog vi til Seoul i Sydkorea, „Land of the Morning Calm”. Vore møder der strakte sig over 2 dage, den 25. og den 26. oktober, hvor vi mødtes udendørs i parken til Korea Seoul missionen sammen med over 6.000 medlemmer i bitterkoldt frostvejr efter en pludselig omskiftning i vejret. På vort hotel spiste vi frokost som gæster af den tidligere premierminister i Korea. Vi ankom til Tokyo sent søndag aften den 26. oktober. Om mandagen lagde præsident Romney og jeg hjørnестenen til Tokyo templet, og kl. 15.00 blev det

første indvielsesmøde holdt i det celestiale værelse med farve-TV sendt til alle de øvrige værelser i templet. I de næste to dage holdtes yderligere seks indvielsesmøder. Efter indvielse af templet holdtes Tokyo områdekonferencen den 30. og 31. oktober i den berømte Budokan sal. Hvert eneste sted, hvor vi kom, holdt vi også særlige møder med missionærerne, bl.a. med 1500 til stede ved eet møde i Tokyo. Det var virkelig et bevægende og inspirerende . syn! Lørdag den 1. november holdt vi morgen- og eftermiddagsmøder i Osaka ved den japanske områdekonference. Vi tog afsted samme aften for at flyve hjem, med et ophold på tre timer på Hawaii med det formål at indsætte en række beseglere til templet på Hawaii.

Den 14. november indsatte vi dr. Jeffrey R. Holland som den niende præsident for Brigham Young University, der afløste den nyligt udnævnte Utah højesteretsdommer Dallin H. Oaks.

Tre dage senere rejste Det øverste Præsidentskab til Seattle i staten Washington, hvor vi indviede det nye tempel nær Bellevue. Mandag til fredag afholdtes 13 indvielsesmøder, der alle var godt besøgt. Mere end 43.000 medlemmer fra den nordvestlige del af USA overværede de forskellige møder.

Så fulgte en meget travl tid hjemme i Taksigelses- og Julehelligdagene.

Onsdag den 11. februar rejste søster Kimball og jeg til det sydlige Stillehav. I Tahiti gravede vi det første spadestik til et nyt tempel i Papeete og mødtes med missionærerne. Vi besøgte også den deputerede til Tahitis højkommissionær i regeringsbygningen.

Lørdag den 14. februar på vej til New Zealand gjorde vi holdt i Rarotonga og holdt et møde med de hellige i en hangar

Præsident Spencer W. Kimball.

i byens udkant. Jeg fik at vide, at det var første gang en præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige nogen sinde havde været i Rarotonga.

I New Zealand holdt vi et møde med flere hundrede hellige på selve Auckland lufthavns jorder. Vi ledede møder i templet og i Church College og med missionærerne. Om onsdagen den 18. fløj vi til Tonga. Der gravede vi det første spadestik til det nye tempel i en smuk kokosnøddelund i Nukualofa. Tongas konge og dronning og mange af kongedømmets ledere overværede disse møder, og vi blev mødt med klapsalver

af folket. Af de 247 missionærer, vi traf i Tonga var 235 indfødte og kun 12 fra Amerika.

Torsdag den 19. drog vi videre til Samoa, hvor vi gravede det første spadestik i Apia til et tempel på disse yndige øer. Adskillige tusinde hellige sad i fri luft under et voldsomt tropisk regnvejr under mødet. Til stede ved denne lejlighed var præsidenten for Westsamoa, premierministeren og flere medlemmer af parlamentet.

Tidligt næste morgen havde vi en af vort livs dejligste oplevelser, da vi besøgte kirkeskolen i det vestlige Samoa. Da vi kom ind i sportsbygningen, den største bygning på skoleområdet, så vi 1.700 børn sidde i skrædderstilling på gymnastikgulvet, pakket så tæt som små sardiner i en dåse. De var lige fra fire- eller femårige børnehaveklassebørn til teenagers bagest i salen. Hvilket smukt og betagende syn var de ikke, da de sang „Jeg er Guds kære barn“! De var alle klædt i deres skoledragter i farverne blå og guld. Med deres smukke mørke hår og store brune øjne var de et sandt billede på ungdom og skønhed, der fik en til at snappe efter vejret. Der kom hurtigt og uden skam tårer i vore øjne. Ved slutningen af mine bemærkninger bekendtgjorde jeg, at i anledning af lejligheden erklærede jeg resten af dagen for fridag. At dømme efter jublen, tror jeg, at jeg på et øjeblik var blevet en helt - i det mindste for den dag. Efter det korte møde forlod vi salen med tonerne af den samoanske farvelsang „Tofa My Fale-ni“ klingende i ørerne og varmende vore hjerter.

Vi fløj til Hawaii den samme nat og kom dertil lørdag morgen den 21. februar. Den dag besøgte vi BYU's Hawaii afdeling og Det polynesiske kulturcen-

ter. Søndag morgen overværede vi stavskonferencen i Oahu, og derpå sammen med ældsterne Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og Boyd K. Packer et møde i Hawaii templet. Så gik vi en rundtur i det nyligt ombyggede besøgscenter, hvor vi også mødtes med missionærerne. Mandag den 23. februar vendte vi tilbage til kirkens hovedkvarter. Efter fire dage derhjemme og på kontoret rejste søster Kimball og jeg lørdag den 28. februar til Florida til en uges serie af møder med de hellige, missionærerne og nogle ledende forretningsfolk. Lørdag den 7. marts gravede vi det første spadestik til det nye tempel i Atlanta i staten Georgia. Et stort antal mennesker, omkring 10.000 var til stede ved den lejlighed, deriblandt Georgias guvernør og hans hustru, adskillige parlamentsmedlemmer samt US-senatorerne Jake Garn og Paula Hawkins. Umiddelbart efter højtideligheden fløj vi til San Juan i Puerto Rico. Næste morgen, søndag den 8. marts holdt vi et møde med mere end 2.600 nye medlemmer af staven og missionen på den ø. Dernæst besøgte vi den Dominikanske Republik og holdt et møde i Santo Domingo om mandagen. For to år siden var der kun to medlemsfamilier på den ø, men ved vores møde var der mere end 1.500 nye medlemmer til stede. Vi forlod Santo Domingo tirsdag den 10. marts, og den aften indviede vi et nyt besøgscenter på kirkens ranch, Deseret, nær Orlando i Florida.

Om torsdagen besøgte vi Washington D.C.'s besøgscenter, hvor vi mødtes med templets præsidentskab og indsatte adskillige beseglere. Næste morgen, fredag den 13. marts talte vi sammen med ældste Gordon B. Hinckley med præsident Ronald Reagan i det ovale kontor i

Det hvide Hus. Vi overrakte ham hans slægtstavle på mødrene side. Derefter mødtes vi med mrs. Reagan. Begge modtog os meget hjerteligt. Vi var meget taknemmelige over den venlighed, der vist os i Det hvide Hus.

Søster Kimball og jeg rejste derpå direkte til Arizona, hvor vi om lørdagen overværede begravelsen af min søster, Alice Nelson, der var død i vort fravær. Søndag den 15. marts vendte vi hjem for at forberede denne generalkonference. Det har været nogle travle men glædelige og frugtbare seks måneder, hvor under vi har rejst ca. 80.000 kilometer i luften. Vi er Herren taknemmelige for hans velsignelser til os, og vi er glade for at se både vitalitet og fremskridt i kirken, efterhånden som den vokser og udvides. Hvor som helst vi er kommet, er vi blevet begejstrede og ydmyge ved den kærlighed og hengivenhed, medlemmerne af kirken har udvist.

„Det har slået os, at kirkens mission er trefoldig: at forkynde evangeliet, at fuldkommengøre de hellige og at forløse de døde.”

Når vi nu til morgen begynder denne konference, bringer jeg jer kærlighed og hilsener fra de hellige og missionærerne i Orienten, det sydlige Stillehav og de karibiske øer. Jeg tilføjer min egen kærlighed og mine egne hilsener og efterlader jer mine velsignelser hos jer.

Jeg ved, at Gud lever, at hans Søn, Jesus Kristus, lever. Han er vor Frelser og vor Førløser og vores mellemmand hos

Faderen. Må han velsigne os alle under denne storslåede konference beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Selvets værdighed

---

*Ældste James E. Faust
De tolv apostles Kvorum*

„Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag.” Her til morgen ønsker jeg at sige noget, der forhåbentlig kan være til nogen hjælp og måske få nogle unge mennesker til at koncentrere sig om andre ting. Jeg har aldrig før i den grad følt nødvendigheden af at have både den guddommelige Ånds vejledning og forståelse hos dem, der lytter. Jeg beder ydmygt om, at jeg ikke må blive misforstået.

Jeg vil gerne begynde med at fortælle om et vidunderligt syn, profeten Joseph Smith havde med hensyn til de tolv apostle på hans tid, som jeg synes har overmåde betydning. Heber C. Kimball skrev: „Det følgende syn manifesteredes for ham (Joseph Smith) så nær som jeg kan genkalde mig det:

„Han så De Tolv komme frem, og det så ud som om de befandt sig i et fjernt land.

Efter nogen tids forløb mødtes de uforvarende, øjensynligt i store vanskeligheder, deres tøj var udslidt og knæ og fødder ømme. De dannede en cirkel, og alle stod med øjnene rettede mod jorden. Frelseren viste sig og stod iblandt dem og græd over dem og ønskede at vise sig for dem, men de så ham ikke.” (Orson F. Whitney *Life of Heber C. Kimball*, 2. udg. Salt Lake City, Bookcraft, s. 93; se også *History of the Church* 2:381)

Et budskab, der kan udledes af dette, er at De Tolv havde lidt så meget, havde udvist stor udholdenhed og i den grad havde udpint sig selv som ledere af kampen for retfærdighed, at de var nedbøjede og ikke så op. Havde de blot set op, ville de nok have set Herren Jesus, som ønskede, at de skulle se ham, og som græd over dem, led med dem, og som stod midt iblandt dem.

For ikke så mange måneder siden stod vi i en af de ældste byer på jorden. Nogle af de største undere i verden findes der; men der er også kriminalitet, elendighed, fattigdom og snavs. Vores venlige værter bemærkede, mens vi banede os vej gennem de myldrende masser - kom forbi de overbelæsedede æsler, snavset, lugten - at alting var smukt i den by, når blot man ville løfte øjnene og se mere end 30 centimeter over jorden.

I den senere tid er prisen på olie, guld og andre værdifulde mineraler steget stærkt. Disse skatte opnås allesammen ved at se nedad. De er nyttige og nødvendige, men de er håndgribelige rigdomme. Hvad med de skatte, der kan findes ved at løfte synet? Hvad med de uhåndgribelige rigdomme, der kommer af at søge hellighed? Stefanus så op: „Fuld af Helligånden stirrede han op imod Himmelen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd.” (Ap. G. 7:-5)

Mit hjerte og min forståelse søger ud til vore unge mennesker. De er nødt til at kæmpe mod et mørke og en moralsk tåge tættere, end de fleste af os kan erindre. Vi lever i en verden, hvor succes i det store og hele måles efter ejendele og besiddelser. Hvordan sådanne rigdomme er erhvervet, forekommer ofte irrelevant. Ærlighed, anstændighed, dyd og hellighed nedvurderes som værende af mindre vigtighed end ejendele og besiddelser. Er vore unge mennesker fristede til at se op eller ned?

Stræben efter profit og popularitet i underholdningsbranchen har på den mest fuldstændige måde afsløret alle den menneskelige races onder. De mest oprørende levemåder og perverse vaner er fremstillet som attraktive og endog anbefalelsesværdige for uerfarne unge

mennesker af nogle, som ønsker at gøre den onde side af menneskelig opførsel til det ønskelige. Samvittigheden synes strøget med et varmt jern; de åndelige celler forekommer lukkede. Idealer af tomhed og nytteløshed i livet fostres. Tankens og formålets ædelhed synes ikke tilstrækkeligt belært om, opmuntret til eller værdisat.

Den almindelige tyvs standard: „Hvad kan vi lave uden at blive fanget?” er blevet standarden for mange i verden, snarere end hvad vores egen personlige ærlighed burde kræve, at vi gør. Hvad er der sket med selvrespekt og personlig ærlighed, der ikke ville tillade eller bare drømme om at gøre noget, der er småt eller billigt? Et eksempel kan være vort forhold til den økonomiske kredit, som verdens samhandel kører på. Ofte glemmer vi, at de, som yder kredit til os, også udviser tillid og tiltro til os. Vores egen ærlighed er involveret. Jeg husker at min far talte med udtrykt respekt om en mand, som far i sin egenskab af sagfører havde ført gennem en bankerot. I tidens løb betalte han alle sine kreditorer, som havde haft tillid til ham og udvist tro på ham, selv om han lovmæssigt var blevet fritaget for at betale gælden. Vores ærlighed er en væsentlig del af vores individuelle værd.

Hvordan kan kristen tro og moral mere fuldstændigt overføres til kristen handling? Mangler vore forpligtelser at opfattes af os som hellighed? Den tvivlende Thomas ønskede at tro; han troede en del af vejen. Det er min faste overbevisning, at opbygning i tilstrækkelig grad af selvagtelse til at forsage alt ondt kræver helliggørelse til evangeliets frelsende principper og ordinanser under guddommelig, præstedømmelig myndighed. Det må være helliggørelse til enkle,

Ældste James E. Faust og ældste Bruce R. McConkie fra De tolv Råd.

grundlæggende kristne principper, inkluderende ærlighed over for sig selv og andre, glemmende sig selv, ærlighed i tanke og handling. Det gengivne evangeliums principper er så ligetil, så tydelige, så barmhjertige, så begavede med skønhed, så smukke af uskømtet kærlighed, så de er præget af de umiskendelige præg af Frelseren selv.

Der må også nødvendigvis findes en konfrontation med og beherskelse af livets udfordringer, specielt dem, som kommer med fristelse. I stedet for ærligt og redeligt og lige ud at møde livets problemer, forhandler mange deres vej gennem vanskeligheder, bortforklarer deres afvigelser fra de store sandheder, der bringer lykke og retfærdiggør, at de fraviger deres hellige forpligtelser for

tilsyneladende logiske men skrøbelige og uberettigede årsager.

Jeg kan ikke lade være med at spekulere på, om ikke vi er kommet til kort i at nå målet. Har vi sammenlignet med standarder, der er for lave og uværdige for dem, der stræber efter hellighed? Har vi solet os i for stor bevidsthed, om at vi har kvalificeret os gennem vores overtrædelse af møder eller ved minimal involvering i samvittighedslettende indsats? Har vores retningslinier været et loft i stedet for et gulv?

Da jeg vendte hjem efter at have boet i Sydamerika, slog det mig at se den manglende selvagtelse, der åbenbares ved den måde, hvorpå så mange mennesker nu klæder sig offentligt. For at skabe opmærksomhed eller i behagelig-

hedens og uformalitetens navn er mange sunket ikke blot i usømmelighed men også i uordentlighed. Imod deres egne interesser præsenterer de sig for andre på den værst tænkelige måde.

Ved at forsage det store princip, anstændighed, har samfundet betalt en pris der er langt større, nemlig prisen for overtrædelse af et beslægtet princip - det, der hedder kyskhed. Forsvarerne for uansvarlighed i seksuelle forhold har i høj grad tilsøret og fuldstændigt misforstået, hvad formålet er med de guddommelige skabesegenskaber.

Renhed før ægteskabet og troskab efter brylluppet er livsvigtige ingredienser den fulde blomstring af kærlighed mellem mand og hustru. Renhed nærer og opbygger følelser af selvagtelse og værner mod ødelæggelse af opfattelsen af selvet.

Et af de vigtigste sociale problemer i dag har at gøre med manglende selvagtelse. En hul selvagtelse bliver ikke styrket ved altid at lade andre sætte vore standarder og ved vanemæssigt at give efter for gruppepres. Unge mennesker er alt for ofte afhængige af en andens forestillinger og snarere end deres egne.

Usikkerhed og manglende selvagtelse kan være beslægtet med manglende selvrespekt. Kan vi respektere os selv, når vi gør noget, som vi ikke beundrer og måske endog fordømmer hos andre? Omvendelse fra overtrædelser og forsagelse fra svagheder repræsenterer imidlertid et storslået genoprettende lægemiddel til styrkelse af det menneskelige værd og værdighed.

Da dyd og tro alt for ofte af verden betragtes som værdiløse, vil nogle måske synes, at de kan leve med en hvilken som helst slags standarder, som tilfældet eller fantasien tilbyder. I et værdifrit samfund

- frit for moral, frit for standarder - lever også mange fri for selvsikkerhed, selvrespekt og værdighed. Alt for mange unge mennesker, og også ældre, undlader at gøre sig klart det, som den engelske by Nottinghams motto bekræfter *Vivet post funera virtus* (Dyden fortsætter efter døden)

I den intellektuelle stilling til menneskeværdet kan værdien af tro på Gud ikke kvantitativt bevises eller måles, og derfor bliver tro og dyd ofte afvist af mange som noget værdiløst. Det er noget, som er dømt til fiasko, fordi det ikke tager den magtfulde betydning af det subjektive i betragtning, som vi kan kende men ikke måle. For eksempel elsker jeg min hustru og mine børn, og jeg føler deres kærlighed til mig. Men vi kan ikke måle, hvor dybt vore følelser af kærlighed er for hinanden, men den kærlighed er meget virkelig for os. Smerte er også vanskelig at måle men den er virkelig. Det samme gælder tro på Gud. Vi er klar over hans eksistens uden at være i stand til kvantitativt at måle den. Paulus skriver: „Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn.” (Rom. 8:16)

Hvad er begrænsningerne for hjertets forpligtelse for dem, som stræber efter hellighed? Lykkeligvis er det et spørgsmål, som hver enkelt må bevare. Vi opnår imidlertid fuldkommenhed til at gøre mange ting og kan være fuldkomne i vores hensigt med at gøre det. Efter min mening var det ikke hensigten fra den store Skabers side, at menneskeheden skulle svælge i selvished og selvtilfredshed. Når alt kommer til alt, „skabte Gud mennesket i sit billede, som mand og kvinde skabte han dem.” (1. Mos. 1:27) „Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu,” siger salmisten.

„Du gjorde ham lidet ringere end Gud, med ære og herlighed kroned du ham; du satte ham over dine hænders værk, alt lagde du under hans fødder.” (Salm. 8:4-6)

Howdan er hellighedens standard? Svaret kommer fra skrifterne: „Hvo er som du . . . Herre . . . herlig i hellighed?” (2. Mos. 15:11)

Ligesom Stefanus ser de, som stræber efter hellighed, Guds herlighed (se Ap. G. 7:55). De velsignelser, der skal komme ved stræben efter hellighed, blev delvis beskrevet af Herren:

„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.” (L&P 93:1)

Da jeg begyndte min tale, henviste jeg til profeten Josephs syn, hvor han så De tolv Apostle på sin egen tid. Ingen behøver at gå ud fra, at de tolv mænd,

---

„Har vi sammenlignet med standarder, der er for lave og uværdige for dem, der stræber efter hellighed?”

---

som ikke kunne se Frelseren, fordi de stod med øjnene rettede mod jorden, på nogen måde havde svigtet deres arbejde. Som gruppe fortsatte de stærkt og vedholdende deres tjeneste. Deres skuffelse var kun midlertidig. Deres arbejde var heroisk; deres handlinger dristige og modige. Profeten Joseph var privilegeret

idet han ved slutningen af det samme syn så fuldendelsen af De Tolvs arbejde. Heber C. Kimball beretter: „Han (Joseph) så, indtil de havde fuldendt deres værk og ankom til porten til den himmelske by; der stod Fader Adam og åbnede porten for dem, og idet de gik ind, omfavnedes han dem en for en og kyssede dem. Han (Adam) førte dem derefter til Guds trone, og så omfavnedes Frelseren hver enkelt af dem og kyssede dem og kronede hver af dem i Guds nærvær. . . Det indtryk, dette syn gjorde på Josephs sind var så stærkt, at han aldrig kunne lade være med at græde, når han fortalte om det.” (Whitney: *Life of Heber C. Kimball*, s. 93-94)

Selvets værdighed fremmes væsentligt ved at se opad i stræben efter hellighed. Ligesom kæmpe træerne bør vi søge opad efter lyset. Den mest betydningsfulde kilde til lys, vi kan komme til at kende, er Helligåndens gave. Den er kilden til indre styrke og fred.

Jeg har set menneskelig værdighed og selvagtelse udtrykt smukt i de mest ydmyge af de ydmyges liv, i tilværelsen hos de fattige såvel som hos de uddannede og indflydelsesrige. Frugterne af søgen efter hellighed i deres tilværelse er tydelige at se, udtrykt gennem deres indre værdighed, deres følelser af selvrespekt og personligt værd. Shakespeare, der lod sine tanker komme gennem Polonius, minder os om:

*Men, fremfor alt,
vær sanddrud mod dig selv,
da følger vist,
som natten følger dag,
at du kan ikke være falsk
mod nogen. (Hamlet, 1 akt, scene 3,
i V. Østerbergs oversættelse)*

Meget af vores selvrespekt er bygget på vort eget hårde arbejde, vor flid og ved at vi prøver så vidt muligt at blive uafhængige.

Må vi alle have en følelse af personligt værd og værdighed, født ud af kundskaben om, at vi hver især er et Guds barn, og blive styrkede ved at se opad i stræben efter hellighed. Når vi ser opad,

må vi så være værdige til at modtage den inspiration, der bestandigt kommer fra Gud, en inspiration, der er hellig, virkelig og ofte meget personlig. Jeg har en overbevisning om alt dette fra hellig indre hvisken. Jeg ved, at Jesus lever og er denne kirkes overhoved, et vidnesbyrd, som jeg efterlader jer i Frelserens, Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi er kaldede til at sprede lyset

---

*Ældste Jacob de Jager
De halvfjerds' første Kvorum*

Mine kære søskende: For 31 år siden i dag, den 4. april 1950, forlod jeg Holland på en treårs firmaopgave til Sydøstasien.

Denne opgave gjorde det muligt for mig at foretage vidtstrakte ture til forskellige fjerne øer i den del af verden for at medvirke til planlægning og udvikling af elværker også uden for byområderne i landet.

I hjemmene derude blev primitive olielamper med kokosnøddolie og en væge erstattet af elektrisk lys. Med elektricitetens

komme blev nætterne for mange gjort til dage med nye muligheder for individuelt studium og underholdning efter solnedgang. For at gøre dette muligt, måtte der bygges kraftstationer. Højspændingsledninger og elektriske omformerstationer måtte bygges for at kunne bringe elektriciteten ind i de enkelte hjem.

Jeg husker de lykkelige udtryk i de unges ansigter og glimtet i deres øjne, men også de taknemmelighedens tårer i de ældres øjne, da borgmesteren i deres by for

første gang tændte den elektriske vej-
belysning. Godt planlagte festligheder
fulgte efter med musik, sang og dans fra
solnedgang til solopgang den næste
morgen.

Der herskede virkelig stor glæde hos de
mennesker!

26 år senere, igen på den 4. april, kaldte
Herren mig til sin permanente tjeneste;
og kort tid senere denne gang som et
medlem af De halvfjerds' første Kvo-
rum, rejste jeg påny til Sydøstasien, men
nu for at sprede en anden slags lys -
evangeliets lys. Og således kom endnu en
bemærkelsesværdig forandring ind i tal-
rige menneskers tilværelse.

Det lys, der skulle spredes, blev ført frem
af en gruppe offervillige unge mænd og
kvinder, som havde påtaget sig at bringe
evangeliets lys ind i hvert eneste hjem,
som de fik lov til at komme ind i. Deres

omformerstationer var missionskonto-
rerne i det sydøstlige Asien, og deres
højspændingsledninger var præstedøm-
mets myndighedslinie, uden hvilken sy-
stemet aldrig kunne fungere.

Disse missionærer blev også vidner til
glæde og taknemmelighed, da de første
glimt af evigt lys blev bragt ind i de
nyomvendtes tilværelse, og når de nye
medlemmer lærte at synge på deres eget
sprog under familieaftenerne „Der er
skønhed her på jord i et kærligt hjem”.
Hver gang en ny mission åbnes, grene af
kirken etableres eller Zions stave organi-
seres, begynder stærke lys at skinne og
får os til at tænke på ordene i salmen:

*Nu dagen gry'r, og skyggerne viger;
se, Zions banner udfoldet bli'r.*

*En lysere dag er ved at bryde frem,
og tro og håb til verden går.*

(Sange, nr. 160)

Søskende, er denne spredning af lys til
alle nationer ikke et mirakel?

Er denne opgave at række ud til hver
eneste husholdning for at bringe lys,
kærlighed og lykke til vore medmennes-
sker en hellig forpligtelse? Specielt når vi
ved, at Frelseren sagde: „Sandelig siger
jeg til jer alle: Stå op og lad jeres lys
skinne, så jeres lys må blive et ban ner for
folkene.” (L&P 115:5)

Hvem er „jer alle” nu på denne den 4.
april 1981?

Så vidt jeg kan dømme fra de missionær-
anbefalinger, som dagligt modtages i
Missionary Department, er flertallet sta-
dig de 19-årige ældster, og de 21-årige
søstre, sådan som det har været en
tradition i mange år, der melder sig for at
udføre fuldtidsmissioner.

Der er også trofaste ældre søstre som er
særdeles fremragende missionærer, lige-
gyldigt hvor de bliver kaldede til at tjene.

Og endelig er der et begrænset antal gifte par i pensionsalderen. Jeg siger et begrænset antal, fordi der er mange, mange flere sunde par i alderen mellem 60 og 70, som med stor glæde kunne tjene i missionsmarken.

Som arbejdet vedbliver at udvides til mange forskellige nationer på jorden, vil der blive stigende behov for par, som kan tjene som fuldtidsmissionærer. Foruden deres grundlæggende opgave at forkynde evangeliet, kan de også få til opgave at udføre andre funktioner.

For eksempel kan missionærægtepar i missioner, hvor der endnu ikke findes kvalificeret lederskab tjene som lederskabstrænere.

Vi har også blandt seniormedlemmerne i kirken pensionerede kontormedhjælpere, bogholdere og endda revisorer. Par med disse kvalifikationer kan tjene på missionskontorer som missionssekretærer, sekretærer eller kasserere. Derudover er der blandt de ældre par nogle, som har erhvervet stor erfaring i genealogi, og de kan bruge deres viden og erfaring, når de specielt bliver kaldet dertil, til at undervise i genealogi til medlemmer i ward og grene.

Endvidere er der også mulighed for at yde trofast tjeneste til opbygning af riget ved at forkynde evangeliet i et besøgscenter eller at påbegynde arbejdet i internationale områder uden for grænserne af eksisterende missioner.

Men der hersker stadig blandt mange ægtepar den forkerte opfattelse, at deres missioneringsopgave udelukkende vil bestå i at omvende. Jeg håber, at jeg efter det, jeg lige har sagt, nu vil have en bedre forståelse og påny til overveje muligheden for at kunne tjene, især når de hører, at modsat den etablerede fremgangsmåde for andre kaldelser i riget, kan

ægtepar melde sig og give udtryk for deres ønske om at udføre en 6, 12 eller 18 måneders mission.

Men mange siger: „Ældste de Jager, det er for vanskeligt at forlade vore børnebørn.“ Øjensynligt synes det at forlade deres egne børn en tid ikke at være noget problem, men at rejse fra lille Billy og den henrivende lille Susie synes virkelig at være vanskeligt for dem.

„Modsat den etablerede fremgangsmåde for andre kaldelser i riget, kan par melde sig og give udtryk for deres ønske om at udføre en 6, 12 eller 18 måneders mission.“

Jeg har hørt om virkelig store oplevelser for ægtepar i missionsmarken.

Bror og søster Ralph Lambert udførte deres 18 måneders mission i Oklahoma Tulsa missionen. Mens de tjente i en lille gren, fik de en søster og hendes søn til at komme i kirke hver søndag. Selv om faderen i denne familie var indskrevet som medlem, kom han aldrig med.

Før han blev pensioneret i Oklahoma, havde han boet i Utah, og som diakon var han så genert, at han ikke kom i kirken, fordi han var bange for at blive kaldet til at bede eller udføre andre opgaver.

Fra tid til anden traf han missionærer, som talte med ham om kirken, men de

var aldrig i stand til at genaktivisere ham. Men bror og søster Lambert, der var på samme alder og besad megen modenhed, var i stand til at udvikle et nært forhold til ham.

Han begyndte at komme i kirke sammen med sin hustru og søn, og han blev aldrig presset til at gøre noget som helst, han ikke havde lyst til at gøre. Efter nogen tid begyndte han at spørge, hvor mange penge man forventede som bidrag til wardsbudgettet. Da det blev forklaret ham på en kærlig måde, betalte han sit første bidrag.

Omkring en måned senere, da fastesøndag nærmede sig, spurgte han om, hvordan den nutidige metode var for betaling af tiende. Det blev forklaret ham, at det ikke havde forandret sig i de 50 år, der var gået, siden han havde boet i Utah! Han begyndte så at betale sit frivillige bidrag til riget.

Kort derefter sagde han, at han ville acceptere en hvilken som helst kaldelse, der ville komme til ham i den lille gren. Han blev ordineret til præst, og det gjorde ham i stand til at ordinere sin yngste søn til præst i Det aronske Præstedømme.

Senere blev han rådgiver i grenspræsidentskabet, og sidste år ordineredes han til ældste og hele hans familie blev beseglet til hinanden i Salt Lake templet. Jeg bærer vidnesbyrd om, at bror og søster Lambert sammen med tusinder af trofaste ægtepar, som hidtil har tjent, og de, som vil komme til at tjene, vil blive rigt velsignet af vor himmelske Fader, og at de har opnået en god forståelse af den virkelige mening med skriftstedet:

„Og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte een sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være

med ham i min Faders rige!” (L&P 18:15)

Til sidst vil jeg gerne fortælle jer endnu en interessant oplevelse, som bror og søster Edwin Q. Cannon jun. havde på deres mission i Vestafrika.

Historien drejer sig om en fremragende sort sidste dages hellig familie med navnet Sampson-Davis, som bor i Accra i staten Ghana.

I 1963 tog bror Sampson-Davis eksamen med udmærkelse i elektronik fra Oxford University i England og blev engageret af Philips Electronics i Eindhoven i Holland. Søster Sampson-Davis kom fra Afrika for at være sammen med sin mand i den hollandske by, og en dag traf hun mormonmissionærerne, fik en Mormons Bog, og fik den første missionærlektie i det pensionat, hvor hun boede.

Jeg er en smule flov over at måtte fortælle jer, at den hollandske værtinde meget bestemt sagde til hende, at hun ikke måtte have yderligere kontakt med de mormoner!

Sampson-Davis familien vendte senere tilbage til Ghana, og 15 år senere, i 1978, kom søster Sampson-Davis igen i kontakt med kirken og begyndte trofast at komme til søndagsmøderne. Familien gennemgik missionærlektierne, fik et stærkt vidnesbyrd og bror Ted Cannon døbte moderen, to sønner og en datter i et svømmebassin i Accra.

Den ældste søn, Crosby Sampson-Davis, begyndte at forberede sig til en mission, og fik sin kaldelse tidligere på året. For to uger siden forlod ældste Sampson-Davis Missionær Trænings Centret for at udføre sin mission i England Manchester missionen. Interessant nok sluttede faderen sig til kirken een måned, før hans søn rejste på sin

mission. Så nu er hele familien forenet i troen!

Bror og søster Cannon har virkelig set frugterne af deres arbejde, og de har værdifulde erindringer om den tid, de har tilbragt sammen med vor himmelske Faders børn i Afrika.

Jeg har fortalt jer om disse 2 pars oplevelser, for at I kan fornemme betydningen af missioneringstjeneste for seniorægtepar og de velsignelser, der bliver alle til del, som er engageret i Mesterens værk.

Som omvendt til denne kirke bevidner jeg, at ingen større glæde kan komme til mennesker end at være involveret i at bringe evangeliet ud til alle nationer, slægter, tungemål og folk.

Jeg beder ydmygt, at missioneringsånden vil være hos os alle i den kommende tid, og at vi må være instrumenter i Herrens hånd til at opbygge hans rige her på jorden forud for hans strålende genkomst, og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ægteskab

---

*Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum*

Profeten Jakob forudså ødelæggelsen af et folk på grund af, at de var blinde for almindelige ting, „hvilken blindhed”, sagde han, „kom af, at se forbi målet” (Jakob 4:14)

Vi søger tit efter noget, som vi ikke synes at kunne se, når det er inden for vor

rækkevidde - almindelige, selvfølgelige ting.

Jeg vil gerne tale om et almindeligt ord. Jeg har prøvet i månedsvis - virkelig prøvet - at finde en måde, hvorpå jeg kunne holde dette ord frem, så I virkelig kunne få et indtryk af, hvad det ord betyder.

Ordet er *ægteskab*.

Jeg har ønsket, at jeg foran jer kunne sætte en færdigudskåret kasse, anbringe den et sted, hvor lyset er helt rigtigt. Så ville jeg omhyggeligt låse den op og højtideligt afdække ordet: *ægteskab*.

Så ville I måske forstå, at det er uvurderligt!

Jeg kan ikke vise jer det på den måde, så jeg vil gøre det bedste, jeg kan, ved at bruge andre almindelige ord.

Det er mit formål at godkende og at favorisere, at opmuntre til og at forsvare ægteskab.

To unge gæster finder en hvileplads på foden af en af statuerne på Temple Square.

Mange betragter det nutildags som værende, når det kommer højt, af begrænset værdi, og af nogle anses det for at være uden nogen værdi overhovedet.

Jeg har set og hørt, som I har set og hørt, tegnene omkring os, om hyggeligt arrangeret for at overbevise os om, at ægteskabet er forældet og i vejen.

Der findes en praksis, nu ganske almindelig, der går ud på, at ugifte par lever sammen, et modstykke til ægteskabet. De går ud fra, at de skal have alt det, som ægteskabet kan tilbyde, uden at de vil påtage sig de ansvar, der er forbundet dermed. De er galt på den!

Lige gyldigt hvor meget de håber at finde i et forhold af den slags, så vil de gå glip af endnu mere. At leve sammen uden ægteskab ødelægger noget inden i alle, som gør det. Dyd, selvagtelse og forfinelse af karakteren visner bort.

At hævde, at det ikke vil ske, forhindrer ikke tabet: når disse dyder, engang er tabt, er de ikke lette at vinde tilbage.

At gå ud fra, at de en dag skødesløst vil forandre deres vaner og straks gøre krav på alt det, der kunne have været deres, hvis de ikke havde levet i en forloren form for ægteskab, er at gå ud fra noget, som ikke vil blive virkelighed.

En dag, når de kommer til sig selv, vil de kun høste skuffelse.

Man kan ikke nedvurdere ægteskabet uden også at sætte pletter på andre ord såsom *dreng, pige, manddom, kvindelighed, ægtemand, hustru, far, mor, spædbarn, børn, familie, hjem*.

Sådanne ord som *uselviskhed* og *offer* vil så blive fejet til side. Så vil selvspekten blegne og kærligheden selv vil ikke ønske at forblive.

Hvis du har været fristet til at gå ind i et sådant forhold, eller hvis du nu lever sammen med en anden udenfor ægte-

skab, så ophør med det! Træk dig tilbage fra det! Fortsæt ikke i det! Eller - hvis det er muligt, så gør det til et ægteskab.

Selv et skrøbeligt ægteskab vil tjene et godt formål, så længe to mennesker slås for at holde det gående.

Og nu et advarselsord. Den, som ødelægger et ægteskab, påtager sig et meget stort ansvar. Ægteskabet er helligt!

Bevidst at ødelægge et ægteskab, hvad enten det er dit eget eller et andet pars, er at støde vores Gud. Noget sådant vil ikke blive bedømt let af den Almægtige, og i tingenes evige tilstand ikke let blive tilgivet.

Tru ikke med og lad være med at bryde et ægteskab. Brug ikke eventuelle uoverensstemmelser med din egen ægteskabspartner eller en andens tiltrækning som retfærdiggørelse for handlinger, der kommer til at ødelægge et ægteskab.

Denne frygtelige overtrædelse lægger ofte svære byrder på små børn. De forstår ikke de selviske længsler hos ulykkelige forældre, som er villige til at købe deres egen tilfredsstillelse på bekostning af de uskyldige.

Gud selv erklærede, at det fysiske udtryk for kærlighed, den forening af hankøn og hunkøn, der har kraft til at skabe liv, kun er bemyndiget i ægteskabet.

Ægteskab er det ly, hvori familier skabes. Det samfund, der lægger ringe vægt på ægteskab, har sået vind og skal høste storm (se Hosea 8:7) - for derefter, med mindre de omvender sig, at bringe holocaust over sig selv!

Nogle synes at mene, at ethvert ægteskab må forventes at ende i ulykke og skilsmisse med alle håb og drømme forudbestemt til at gå i stykker.

Nogle ægteskaber bukker under og nogle går itu, men derfor må vi ikke

miste troen på ægteskabet eller blive bange for det.

Ødelagte ægteskaber er ikke det normale.

Husk på, at vanskeligheder tiltrækker opmærksomhed! Vi kører på vejen med i tusindvis af biler i begge retninger, uden at lægge særlig mærke til dem. Men hvis der sker et uheld eller en ulykke, ser vi det straks.

„Man kan ikke nedvurdere ægteskabet uden at sætte pletter på ord som dreng, pige, manddom, kvindelighed, ægtemand, hustru, far, mor, spædbarn, familie, hjem.”

Hvis det sker en gang til, får vi det forkerte indtryk, at ingen kan færdes sikkert på vejene.

Et færdselsuheld kan komme på aviserens forside, mens man ikke finder det værd at gøre opmærksom på at 100.100.000 biler kommer sikkert til deres bestemmelsessted.

Skribenter mener ikke, at et lykkeligt, stabilt ægteskab har den dramatiske tiltrækningskraft og interesse, som er værd at skabe et skue spil eller en film over. Derfor hører vi ustandselt om de ødelagte, og vi taber helt sansen for det rette perspektiv.

Jeg tror på ægteskab. Jeg mener, at det er det rette mønster for mennesker at leve efter. Jeg ved, at det blev indstiftet af

Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv Råd, til højre, bydes velkommen ved et konferencemøde af kvorumsmedlem ældste James E. Faust.

Gud. De begrænsninger, der hører til det, blev udarbejdet for at beskytte vores lykke.

Jeg ved ikke af, at der findes noget bedre tidspunkt i hele verdens historie for et ungt par, som er modent og beredt, og som er forelskede, til at tænke på ægteskab. Der er ikke noget bedre tidspunkt, for det er *jeres* tid.

Jeg ved, at vi lever i vanskelige tider. De vanskeligheder, der findes er hårde ved ægteskaber.

Lad være med at miste troen på ægteska-

bet. Selv ikke, hvis du har været gennem en skilsmisses ulykke og er omgivet af ruinerne af et ægteskab, der er endt i skilsmisse.

Hvis du har æret dine løfter og din partner ikke gjorde det, så husk at Gud vogter over os. En dag, når alle morgendagene er gået, vil der komme belønning. De, som har været moralske og trofaste mod deres pagter, vil blive lykkelige, og de, som ikke har været det, vil få det anderledes.

Nogle ægteskaber er blevet opløste til trods for alt, hvad den ene partner kunne gøre for at holde ægteskabet sammen. Selv om der har været fejl på begge sider, så fordømmer jeg ikke den uskyldige, som lider til trods for alt, der var ønsket og gjort for at redde ægteskabet.

Og til jer siger jeg, lad være med at miste troen på ægteskabet i sig selv. Lad ikke jeres skuffelse efterlade jer bitre eller kyniske eller retfærdiggøre en opførsel, som er uværdig.

Hvis du ikke har haft mulighed for at blive gift, eller hvis du har mistet din ægtefælle ved død, så bevar din tro på ægteskabet.

For nogle år siden mistede en af mine bekendt sin elskede hustru. Hun døde efter en snigende sygdom, og han stod hjælpeløs, mens lægerne opgav alt håb. En dag kort før hun døde sagde hun til ham, at hun ønskede, at han skulle gifte sig igen, når hun var borte, og at han ikke skulle vente for længe. Han protesterede! Børnene var næsten voksne, og han ville gå resten af vejen alene.

Hun vendte sig bort og græd og sagde: „Har jeg været en sådan fiasko, at du efter alle vore år sammen nu helst vil fortsætte ugift? Har jeg været en sådan fiasko?“

På rette tid kom der en anden, og deres

liv sammen har bekræftet hans tro på ægteskabet. Og jeg har den fornemmelse, at hans første elskede hustru er dybt taknemmelig for den anden, som udfylder pladsen, som hun ikke kunne holde. Ægteskab er stadig sikkert med alle dets dejlige opfyldelser af løfter, med alle dets glæder og kærlighed. I ægteskabet kan alle den menneskelige sjæls længsler, alt, der er fysisk og følelsesmæssigt og åndeligt, blive opfyldt.

Ægteskab er ikke uden mange slags prøvelser. Sådanne prøvelser udvikler en dyd og styrke. Den styrkelse, der kommer med ægteskabet og familielivet, producerer mænd og kvinder, som en skønne dag vil blive ophøjede.

Gud har ordineret, at livet skulle have sin begyndelse inden for ægteskabets beskyttende ly, undfanget i et opslugende udtryk for kærlighed og næret og fostret af den dybere kærlighed, der altid ledsages af ofre.

Ægteskab tilbyder opfyldelse hele livet igennem - i ungdom og ungdommelig kærlighed, i ægteskabet og på bryllupsrejsen, i de små børns komme og plejen af dem. Så kommer de gyldne år, hvor de unge forlader hjemmet for at opbygge deres eget. Så gentager cirklen sig, sådan som Gud har bestemt det skulle være.

Der findes en anden dimension i ægteskabet, som vi kender til i kirken.

Den kom gennem åbenbaring. Denne vidunderlige, himmelske sandhed lærer os, at ægteskabet er beregnet på at skulle vare evigt.

Der findes pagter, som vi kan indgå, hvis vi er villige dertil, og bånd, vi kan besege, hvis vi er værdige, som vil gøre ægteskabet sikkert og intakt ud over dødens slør.

Herren har erklæret: „Thi se, dette er min gerning og herlighed - at tilvejebrin-

ge udødelighed og evigt liv for mennesket.” (Moses 1:39)

Det endelige mål for al aktivitet i kirken er, at en mand og hans hustru og deres børn kan blive lykkelige derhjemme, og at familien kan fortsætte ud i evigheden. Al kristen lære er udformet til at beskytte den enkelte, hjemmet og familien. Disse linier udtrykker noget om ægteskabets placering i menneskets evige udvikling:

*Vi har inden i os en brændende flamme,
et lys at tænde andre lys ved,
selve livets hellige ild,
der hvis den misbruges, antænder
en rygende, kvælende sky
af sorg og lidelse.
Men som brugt retteligt bringer
liv, en familie, lykke.*

*Fristere fra det mørkeste rige
søger at pervertere denne kraft
gennem onde og spildte handlinger,
indtil timen kommer
for bedømmelse og gengældelse,
da bitre tårer udgydes
over kræfter, som engang havdes til at
skabe liv,
men som nu er borte og dode.*

*Jeg kender denne kraft som en nogle,
selve noglen til Guds egen plan,
der virkeliggør evigt liv
og udødelighed for menneskene.
Og ægteskabet er det altafgørende,
hvor livets elementer forenes,
hvor jordiske templer skabes
inden for den guddommelige plan.*

*Så kan vor Guds åndelige afkom
bringes gennem jordisk fødsel
for at få lov at vælge, at klare proven
selve formålet med livet på jorden.*

*Her står det gode og det onde på lige fod
og søger ivrigt at blive valgt.*

*Den, som vælger den rigtige sti,
vil komme gennem sløret, tilbage til Gud.*

*Som en gave fra Gud sorger planen for,
at jordiske væsener på de ydmyge steder
får givet magt, overnaturlig magt
til at dele deres kærlighed og selv at skabe
et levende barn, en levende sjæl,
en kopi af mennesket og af Gud.*

*Hvordan vi tager vare på denne gave
vil selvsagt bestemme vores endemål!*

Evig kærlighed, evigt ægteskab, evig
formerer! Dette ideal, der er nyt for

mange, kan, når det omhyggeligt over-
vejes, gøre et ægteskab stærkt og sikkert.
Intet samhørsforhold har større mulig-
hed for at ophøje en mand og en kvinde
end den ægteskabelige pagt. Ingen for-
pligtelse i samfundet eller i kirken
overgår det i betydning.

Jeg takker Gud for ægteskabet. Jeg
takker Gud for templer. Jeg takker Gud
for den vidunderlige beseglingskraft,
den kraft, der gennemstrømmer alt,
hvad vi har fået og ved hjælp af hvilken
vore ægteskaber kan blive evige. At vi
må være værdige til denne hellige gave,
beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

□

Gengivelsen til Israel af deres arveland

---

*Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det overste Præsidentskab*

Mine elskede brødre og søstre, jeg er
overbevist om, at vi alle forstår, at vi
lever i tidernes fyldest uddeling, der vil
kulminere med Frelserens andet kome-

me. Blandt de forudsagte tegn på hans andet

komme var genoprettelsen af Jesu Kristi
Kirke, opfyldelsen af hvilken profeti vi
alle er vidner til; et andet er etableringen
af Zion i Amerika; og et tredje er
forudsigelsen af, at Israels børn vil vende
tilbage til deres arveland.

Megen interesse knytter sig til opfyldelsen af denne tredje forudsigelse efter den nylige indvielse af Orson Hydes mindehave i Jerusalem og den diplomatiske manøvrering af de involverede nationer om Det hellige Land. Med denne baggrund er det interessant for mig, og jeg mener, det må være interessant og oplysende for os alle, at se på, hvad der er skrevet i Mormons Bog med hensyn til gengivelsen til Israel af deres arveland og Frelserens andet komme.

Ikke længe efter at Lehi og hans ledsagere kom til det nye land, (omkring 580 f. Kr.) skrev Nephi, efter at han havde beskrevet Kristi, på det tidspunkt kommende, fødsel, gerning og korsfæstelse: „Og med hensyn til dem, der er i Jerusalem, siger profeten, skal de tugtes af alle folk, fordi de korsfæster Israels Gud og vender deres hjerte fra ham og forkaster Israels Guds tegn og undergøring samt magt og herlighed.

Og fordi de vender deres hjerte fra ham, siger profeten, og har foragtet den Hellige i Israel, skal de vandre om i kødet og omkomme og blive til spot og spe og blive hadet blandt alle folkeslag. Dog, siger profeten, når den dag kommer, at de ikke mere vender deres hjerte bort fra den Hellige i Israel, da vil han ihukomme de pagter, som han gjorde med deres fædre.

Ja, da vil han ihukomme øerne i havet; ja, alle som er af Israels hus, vil jeg indsamle fra jordens fire hjørner, siger Herren, i overensstemmelse med profeten Zenos' ord.” (1 Ne. 19:13-16)

Nephi havde tidligere - inden de krydsede havet - talt til sine brødre angående jødernes genoprettelse i de sidste dage: „Og jeg gentog for dem,” sagde han, „de ord, som Esajas talte angående jødernes eller Israels hus' genrejsning; og efter at

de var genoprejst, skulle de ikke mere omstyrtes, ej heller skulle de blive spredt igen.” (1 Ne. 15:19-20)

Omkring 25 år senere sagde Nephis bror Jakob idet han omtalte Jerusalems indbyggere, „at Herren . . . skal åbenbare sig for dem i kødet; og efter at han har åbenbaret sig, skal de hudstryge og korsfæste ham, ifølge engelens ord, som forkyndte mig det.

Og efter at de har forhærdet deres hjerter og rejst nakken mod Israels Hellige, se, da skal hans domme komme over dem. Og dagen kommer, da de skal blive slået og plaget.

Og efter at de er blevet drevet hid og did, siger engelen, skal mange plages i kødet, men det skal ikke tilstedes, at de omkommer for de trofastes bønners skyld; de skal blive spredt og slået og hadet; alligevel vil Herren være barmhjertig mod dem, så de, når de kommer til kundskab om deres Førløser, atter skal samles i deres arveland.” (2 Ne. 6:9-11)

Senere tilføjede Jakob, bror til Nephi: „Og nu, mine elskede brødre, jeg har læst disse ting, for at I kunne få kundskab om Herrens pagter, som han har gjort med hele Israels hus. At han har talt til jøderne ved sine hellige profeters mund fra slægt til slægt, lige fra begyndelsen, til den tid kommer, da de skal genforenes med Guds sande kirke og sti, og da de skal indsamles til deres arveland og bosætte sig i deres forjættede land.” (2 Ne. 9:1-2)

„Men se, så siger Gud Herren: Når den dag kommer, da de vil tro på mig, at jeg er Kristus, da har jeg gjort pagt med deres fædre, at de skal genindsættes i kødet i deres arveland på jorden.

Og det skal ske, at de skal indsamles fra deres lange adspaltelse, fra øerne i havet og fra jordens fire dele, og de ikke-

jødiske folkeslag skal blive store i mine øjne, siger Gud, idet de fører dem tilbage til deres arveland.” (2 Ne. 10:7-8)

Nær afslutningen af sit liv sagde Nephi, idet han fortalte jødernes fremtidige historie, at efter korsfæstelsen af Jesus og dennes opstandelse skal „jøderne blive spredt blandt alle nationer, og Babylon skal også blive ødelagt, og derfor skal jøderne blive spredt ved andre nationer. (Det var som bekendt Babylon, der spredte jøderne endnu før Kristi fødsel.)

Og efter at de har været spredt, og Gud Herren har tugtet dem ved andre folk i mange slægter, ja, fra slægt til slægt, indtil de skal blive overbevist til at tro på Kristus, Guds Søn, og forsoningen, der omfatter alle mennesker, og den dag kommer, da de skal tro på Kristus og tilbede Faderen i hans navn med rene hjerter og rene hænder og ikke længere vente en anden Messias, da vil dagen komme, da de må komme til at tro på disse ting.

Profeterne „gør det aldeles klart, at gengivelsen til Israel af deres lande varsler om deres godtagelse af Jesus Kristus som deres Forløser.”

Og Herren vil atter anden gang udstrække sin hånd for at genrejse sit folk af deres fortabte og faldne tilstand.” (2 Ne. 25:15-17)

I det 20. kapitel af 3. Nephi sagde den

genopstandne Jesus - idet han talte om vor tid da evangeliet skulle gengives blandt ikke-jøderne, sådan som det nu er sket -: „Når de (ikke-jøderne) har modtaget mit evangeliums fylde, da skal jeg, om de forhærder deres hjerter mod mig . . .

ihukomme den pagt, som jeg har gjort med mit folk, og jeg har gjort pagt med dem, at jeg vil samle dem i min egen bestemte tid, og at jeg atter vil give dem deres fædres land som arvelod, hvilket er Jerusalems land, og som er deres forjættede land til evig tid, siger Faderen.

Og det skal ske, at den tid kommer, da mit evangeliums fylde skal prædikes for dem.

Og de skal tro på mig, at jeg er Jesus Kristus, Guds Søn, og de skal bede til Faderen i mit navn.

Og da skal deres vægtere opløfte deres røst, og enstemmigt vil de synge sammen; thi de skal se øje til øje.

Da vil Faderen samle dem sammen igen og give dem Jerusalem som arveland.

Da skal de bryde ud i glæde: Syng med hinanden, Jerusalems øde steder; thi Faderen har trøstet sit folk, han har genløst Jerusalem. . .

Sandelig, sandelig siger jeg jer, alt dette skal visselig ske, ligesom Faderen har befalet mig. Da skal denne pagt, som Faderen har gjort med sit folk, fuldbyrdes; og da skal Jerusalem igen bebos af mit folk, og det skal være deres arveland.” (3 Ne. 20:28-34, 46)

„Sandelig, siger jeg jer,” sagde Frelseren til nephiterne. „Jeg giver jer et tegn, så I kan vide tiden, når disse ting skal ske. . .

. . . På den dag skal så Faderens værk begynde, ja, når dette evangelium skal prædikes blandt de overblevne af dette folk. Sandelig siger jeg jer: På den dag skal Faderens værk begynde blandt de

spredte af mit folk for at berede vejen, hvorigennem de kan komme til mig, så de kan påkalde Faderen i mit navn.

Ja, og da skal Faderens værk begynde blandt alle nationer, for at vejen kan blive beredt, hvorigennem hans folk kan blive ført hjem til deres arveland.” (3 Ne. 21:1, 26-28)

Mormon sagde, da han var ved at afslutte den forkortede beretning om Kristi mission blandt nephitterne:

„Og se, jeg siger jer, at når Herren i sin visdom finder for godt at lade disse ord komme til ikke-jøderne i overensstemmelse med sit ord, da kan I vide, at den pagt, som Faderen har gjort med Israels børn angående deres tilbageførelse til deres arveland, allerede begynder at blive opfyldt.

Og da kan I vide, at Herrens ord, som bliver talt af de hellige profeter, skal blive opfyldt; og I behøver da ikke at sige, at Herren tøver med at komme til Israels børn.

Og I behøver da ikke at forestille jer i hjertet, at de ord, som er blevet talt, har været forgæves, thi se, Herren skal ihukomme sin pagt, som han har gjort med sit folk, som er af Israels hus.

Og i behøver ikke mere at håne, foragte

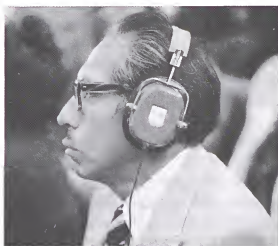
eller spotte jøderne eller nogle af de øvrige af Israels hus; thi se, Herren ihukommer sin pagt med dem, og han vil gøre med dem, som han har svoret.” (3 Ne. 29: 1-3, 8)

Idet han afsluttede de optegnelser, som Moroni ville gemme i Cumorahhøjen, hvorfra Joseph Smith 1400 år senere bragte dem frem, skrev Moroni:

„Dette skrives nu til de tilbageværende af Jakobs hus . . . men det skal gemmes til Herren, så det må komme frem i hans egen belejlige tid. . . .

Og se, det skal komme til de ikke-troende blandt jøderne; og i denne hensigt skal det komme, for at de må blive overbevist, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn; og at Faderen gennem sin højt elskede kan udføre sine store og evige hensigter ved at bringe jøderne eller det hele Israels hus tilbage til deres arveland, som Herren, deres Gud, har givet dem, og således opfylde sin pagt.” (Morm. 5:12, 14)

Disse forudsigelser af profeter i Mormons Bog gør det aldeles klart, at gengivelsen til Israel af deres arveland varslor om deres godtagelse af Jesus Kristus som deres Forløser, om hvem jeg vidner i Jesu Kristi navn. Amen.

Rapport fra Kirkens finanskomité

---

*Forelagt af Wilford G. Edling
Formand for kirkens finanskomité*

Til Det øverste Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi har gennemgået den finansielle årsrapport for kirken pr. 31. december 1980 og dens virke i det dermed afsluttede år. Den finansielle opgørelse og den virksomhed, som er gennemgået af denne komité, indbefatter kirkens almindelige fonds og andre, hvis midler administreres af kirkens finansafdeling. Vi har også undersøgt procedurerne for budgettering, regnskabsføring og revision; og den metode, hvorved midler modtages og udbetales, er kontrolleret. Vi fandt, at udbetaling af almindelige kirkemidler altid var autoriseret af Det øverste Præsidentskab og i henhold til budgetteringsprocedurer. Budgettet er autoriseret af Rådet for Udbetaling af Tiende, der består af Det øverste Præsidentskab, De tolv Råd samt Det præsiderende Biskopråd. Udbetalingskomiteen administrerer i ugentlige møder udbetalingerne i henhold til budgettet.

Moderne bogføringsteknik og udstyr benyttes af finansafdelingen og andre afdelinger for at følge med kirkens hurtige udvikling og stadigt forandrede metoder for elektronisk databehandling. Komiteen og den juridiske afdeling følger i fællesskab nøje med i udviklin-

gen med hensyn til beskatning af kirker af føderale regeringsmyndigheder, stater og andre landes myndigheder.

Revisionsafdelingen, der er uafhængig af alle andre afdelinger, er i sin trefoldige egenskab beskæftiget med at udføre finansiell revision, operationel gennemgang og kontrollering af de computersystemer, der arbejdes med i kirken. Disse virkefelter foregår på permanent basis og omfatter alle kirkens afdelinger, andre kirkekontrollerede organisationer (hvis regnskaber føres af den finansielle afdeling), og verdensomspændende virksomheder, inkluderende missioner, finansielle centre og afdelingsaktiviteter, der udføres i fremmede lande.

Udstrækningen af og målet for revisionsafdelingens virke for at sikre at kirkens midler vokser betydeligt med kirkens vækst og udvidede aktiviteter. Revisionen af wardenes og stavenes lokale midler er uddelegeret til stavsrevisorer. Registrerede foretagender, der ejes eller kontrolleres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finansdepartementet, revideres af professionelle revisionsfirmaer eller af offentlige reguleringskontorer.

På basis af vores gennemgang af den finansielle årsrapport og andre regn-

skabsføringsdata, samt vort studium af regnskabsførings- og revisionsmetoder, hvormed de finansielle aktiviteter kontrolleres, sammen med bestandige samtaler med personalet i den finansielle revisions- og den juridiske afdeling, er vi af den mening, at kirkens almindelige fonds, modtaget og udgivet i løbet af året 1980, på rette vis er gjort til genstand for regnskabsføring i henhold til de vedtagne procedurer, således som her antydnet.

Respektfuldt afleveret

KIRKENS
FINANSKOMITE

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisk rapport 1980

---

*Forelagt af Francis M. Gibbon
Det øverste Præsidentskabs sekretær*

Til orientering for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab ladet udarbejde den efterfølgende statistiske rapport over kirkens vækst og status pr. 31. december 1980.

(Medlemstallene er anslåede, baserede på 1980 rapporter modtaget forud for konferencen.)

Kirkelige enheder

Antal stave i Zion	1.218
Antal fuldtidsmissioner	188
Antal ward	7.868
Antal uafhængige grene i stave	2.456
Antal grene i missioner	2.267
(Disse tal viser en forøgelse på 1.105 ward og grene i årets løb)	
Antal lande med organiserede ward og grene	83

Kirkens medlemstal

Samlet medlemstal rapporteret af stave, missioner og kirkekontorer ved udgangen af 1980 .. 4.638.000

Kirkens vækst i løbet af 1980

Børn velsignet	103.000
Indskrevne børn døbt	65.000
Nyomvendte døbt	211.000

(Dette tal for nyomvendte er anslået på basis af 1980 rapporter modtaget for konferencen)

Samfundsstatistik

Fødsler per tusind	28,2
Personer indgået ægteskab per tusind	12,2
Dødsfald per tusind	3,9

Genealogisk Selskab

Navne klargjort i 1980 til udførelse af
tempelordinancer 5.414.600

Templer

Antal begavelse udført i løbet af
1980:

For levende 52.000

For døde 3.962.000

Templer i drift 19

Templer planlagt eller under opførelse
8

(Der udførtes 89.100 flere begavelse i
1980 end i 1979)

Præstedømmebærere

Diakoner 156.000

Lærere 122.000

Præster 236.000

Ældster 382.000

Halvfjerdser 30.000

Højpræster 157.000

(Det anslås at være en forøgelse på
omkring 42.000 medlemmer af
præstedømmet.)

Fuldtidsmissionærer 29.953

Kirkens skolevæsen

Samlet antal indskrevne i skoleåret
1979-80:

Seminarer og institutter m.v.
309.000

Kirkeskoler og samt videregående
kurser 75.000

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet med kontanter eller
varer 160.600

Personer hjulpet gennem Social
Services 51.600

Personer anbragt i bedre
stillinger 26.400

Arbejdsdage skænket til
velfærdstjenesten 527.900

Varer uddelt fra forrådshusene (i kg)
17.720.600

Prominente medlemmer, der døde i løbet af året:

Ældste William H. Bennett, emeritus
medlem af De halvfjerdser's første
Kvorum; William Pakimana Taurima,
præsident for Gisborne New Zealand
stav; Thomas Lee Chappell, præsident
for Loa Utah stav; Donald Leon
Hansen, præsident for San Bernardino
California East stav; Clara Alberta
Wright Moyle, enke efter Henry D.
Moyle, tidligere førsterådgiver i Det
øverste Præsidentskab; Betsy Hollings
Richards, enke efter George F.
Richards, tidligere præsident for De
tolvs Råd; Edgar B. Brossard,
tidligere medlem af United States
Tariff Commission gennem 36 år;
Leona Holbrook, præsident for
American Association for Health,
Physical Education and Recreation og
tidligere medlem af U.S.Olympic
Committee og medlem af
International Olympic Academy;
Junius M. Jackson, tidligere præsident
for Church Genealogical Society;
Pearl B. Johnson, sekretær for
medlemmer af Det øverste
Præsidentskab eller De tolv's Kvorum
gennem mere end 40 år og tidligere
medlem af hovedbestyrelsen for
UPGUF. □

Joseph Smiths III dokument og nøglerne til riget

---

*Ældste Gordon B. Hinckley
De tolv apostles Kvorum*

På alles vegne vil jeg gerne byde velkommen til bror Angel Abrea, en storartet og trofast og hengiven leder i kirken gennem mange år i Argentina, hvis indflydelse har været mærkbar ikke blot dér men overalt i Sydamerika.

Jeg mener det er på sin plads at sige en smule i eftermiddag om den nyligt fundne afskrift af en velsignelse, der efter sigende er blevet givet den 17. januar 1844 af Joseph Smith til hans 11-årige søn. Det har givet anledning til megen omtale i medierne i den senere tid. Dokumentet er øjensynligt skrevet af Thomas Bullock, der virkede som sekretær for profeten.

Vores historiske departement kom i besiddelse af dokumentet som led i dets bestandige søgen efter alt, der har forbindelse med vores tidligere historie. Vi besluttede, at vi ville offentliggøre alt om fundet, selv om vi forudå, at kritikere, der kun kender lidt til kirkens virkelige historie, ville falde over det og benytte det til angreb på vores myndighedslinie.

Ydermere, og dette er af yderste vigtighed, genkendte vi ordlyden af dokumentet som en fars velsignelse med stor følelsesmæssig værdi for den Reorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvis præsidenter har været direkte efterkommere af Joseph Smith. Det øverste Præsidentskab og De tolv Råd bestemte sig til at tilbyde Den Reorganiserede Kirke det.

Embedsmænd i den kirke udtrykte påskønnelse af tilbudet og antydede, at de kun ville tage mod dokumentet, hvis de måtte give os en anden historisk genstand til gengæld. Udveksling af disse genstande blev foretaget den 19. marts (1981).

Jeg ønsker ikke at genoptage den gamle diskussion, men vil alligevel gøre det af hensyn til dem, som måtte mene, at dokumentet kaster tvivl om princippet om overførsel af myndighed gennem De tolv apostles Kvorum. Lad mig ganske kort nævne nogle få kendsgerninger om dokumentet og historien fra den perio-

de, hvortil det slutter sig, og så konkludere med nogle betragtninger der følger af omstændighederne.

For det første må det siges, at dokumentet er en afskrift af en velsignelse. Det er ikke en optegnelse om en ordinering til et embede. Ja, det er en kendsgerning, at modtageren af velsignelsen, Joseph Smith III selv vidnede derom i 1893 i U.S.Circuit Court i Kansas City med disse ord: „Jeg har ikke sagt, at jeg blev ordineret af min far. Det sagde jeg ikke. Jeg blev ikke ordineret af min far til at være hans efterfølger; sådan som jeg forstår betydningen af ordet *ordinere*, blev jeg det ikke. Jeg blev velsignet af ham og udpeget, måske på en måde udvalgt. . .”

Det bør også nævnes, at på forskellige

tidspunkter har Joseph Smith antydnet forskellige mænd og grupper af mænd, som muligvis kunne efterfølge ham. Det er for eksempel hans bror, Hyrum, Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, David Whitmer, hans søn, Joseph III og endog hans endnu ufødte søn, David; og hvad der er yderst vigtigt, ved et antal lejligheder, De tolv apostles Kvorum.

Det var heller ikke usædvanligt for fædre at give deres sønner sådanne velsignelser. Orson Pratt, apostel, velsignede sin søn på samme måde i en håbefuld atmosfære, at han ville hæve sig op til lederskab. Brigham Young og andre velsignede på samme måde deres sønner.

Vi i kirken erkender, at opfyldelse af alle velsignelser, der gives under præstedøm-

Præsident Spencer W. Kimball trykker medlemmer fra De tolv Råd i hånden ved afslutningen af et konferencemøde.

mets myndighed, er betinget af to ting: for det første modtagerens værdighed og trofasthed, og for det andet, Guds altoverskyggende vilje og visdom.

Som alle, der har studeret vores historie, vil vide, har vi opretholdt og fulgt den indstilling, at præstedømmets nøgler og myndighed, den myndighed, uden hvilken der ikke kan være nogen sand Jesu Kristi Kirke, blev givet til De tolv apostles Råd i kirkens allerførste dage, således at når en præsident døde, ville myndigheden bevares og på rette og legal måde blive givet videre, så længe kirken skulle eksistere.

For eksempel talte Herren i den store åbenbaring om præstedømmet, som vi nu kender som afsnit 107 i Lære og Pagter, der blev modtaget den 28. marts 1835, om kirkens styrelse og sagde om De Tolv efter at have talt om præsidentskabet: „De danner et kvorum, der har samme myndighed og magt som de tre før omtalte præsidenter.” (L&P 107:24) To år senere, den 23. juli 1837, blev dette princip igen bekræftet ved åbenbaring: „Til jer, de tolv, og til dem, Det første Præsidentskab, som er valgt sammen med jer til at være jeres rådgivere og ledere, er dette præstedømmes magt givet i de sidste dage og for sidste gang.” (L&P 112:30)

Og igen den 19. januar 1841 sagde Herren gennem profeten Joseph: „Jeg giver jer min tjener Brigham Young som præsident over de tolv omrejsende råd, hvilke tolv har nøglerne til at indføre mit riges fuldmagt i verdens fire hjørner og derefter sende mit ord til hver skabning.” (L&P 124:127-28)

Optegnelserne fra en særlig konference holdt i Nauvoo den 16. aug. 1841, siger: „Tiden er kommet, da De Tolv skal kaldes til at indtage deres plads næst til

Det øverste Præsidentskab . . . og hjælpe med at føre riget sejrrikt ud til nationerne. . .

Der blev stemt om forslaget, som blev vedtaget af konferencen, med hensyn til præsident Smiths instruktioner vedrørende De Tolv, og at de i henhold dertil skal påbegynde udførelsen af deres embedes pligter.” („Conference Minutes”, *Times and Seasons*, (1. sept. 1841): 521-22)

Det er overmåde tydeligt, at Herren placerede De tolv Råd med Brigham Young som præsident næst til profeten Joseph Smith og gav dem nøglerne og myndigheden til at fremme kirken under ledelse af profeten, mens han var i live, og til at styre efter hans død. De åbenbaringer, jeg lige har læst, og referatet fra mødet i Nauvoo blev nedskrevet fra tre til ni år før den velsignelse, om hvilken vi her taler.

Vinteren 1843-44 var en periode med stor spænding i Nauvoo. Fjender planlagde kirkens ødelæggelse. I løbet af vinteren samlede Joseph ved flere lejligheder De Tolv i et værelse på første sal i sin forretning på Water Street i Nauvoo. Vore arkiver rummer et antal dokumenter, der vidner om disse møder og det, der foregik ved dem. Jeg har kun tid til at citere fra optegnelserne fra en, som var til stede. Der var mange. Han skrev om Joseph Smith:

„Denne store og gode mand blev før sin død vejledt til at kalde De Tolv sammen fra tid til anden og instruere dem i alt, hørende til riget, ordinanser og Guds styrelse. Han sagde ofte, at han lagde fundamentet, men at det ville være op til De Tolv at færdiggøre bygningen. Han sagde: „Jeg ved ikke hvorfor, men af en eller anden grund er jeg tvunget til at fremskynde mine forberedelser og at

overdrage til De Tolv alle præstedømmets ordinanser, nøgler, pagter, begavelser og beseglende ordinanser . . . for, sagde han, Herren er i gang med at lægge byrderne på jeres skuldre og lade mig hvile en stund; og hvis de slår mig ihjel . . . vil Guds rige rulle videre, idet jeg nu har færdiggjort det arbejde, der var pålagt mig, ved at overdrage jer alt til opbygning af riget i henhold til himmelsk åbenbaring og det monster, der er blevet vist mig af Himmelen.” (Parley P. Pratt, „Proclamation”, *Milennial Star*, 5 (marts 1845) :151)

Som I ved blev Joseph Smith dræbt af en pøbelhob i Carthage den 27. juni 1844. Den følgende 8. august samledes en menighed af tusinder i Nauvoo. Sidney Rigdon, der havde tjent som rådgiver til Joseph Smith, talte i 1½ time og foreslog, at han blev udpeget til forstander for kirken. Det blev ikke modtaget positivt. Samme eftermiddag talte Brigham Young på apostlenes vegne. Mange

af de tilstedeværende bevidnede, at han så ud som og lød som den ihjelslagne profet. Da der efter hans tale blev foreslået, at De Tolv skulle lede kirken, idet de havde fået overdraget nøglerne af Joseph, vedtoges dette med overvældende majoritet.

Visseligt kan ingen, der er bekendt med historien derefter, betvivle styrken af den ledelse. Arbejdet gik fremad på templet og andre projekter. Og så begyndte i februar 1846 den enestående udvandring fra Nauvoo ved Mississippifloden til Winter Quarters ved Missourifloden og derefter videre til Den store Saltø. Så stor var de titusinder involveredes tro og så stærke deres vidnesbyrd, at mange gav deres liv hellere end at svigte. Hvor kunne man finde et mere magtfuldt vidnesbyrd om værdien af det lederskab end i deres handlinger, som forlod deres hjem i Nauvoo for at samles i bjergenes dale som følge af De Tolvs kald med Brigham Young som overhoved og senere som kirkens præsident?

Tag for eksempel denne mand, Thomas Bullock, hvis hånd øjensynligt skrev det dokument, vi taler om. Hvis han skrev den velsignelse, kendte han til den. Efter opgivende blev den fundet blandt de papirer han efterlod ved sin død.

Thomas Bullock sluttede sig til kirken i England i november 1841 og emigrerede til Nauvoo i 1843. Han virkede som sekretær for Joseph Smith. Han og hans familie var blandt de sidste, der forlod Nauvoo i efteråret 1846. Mens han var livsfarligt syg, blev han antastet af pøbelen og med rifler og bajonetter foran sig beordret til at forlade byen i løbet af 20 minutter eller blive skudt. Han udfordrede mændene til at skyde, idet han sagde, at han sandsynligvis

alligevel skulle dø snart. Kaptajnen svarede: „Hvis du vil afsværge mormonismen, kan du få lov til at blive her, og vi skal nok beskytte dig.” Bror Bullock svarede, at han havde legal ejendomsret over sit hjem, og at han ikke havde begået nogen ulovligheder. „Men,” sagde han, „jeg er mormon, og hvis jeg lever, vil jeg følge De Tolv.” Han var en af de syge og døende, der blev båret væk fra stedet og blandt dem i sit kompagni, der blev reddet ved den mirakuløse ankomst af flokke af vagtler til deres lejr i Iowa.

Da de hellige forlod Winter Quarters i det tidlige forår af 1847, blev han valgt til sekretær for det første kompagni. Han førte værdifulde optegnelser fra den lange tur. Han foretog en anden rejse tilbage til Østen og påny tilbage til Saltsødalen. Han udførte en mission i England fra 1856-1858.

Og så opstår naturligvis spørgsmålet: Ville han have været villig til at betale en så høj pris for sit medlemskab af kirken og have gennemgået så meget for at fremme dens sag som missionær efter kaldelse af Brigham Young, hvis han havde haft nogen tvivl om, at Brigham Young var den rette leder af kirken, og mente at denne ret tilhørte en anden i henhold til en velsignelse, som han havde haft i sit eje, og som han havde skrevet med egen hånd?

Brødre og søstre, lige fra tragedien den 27. juni 1844, da Joseph Smith beseglede sit vidnesbyrd med sit blod, fra bekræftelsen, som fyldte de tusinders hjerter, forsamlede i Nauvoo den følgende 8. august, er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bestandigt gået fremad uden nogen sinde at tage et skridt tilbage. Den samme myndighed, som Joseph Smith besad, de samme nøgler og

magter, som var selve essensen af hans guddommeligt givne ret til at præsidere, blev af ham overdraget til De tolv Apostle med Brigham Young som overhoved. Enhver præsident siden da er kommet til dette det højeste og hellige embede fra De tolv Råd. Hver af disse mænd er blevet velsignede med åbenbaringens ånd og magt fra det høje. Der har været en ubrudt kæde fra Joseph Smith jun. til Spencer W. Kimball. Om det bærer jeg højtideligt vidnesbyrd for jer i dag. Denne kirke er bygget på det sikre profetiens og åbenbaringens ord - bygget, som Paulus skrev til efeserne: „på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørneste.” (Ef. 2:20)

Vi var glade for at se vore brødre fra Den reorganiserede Kirke få det dokument, der indeholder en fars velsignelse givet over en søns hoved, som han elskede.

„Dokumentet er en afskrift efter en velsignelse. Det er ikke en optegnelse om en ordinering til et embede.”

Det er et værdifuldt aktstykke med stor sentimental værdi for Joseph Smiths familie. Det rejser ikke noget alvorligt spørgsmål med hensyn til værdien og det holdbare i rækkefølgen af præsidentskabet givet gennem De tolv apostles Råd, idet det råd blev oprettet af profeten selv og sådan, som det har fungeret under Guds åbenbaringer. Om det vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi tjener det, som vi elsker

---

*Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum*

For et par uger siden lidt i seks om morgenen, tog min hustru og jeg en taxi for at begynde den sidste lille del af vores hjemrejse til Salt Lake City fra Australien. Vores chauffør, som havde været på arbejde siden klokken tre, var ivrig efter at tale med os, dagens første passagerer. Vi fik at vide, at hans forældre var født lige uden for Mexico City. De flyttede til Chicago, hvor han blev født, hvorefter de flyttede til New Mexico. For 20 år siden var vores ven kommet på et kort besøg til San Francisco, og var blevet der siden. På vores tur til lufthavnen fortalte denne mand om nogle få begivenheder, hvorved nogle store sandheder blev genfremhævet.

Hans forældre, fortalte han, var blevet i New Mexico, men holdt af at besøge ham og hans bror, når de havde råd til det, for de elskede at være sammen med deres børn og børnebørn. I New Mexico var hans mors helbred temmelig skidt, men så snart hun var i San Francisco syntes hun at have det meget bedre.

Denne skarpsindige søn havde sagt til sin bror: „Jeg ved lige nøjagtigt, hvad mor trænger til.”

Han sagde: „Jeg fandt en stor lastvogn. Min bror og jeg kørte til New Mexico, satte vore forældre og alle deres ejendele ind i lastvognen og bragte dem med os, så de kunne bo nær ved dem, som de elskede mest. Mors helbred bedredes betydeligt.” Så tilføjede han: „De ved nok, kærlighed er meget vigtig, hvis den vises rigtigt.”

Den anden begivenhed, som denne ydmyge men kloge mand fortalte om, var også betydningsfuld. Han sagde: „Jeg lærer alle mine børn at arbejde. Jeg vil gerne have, at de får en uddannelse, men de må arbejde for at få den. Jeg er netop færdig med at hjælpe min 16-årige søn med at få et deltidsarbejde i en bank. Mens han går i skole, arbejder han kun to timer om dagen, men han lærer at arbejde. Han ved, at jeg elsker ham, fordi jeg også gør min del. På grund af de forskellige tidspunkter, jeg kører på, kan

jeg ikke altid bringe ham på arbejde, men jeg er der altid for at køre ham hjem. Han glæder sig til vores køretur hjem sammen, og det gør jeg også.”

Endnu en vigtig ting blev fremhævet af denne taxichauffør: Han fortalte, at nogle af hans ugifte venner, som også kører taxi, ofte løb tør for penge. De kom til ham for at låne. Han antydede, at han som regel var i stand til at hjælpe dem over deres problemer. Når hans kammerater spurgte, hvordan han var i stand til at forsørge sin familie med sin løn, når de ikke engang kunne klare sig alene, sagde han: „Jeg siger til dem, at jeg ikke solder penge væk på heste-væddeløb eller på spiritus eller tobak. Min hustru laver maden derhjemme, så vi ikke behøver at betale for dyre restaurantmåltider.” Han smilede da han tilføjede: „Vi holder fester derhjemme, i vores familie.” Denne mands formål og mål er familieorienterede, og han har lært, at det at spille, drikke og ryge er dumme, dyre vaner.

En lykkelig mand, denne chauffør; han har på sin egen krop erkendt vigtige områder af kærlighed. Han ved, at kærlighed som plejes helbreder: den underviser. Det kræver ofre, og det, vi elsker, vil være det, som vi er trofaste over for. Han havde fortalt om nogle grundlæggende kærlighedsprincipper, som var aktuelle. Ja, vi var så glade for hans kommentarer, at vi ønskede, at lufthavnen havde været endnu en halv times kørsel væk.

Den taxichauffør vidste, hvor han skulle anbringe sin kærlighed. Også vi må omhyggeligt vælge de områder, som vi betjener, for hvor vi tjener, der vil vores kærlighed være. I vores tilværelse må de forskellige kærlighedsområder sættes i det rette perspektiv

I barndommen er vi ivrige efter at lære at køre på cykel, at løbe på rulleskøjter, at stå på ski, altså, sammen at lære balancekunsten. Og så bliver kærligheden til hjul og hastighed måske en af livets glæder. Som vi udvikles og tjener og ofrer for andre interesser, udvikles ny kærlighed. En landmand lærer at elske sin jord; en studerende sine bøger; en forretningsmand sit firma; og vi har allesammen været vidne til forældres kærlighed til deres børn, en biskops kærlighed til sine wardsmedlemmer, en ung mands kærlighed til sin nye bil, en forlovet piges kærlighed til en ring, hun har modtaget fra en, der står hende særligt nær.

Lige så tydeligt står i verden i dag kærligheden til det, som er ondt. Vi kan sætte vores fremtid på spil ved at elske og ofre os for det, som ikke fører til sundhed eller til fremgang.

Mange er i dag fanget i deres kærlighed til verdslige goder, som de mener vil bringe dem berømmelse, penge og popularitet. Også de høster belønninger for deres forkerte kærlighed. Også i sådanne tilfælde gælder det, at de vil lære at elske det, som de tjener. Det, vi lærer at elske, kan give os succes eller nedbryde os.

Kærlighed til penge, narkotika og alkohol kan gøre mennesker til tyve, mordere og alkoholikere. Til at begynde med elsker de virkningerne af de farlige ting; og så ofrer de det hele - liv, sundhed og frihed - for det, som de mente var skatte. Kærlighed til det sensuelle, narkotika og løgne vokser når vi bevæger os på disse fristende områder, som Satan tilbyder. Kærlighedslænkerne styrkes og intensiveres proportionalt med den tjeneste vi vedblivende yder. En mand, som lærer at elske en løgn, vil tjene uærlighed hele sit liv. Ja, i virkeligheden kan en narkoman

sædvanligvis hurtigere helbredes end en løgner.

Det er en af Satans største succeser i de sidste dage, når han vender folks kærlighed hen mod det ødelæggende, det flydende og det verdslige. Snarere end at stræbe mod det, som er det bedste for alle, interesserer folk ude i verden sig mere og mere for det, den enkelte ønsker. På alle områder, siger gruppelederne: „Vi har en ret.” „Vi kræver.” Mange unge mennesker tror, at kærlighed har „rettigheder”, der kan kræves af den elskede. For eksempel vil en ung mand ofte sige: „Hvis du elsker mig, så vil du lade mig. . .” Han vil tage, hvad han mener, har har ret til snarere end det, der tjener moralitetens høje standarder. Et sådant krav indikerer ikke sand kærlighed.

Dagligdags tjenesteydelser, hvad enten de er til det gode eller dårlige, synes måske ikke særligt vigtige, men de opbygger bånd af kærlighed, som bliver så stærke, at de sjældent kan brydes. Det er vores opgave at placere vore kærlighedsområder i det rette perspektiv. Meningsfyldt kærlighed arbejder altid for vores evige fremgang og aldrig imod den.

Den, som elsker, har og føler ansvar. Paulus siger i 1 Korinterbrev at kærligheden ikke tænker ondt, ikke søger sit eget, er langmodig og mild. (1 Kor. 13:4-5) Hvis vi ser på kærlighed mellem to, som forbereder sig til tempelægteskab, ser vi elementer af offervillighed og af tjenesteydelser i den andens bedste interesser, ikke en kortsigtet „ego” interesse. Virkelig kærlighed og lykke i forlovelseden og ægteskabet er baseret på oprigtighed, selvspekt, omsorg, hoflighed, venlighed og at sætte „os” i stedet for „mig”. De, som måtte ønske,

at vi tilsidesætter dyd og renhed for at vise vores kærlighed ved deltagelse i seksuelt samkvem uden for ægteskab er hverken venner eller nogle, hvis tanker søger hen mod evigt familieskab. At klassificere dem som selviske og ukloge er mildt sagt. De, som tjener det kødelige, vil aldrig lære at kende kærlighed og renhedens frugter.

En, der for nylig blev omvendt til kirken, fortalte denne historie: „Jeg tilbragte de fleste af mine helt unge år på opdragelsesanstalter og i fængsel. Det var ikke så slemt at være der, for vi blev behandlet rigtig godt, og maden var i orden. Men det blev kedsommeligt, så når nogen havde et eller andet læsestof, seriehæfter, bøger, blade og hvad som helst, plejede vi at bytte vores mad for at låne dem. En dag så jeg en fyr sidde med en pæn, tyk bog. Jeg var klar over, at det ville tage lang tid at læse den, så jeg tilbød ham mine svinekoteletter, mine kartofler og i det hele taget alle hovedretter i en hel uge. Han accepterede tilbudet og lånte mig bogen. Da jeg læste den, blev jeg klar over, at jeg læste noget helt specielt og meget sandt. Den bog, som jeg havde ofret min mad for, hed Mormons Bog. Da jeg fik mulighed for det, opsøgte jeg missionærerne, forandrede mine levevaner, og nu er jeg i gang med at finde en ny livsstil. Jeg elsker den bog, som jeg byttede min mad væk for.”

Her var tale om et usædvanligt men værdigt offer med et rigt resultat. Denne nyomvendte fandt at jo mere tid, han brugte på den bog, des større blev hans kærlighed til de sandheder, han finder i dens sider.

Kærlighed til sin familie er ikke en martyrs kærlighed. Tænk igen på vores taxichaufførs praktiske prædiken. „Jeg lærer mine børn at arbejde, men jeg lader

Ældste Paul H. Dunn fra De halvjerds' første Kvorum hilser på konferencegæster.

dem forstå, at jeg er interesseret. Jeg gør også min del." At give af vores tid, at lytte, at have et forstående hjerte, og den ubetingede kærlighed, ja, sommetider at åbne mulighedernes døre er somme tider måder at tjene dem på, som vi elsker. Men hvis vi lærer dem at undgå eller at flygte fra ansvaret for deres egne gerninger, hvis vi bruger dem til at fremme vore egne ambitioner, så tjener vi dem ikke godt eller elsker dem kloeligt.

Giv et barn mulighed for at arbejde og bidrage til hjemmet, og hans kærlighed til familien vil vokse. Når det opmuntres til at give sin tid og ofre noget for at udvikle sine evner - hvad enten de er akademiske, inden for musik, drama, sport, lederskab eller hvad som helst - så vil det udvikle kærlighed til det, som giver succes. Børn vil elske sådanne

talenter eller egenskaber, som vi opmuntrer dem til at ofre tid og kræfter på. For os voksne vil det ikke tage lang tid at øge vores kærlighed i sådanne retninger, hvis vi bestandigt prioriterer hen mod at skaffe os flere og bedre verdslige ting. Anskaffelsen af et større hus eller en flottere bil eller en dyrere båd kan få os til at ofre vore reserver og udvikle en usund kærlighed til sådanne symboler på succes og fornøjelser. Vi lærer at elske det, som vi tjener, og vi tjener det, som vi elsker.

Hvordan kan vi begrænse vores kærlighed til det, der ikke er godt for os? Vi må vurdere vores tilværelse, overveje hvad vi yder og hvilke ofre, vi ofrer og derefter ophøre med brug af tid og indsats i sådanne retninger. Hvis det kan arrangeres, så vil sådan kærlighed visne og dø.

Vores kærlighed bør ledes ind mod kilder, der er evighedsorienterede. Vore naboer og vores familie vil reagere overfor vores kærlighed, hvis vi blot vil følge den op med støtte og deltagelse. Ægte kærlighed er lige så evig som livet selv. Nogle kaldelser og opgaver i kirken kan somme tider forekomme ubetydelige, men med hver enkelt villigt udført opgave vil kærligheden til Herren vokse. Vi lærer at elske Gud, når vi tjener ham og lærer ham at kende.

Hvordan kan vi hjælpe en nyomvendt til at lære at elske evangeliet? Ved at finde måder for ham eller hende at tjene og ofre. Vi må bestandigt fremhæve den sandhed, at vi elsker det, som vi giver vores tid til, hvad enten det er evangeliet, Gud eller guld. Ofte hører vi kærlighed udtrykt til skrifterne, inkluderende Jesu belæringer. De, som studerer, praktiserer og anvender sandhederne ikke blot kender dem bedst, men styrkes til at

---

„Det, vi tjener, lærer vi at elske, og hvad vi elsker, tager vores tid, og det, der tager vores tid, er det, vi elsker.”

---

bruge dem som vejledning hele livet igennem. Den, som mest påskønner muligheden for at betale tiende, er den, som oplever de glæder og velsignelser, som kommer gennem ofre og lydighed mod den lov. Vores påskønnelse af og kærlighed til evangeliet og dets belæringer, vil altid stå i forhold til vores

tjenesteydelse og hengivenhed til evangeliet.

Det største eksempel på kærlighed til os allesammen findes selvsagt i skriftstedet hos Johannes: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne.” (Joh. 3:16). Ved den største af alle kærlighedsgerninger og ved dette højeste offer, satte Gud eksemplet. Han viste os, at hans kærlighed var ubetinget og tilstrækkelig til at gælde for ethvert menneske.

Da Jesus var her på jorden, lærte han os hvordan vi bør bruge kærligheden korrekt. Vi husker situationen, hvor de skriftkloge og farisæerne bragte en kvinde, som havde begået hor, frem for Frelseren. Deres hensigt var ikke at vise hverken kvinden eller Frelseren kærlighed, men at gøre Jesus flov og at narre ham. De citerede Moseloven, der siger: „En sådan skal stenes”, og de spurgte Mesteren: „Hvad siger du?” Anklagerne gik bort, en for en, da Jesus opfordrede den, der var uden synd, til at kaste den første sten. Vi genkalder os, at Jesus spurgte kvinden: „Hvor er dine anklagere? Har ingen fordømt dig?” Hun svarede: „Intet menneske, Herre.” Og Jesus sagde til hende: „Heller ikke jeg fordømmer dig; gå bort og synd ikke mere.” (Se Joh. 8:1-11)

Jesus forsvarede ikke hor; der er ingen tvivl om hans indstilling til passende moralsk opførsel. Han foretrak at undervise med kærlighed - at vise de skriftkloge og farisæerne behovet for at tjene den enkelte til hendes eget bedste, og at vise de ødelæggende kræfter ved at sætte fælder og gøre andre forlegne.

Jesus viste os, at der i alle situationer er en passende måde at udvise kærlighed. Måske havde vores taxichauffør lært at bruge det samme kristne princip i sit liv,

når han så klogt kunne sige: „De ved nok, kærlighed er meget vigtig, hvis den vises rigtigt.” Frelserens eksempel berettiger os allesammen til at konkludere, at kærlighed er ægte, når den kanaliseres til rigtige områder og vi prioriterer rigtigt i vores tilværelse.

Vi lever i en kompliceret verden. Der er mange kræfter, som råber: „Elsk mig!” En sikker måde at afstikke vore retningslinier for det, som vi vælger at tjene og lære at elske, er at følge Josuas formaning: „Jeg og mit hus, vi vil tjene Herren.” (Jos. 24:15)

Lad os betragte vor egen tilværelse. Vi tjener det, som vi elsker. Hvis vi ofrer noget og giver vores kærlighed til det, som vor himmelske Fader beder os om, vil det hjælpe os til at følge stien til evigt liv. På ny konkluderer jeg, at det vi tjener, lærer vi at elske, og hvad vi elsker, tager vores tid, og det der tager vores tid, er det vi elsker.

Må Gud hjælpe os til at elske det rette, elske sandheden og elske de områder af tjenestegerning, som er lønsomme og evige, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Om at bygge broer til tro

---

*Ældste Loren C. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum*

Jeg er blevet inspireret, som jeg ved, også I er, ved dette dejlige kors sang, og jeg tænker specielt på deres sang ved åbningen af dette møde: „Skal vi svigte vore pagter?” Det er netop om tro, jeg gerne vil tale her i eftermiddag.

Vi er blevet omtalt som et troende folk. Og det er rigtigt, at individuel tro er

evangeliets hjørnestein og den egenskab, som er vigtigst for os som enkeltpersoner.

Joseph Smith sagde: „Tro er den overbevisning, mennesker har om noget, de ikke har set, og princippet for alle intelligente væseners handlinger . . . det

Ventende på et et konferencemøde skal begynde: Ældste Loren C. Dunn og ældste Theodore M. Burton fra De halvjerds' første Kvorum.

er det første store styrende princip.”
(*Forelæsninger om Troen, I, 8-9*)

Og Jakob lærer, at Herren befaler alle mennesker, at de „må have fuldkommen tro på den Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i Hans rige.” (2 Ne. 9:23) Som et kraftens og handlingens princip og som nøgle til vores frelse bliver vores individuelle tro derved af absolut betydning for os.

Paulus formanede os til at „være et forbillede for de troende i tale, i færd, i kærlighed, i troskab, i renhed.” (1 Tim. 4:12)

„Om I ikke kunne gøre andet end blot ønske at tro,” sagde Alma, „lad da det ønske virke i jer, til I tror så meget, at I kan modtage en del af mine ord.” (Al. 32:27)

Moroni siger: „Modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet.” (Eth. 12:6)

Der er mange skridt et menneske kan tage for at udvikle troens gave og kraft. I de næste par minutter vil jeg foreslå seks sådanne skridt.

Nummer 1: Tro er evnen til at erkende Herren som almægtig og som giver af alle velsignelser.

Som kong Benjamin udtrykte det: „Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte.” (Mos. 4:9)

Somme tider er vi tilbøjelige til at sætte alting i bås. Vi beder om een ting og

bekymrer os om noget andet. Vi synes at begrænse Herrens evne til at hjælpe os i ethvert forhold i livet.

John A. Widtsoe fortalte os dette:

„I flere år havde vi med offentlig hjælp indsamlet tusinder af data til en undersøgelse af fugtighedsgraden af jord; men jeg kunne ikke uddrage nogen generel lov deraf. Og til sidst gav jeg op. Min hustru og jeg tog til templet den samme dag for at glemme fiaskoen. I det tredie begavelserum kom løsningen på problemet som et lyn fra Himmelen og er for længst blevet trykt.” (*In a Sunlit Land: The Biography of John A. Widtsoe*, Salt Lake City 1952, s. 177)

Så derfor, tro er erkendelse af, at Herren kan hjælpe os i alle forhold.

Nummer 2: Tro er evnen til at gøre det, som vi tilskyndes til at gøre, og når vi tilskyndes til at gøre det.

Da vi for nogle år siden præsiderede over missionen i Sydney, søgte jeg oprigtigt en velsignelse fra Herren. Missionen havde klaret sig godt hidtil, men nu var vi ligesom gået i stå, og vi trængte til igen at få sat gang i arbejdet.

En bestemt dag fastede og bad jeg om, at Herren ville lede os til en ny højde af opnåede resultater. Midt under bønnen kom den tydelige tilskyndelse til at opsoge min søn og give ham en velsignelse. Jeg fulgte tilskyndelsen og fandt min søn, der var et andet sted i huset i færd med at læse lektier.

Jeg sagde: „Hvordan går det?”

Han svarede, som det er typisk for hans aldersgruppe: „Hvorfor?”

Da jeg ikke vidste, hvad jeg ellers skulle sige, spurgte jeg: „Vil du have en velsignelse?”

Han så forbavset på mig et øjeblik og sagde så: „Ja.”

Inspirationen, der fulgte efter den velsig-

nelse viste sig at være af stor betydning for både min søn og mig. Det var en oplevelse, som ingen af os vil glemme. Og alligevel ville dette have været tabt, hvis jeg var standset op i tvivl om, hvorfor Herren havde vendt min opmærksomhed mod mit første ansvar, familien, når jeg søgte en velsignelse for missionen.

Nummer 3: Tro er evnen til at efterleve Guds love, som kontrollerer de velsignelser, vi har brug for. Selv om vi ikke skal holde befalingerne blot for at modtage velsignelser, så kommer velsignelserne ikke desto mindre.

Harold B. Lee fortæller om hvordan han bad ihærdigt om en materiel velsignelse, som han trængte stærkt til. Han fortæller, at en dag, da han bad om den pågældende velsignelse, huskede han på, at han for nyligt havde modtaget en indtægt, som han endnu ikke havde betalt tiende af. Det var, siger han, som om Herrens anklagende stemme sagde: „Du ønsker en velsignelse fra mig, men du har ikke været lydige over for de love, som sådanne velsignelser er betingede af.”

Han siger, at han gik hen og betalte tiende af den indtægt og så igen i bøn søgte den særlige velsignelse fra Herren.

Nummer 4: Tro er evnen til at handle „som om”.

I sine belæring er siger Paulus:

„I tro byggede Noa gudfrygtigt, varslet af Gud om det, som endnu ikke var at se . . . byggede en ark til frelse for sit hus.” (Hebr. 11:7)

Præsident Kimball har givet os denne forklaring angående Noa og arken:

„Endnu var der ikke noget tegn på regn og oversvømmelse. . . Hans advarsler blev betragtet som overflødige. . . Hvor tåbeligt at bygge et skib oppe på tørt

land, når solen skinnede, og livet gik sin vante gang! Men tiden løb ud ... oversvømmelsen kom. De ulydige ... druknede. Arkens mirakel fulgte efter den tro, der manifesteredes af bygningen af den." (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City 1972, s. 5-6)

„Individuel tro er evangeliets hjørnestein og den egenskab, som er vigtigst for os som enkeltpersoner.”

For mange år siden under anden verdenskrigs mørke tid blev Elvon W. Orme, præsident over den australske mission, indbudt til en trofast enkes hjem til søndagsmiddagen. Rationering havde krævet sine ofre, og mange slags god mad var for længst forsvundet fra hylderne i de lokale forretninger.

Da præsidenten kom, var han overrasket over at finde et bord, der var fyldt med fødevarer, der var almindelig mangel på, og som han ikke havde set i lange tider.

„Jeg kan ikke spise dette,” sagde han, helt flov over, at han tog dette ud af munden på en enke.

„Jeg er bange for, at De kommer til det,” sagde hun. „For ser De, jeg lyttede til Brødrene for mange år siden og opbyggede et års forråd, og det her er den eneste slags fødevarer, jeg har.”

Hun udviste tro til at handle „som om” ved at oplagre fødevarer, og troen udvirkede et mirakel i nødens stund.

Jeg gad vide, hvor mange hellige, der vil være i stand til at modstå deres egen personlige oversvømmelses katastrofe ved at udvise tro på en vor tids profets råd og bygge en ark af familieberedskab. Nummer 5: Tro er evnen til at udvise barmhjertighed og at have tro på mennesker.

Denne verdens Frelser er det allerbedste eksempel på sådan kærlighed. Efter at være blevet afvist og hånet bad han sin Fader tilgive dem, der korsfæstede ham, for „de ved ikke, hvad de gør” (Luk. 23:34)

Joseph Smith er et andet eksempel. Efter at have levet et liv, der var fyldt med prøvelser sagde han, da han drog til Carthage:

„Jeg går som et lam til slagtebænken . . . min samvittighed er uplettet . . . for alle mennesker.” (*History of the Church*, 6:555; L&P 135:4)

Jeg kendte en gang en mand, som jeg respekterede meget højt, og som havde den egenskab. Ved en bestemt lejlighed kom en tigger fra en anden by ved døren og bad om penge. Min ven sagde: „Jeg har en lade, der trænger til at blive malet. Hvis du vil gøre det, vil jeg betale dig for det.” De gik ud for at se på laden, og så blev manden sendt afsted til forretningen for at hente malingen.

Laden blev malet, og manden betalt, og så rejste han. Kort efter ringede forretningen og fortalte min ven, at manden havde hentet meget mere maling, end der var nødvendigt til laden. Kort sagt, manden havde snydt min ven.

Og alligevel benyttede min ven lejligheden til at lære sine sønner noget.

„Harve jeg vidst, hvad han gjorde, ville jeg have standset ham,” sagde han. „Men vi har fået vores lade malet, og maleren, hvem end han så er, vil altid

vide, at der var en, som var parat til at tro på ham.”

Tro kan ikke trives i et hjerte, der er gjort hårdt gennem vedblivende kynisme, skepsis og manglende tilgivelse.

Et menneske, der ikke kan se det gode i folk, ikke blot ødelægger sin egen tro, men bliver også i grund og bund en ulykkelig person.

Nummer 6: Tro er evnen til at lade sig blive vejledt af præstedømmet.

Paulus belærer os om denne vigtige sandhed:

„Og han (Herren) gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere.” Og så fortæller han os, hvorfor disse præstedømmeledere er blevet givet til de hellige: „indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.” (Ef. 4:11, 13)

Præstedømmeledere, alle ledere, som er blevet kaldede ved åbenbaring under præstedømmets hænder, er blevet os givet, for at vi kan komme til enighed i

troen, for at vi kan kende Frelseren og få Guds billede prentet i vores bevidsthed (se Alma 5:14) og blive som han, så „enhver måtte kunne tale i Gud Herrens navn, han, som er verdens Frelser.” (L&P 1:20)

For mange år siden overværede præsident Joseph Fielding Smith, dengang medlem af De tolv Råd, en stavs-konference, hvor der for nyligt var blevet kaldet en ny stavspræsident. En mand kom flere gange hen til præsident Smith for at bede om råd angående noget personligt. Til sidst indvilgede præsident Smith i at tale med manden, forudsat at den nye stavspræsident kunne være til stede. Mens manden forklarede sin situation, blev stavspræsidenten inspireret, og fortalte den pågældende mand hvad han burde gøre. Alligevel lyttede præsident Smith til denne broder og overraskede alle ved at sige: „Jeg har ikke noget råd at give dig.” Manden var overrasket og tog afsted. Efter at han var gået, vendte præsident Smith sig mod stavspræsidenten og sagde: „Jeg vidste, hvordan jeg kunne råde den mand, men jeg blev inspireret til at vide, at han ville gå imod det råd. Så snarere end at fordømme ham for at gå imod præstedømmets råd, gav jeg ham ikke noget.” Af dette kan vi lære, at det ikke er nok at søge vejledning fra dem, som Gud har kaldet til at lede os - men vi må komme og være villige til at følge de råd, som inspirerede ledere giver, for at kunne udvikle vores tro.

Sidste dages hellige har brug for at tro. De må benytte enhver lejlighed til at udvikle tro, både i deres egen tilværelse og i andres.

Tro er en del af vores arv. De, som modtager Jesu Kristi evangelium, er af Israels blod, og karakteristisk for Israels

hus er evnen til at tro. Nogle har talt om Israels hus som „det troende blod”. Min tro er både en fakkellampe og en grundsten. Den er født af Ånden og beriget af et væld af bønner og tilskyndelser. Den løfter min sjæl opad. Den åbner mit hjerte til fred og glæde. Den nærer og bekræfter det, som jeg helt og klart ved.

Min tro er sådan, at jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, han lever og at Jesus er Kristus og at Joseph Smith var en sand profet, og at vi sidder midt imellem apostle og profeter i dag. Må Herren velsigne os med tro, når vi fortsætter fremad i vor tilværelse, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Gracias

---

*Ældste Angel Abrea
De halvfjerds' første Kvorum*

For et par dage siden, da jeg fik en telefonopringning på missionshjemmet i Rosario i Argentina, og præsident Kimball foretog denne kaldelse, var søster Abrea og jeg ikke blot følelsesmæssigt rørt men også overvældet over dette kolossale ansvar. En følelse og et bestemt ord fyldte mig. Følelsen, taknemmeligheden: ordet, *Gracias* - tak. Tak til de to kvindelige missionærer, som for næsten 38 år siden kom til min dør og bragte den gode nyhed om evangeliet. Tak til min gode mor, som tog mig med til primary, til hvert eneste møde i kirken, og som med mig for den første gang læste Mormons Bog, og som

selv nu på grund af sin aktivitet og sit trofaste liv i kirken, vedbliver at være et eksempel for mig, som er værd at efterleve.

Tak til min far, som jeg ved har accepteret evangeliets ord og dåb på den anden side af sløret, og som, da jeg var 11 år gammel, sad ved min seng en søndag morgen og sagde til mig: „Angel, hvis du vil slutte dig til kirken, så må du altid rette dig efter alt, de beder dig gøre. Du har accepteret en forpligtelse, og så må du ære den.”

Tak til min elskede hustru, som har hjulpet og støttet mig, altid fuld af tro og

kærlighed til evangeliet, en vedholdende inspiration i livet for mig.

Tak for mine tre døtre, som på grund af deres kærlighed til og hengivenhed for kirken, er stolthed, glæde og lykke i mit liv.

Tak til mine ledere og lærere, som, ofte under utilfredsstillende forhold, har gjort deres del. Tak til de hundreder af missionærer, som har gjort kirkens fremskridt i landene i Sydamerika muligt. Og især tak til jer forældre til disse missionærer, I, som har sendt jeres sønner og døtre, til ukendte lande, måske med bange og ængstelige følelser

men med den vished, at de gjorde det, som Herren ønskede.

Og endelig tak for mit vidnesbyrd, fordi jeg ved uden den mindste tvivl, at min Fader i Himmelen sendte sin Enbårne for at udføre det store forsoningsværk. Også tak for visheden om, at Kristus opstod, og at han lever. Tak for kundskaben om, at Joseph Smith modtog en guddommelig mission, han skulle opfylde, at han virkelig udførte den, og at formedelst hans mission vi kom til den sande kundskab om vor Frelser, Jesu Kristus. Tak fordi jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, og er Guds rige på jorden, og at den præsideres over af en profet i vor tid, præsident Kimball, som har været en bestandig indflydelse i mit liv, lige siden min tidlige ungdom.

For dette vidnesbyrd, der er min sikkerhed, min klippe, min livsnæring, som jeg har modtaget ved Helligåndens indflydelse, siger jeg min dybtfølte tak, og jeg lægger alle mine talenter, al min tid og hele min indsats og alt, jeg har til rådighed for det arbejde, hvortil jeg er blevet kaldet. Det vil være min måde til dels at give udtryk for min tak. *Gracias*. Jeg siger dette i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

En ny generalautoritet fortæller om sine følelser og sit vidnesbyrd, som han kalder „min sikkerhed, min klippe, min livsnæring.”

Lys og sandhed

---

*Ældste Theodore M. Burton
De halvfjerds' første Kvorum*

I vores kirke taler vi tit om lys og sandhed, men hvad betyder helt nøjagtigt de to ord? I mine yngre år som videnskabsmand var jeg interesseret i opfattelsen af det absolutte nulpunkt, hvor der teoretisk er fuldstændig mangel på varmeenergi. En sådan grad af kulde er vanskelig at forstå. Men vi ved alle sammen, hvor ubehageligt vi føler det, når temperaturen falder til ned mod frysepunktet. Vand koger ved 100 grader og fryser ved 0 grader, men det absolutte nulpunkt ligger omkring 273 grader under frysepunktet. En sådan temperatur finder vi i det ydre rum.

Da jeg var en ung dreng var jeg engang med min far ude at inspicere en mine i Nevada. Vi havde begge to en lomme-lygte, men vi havde ikke taget batterier med os, for vi regnede ikke med at blive i minen ret længe. Men tunnelen var længere, koldere og dybere, end vi havde regnet med. Før vi kom til enden af minegangen, hvor mineralerne fandtes, bad min far mig slukke min lygte for at spare på batteriet. Da far var færdig med sin inspektion, begyndte hans lygte at

flimre, og han sagde, at vi hellere måtte skynde os tilbage. Snart efter gik hans lygte helt ud, og jeg kan endnu huske - indtil jeg fik tændt min lygte - den panik, jeg følte over at opholde mig i et sådant koldt og absolut mørke.. Selv om min lygte også gik ud, før vi nåede udgangen, blev vi da ledet af de svage lys, der kom ind fra tunneludmundingen. Hvor vidunderligt føltes det ikke at se lyset blive stærkere, efterhånden som vi kom nærmere udgangen og til sidst befandt os i det varme, strålende sollys.

Siden da har jeg spekuleret på, hvordan nogen fuldt bevidst kan foretrække at leve, hvor det er mørkt og koldt. Hvordan kan nogen bevidst foretrække mørke og tristhed for lys og varme? Og alligevel vil mørke, kulde og tristhed blive deres lod, som bevidst og med vilje afviser Herren. Johannes skrev: „Gud er lys, og der er slet intet mørke i ham.” (Joh. 1:5)

Jeg vil gerne tale om Guds verden af lys i modsætning til Satans verden af mørke. De, som følger Satan, vil blive kastet derud, „hvor der er gråd og jammer og

tænders gnidsel.” (L&P 133:73) Hvor frygteligt må det ikke være at leve et sådant sted med mørke og kulde. Det er helt forskelligt fra, hvad vi sædvanligvis tænker på som „at brænde i helvede”. Den opbrænden er den evigtvarende fortrydelse, man føler, hvis man har valgt Satans mørke frem for Kristi lys. (Se L&P 88:7)

Ved åbenbaring i vor tid har vi lært, at „Guds kærlighed er intelligens, eller, men andre ord, lys og sandhed”. Sådant lys og sådan sandhed forsøger den onde. (Se L&P 93:36-37)

Vi er blevet tilrådet, at hvis vi vil lade vore øjne være koncentrerede alene mod Guds herlighed, så vil hele vort legeme blive opfyldt af lys, og der vil ikke være noget mørke i os, for et legeme, der helt er fyldt med Guds lys, vil være i stand til at forstå alting. (Se L&P 88:67) Yderligere læser vi, at Guds lys „skinner i mørket, og mørket begriber det ikke, men den dag skal komme, da I skal begribe Gud, idet I bliver levendegjort i ham og ved ham.

Da skal I vide, at I har set mig, at jeg er, og at jeg er det sande lys, som er i jer, og at I er i mig. Ellers kan I ikke blive velsignet.” (L&P 88:49-50)

Der ligger et stort løfte i disse ord for dem, som søger sandhedens lys.

Vi behøver ikke at mene, at Guds lys kun er begrænset til det, der hører Ånden til. Vi lærer, at „det lys, der skinner, der giver jer lys, er gennem Ham, som oplyser jeres øjne, og er det samme lys, der skærper jeres forstand.

Og dette lys kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum, lyset, som findes i alting, nemlig Guds kraft, Gud, som sidder på sin trone, der står i evighedens skød, i tilværelsens midtpunkt. (L&P 88:11-13)

Guds lys indbefatter det fysiske lys, som vi ser, der får os til at føle os varme og godt tilpas. Guds lys er også evnen til at forstå og erkende alting. Med andre ord: al slags lys er beslægtet med intelligens og sandhed.

Dette bekræftes af åbenbaringer i vor tid, der lærer os mere om Jesus Kristus, som „opfor til det høje, ligesom han steg ned under alle ting. Deri omfattede han alt, så han i alt og gennem alt kunne være sandhedens lys,

Hvilken sandhed giver lys. Dette er Kristi lys. Han er endog solen og solens lys og den kraft, hvorved den blev skabt. Ligesom han også er i månen og er månens lys og den kraft, hvorved den blev skabt.

På samme måde stjernernes lys og den kraft, hvorved de blev skabt.

Og ligeledes jorden og dens kraft, den jord, hvorpå du står.” (L&P 88:6-10)

Kristi lys omfatter derfor ikke blot åndeligt lys men også fysisk lys og er nøglen til forståelse af den energi, der repræsenteres af det lys, vi allesammen ser omkring os.

Satan er den onde, som kommer og borttager lys og sandhed fra menneskene ved deres ulydighed og på grund af deres fædres traditioner. Men Herren har befået os at opdrage vore børn i lys og sandhed. (Se L&P 93:39-40)

Det modsatte af lys er mørke, og det modsatte af sandhed er løgn.

Profeten Moronis formaninger bliver vigtige for os at forstå, når han fortæller os, at vi skal agte på, „at I ikke anser, at det, som er ondt er af Gud, eller at det, som er godt og af Gud, er af djævelen. Thi se, mine brødre, jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme, er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab, ligesom I skelner dagens lys fra nattens mørke.

Thi se, Kristi Ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt; derfor viser jeg jer, hvorledes I bør dømme. Thi alt, hvad der indbyder til at gøre godt og tilskynder til at tro på Kristus, kommer gennem Kristi gave og kraft; derfor kan I vide med fuldkommen sikkerhed, at det er af Gud.

Men I kan vide med fuldkommen sikkerhed, at det, der overtaler mennesket til at gøre ondt og til ikke at tro på Kristus, til at fornægte ham og ikke tjene Gud, kommer fra djævelen; thi på denne måde virker djævelen; han tilskynder ingen til at gøre godt, nej, ikke een, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham.” (Mor. 7:14-17)

Ånden i mennesket er evig, hvorimod hans nuværende legeme er jordisk og timeligt. Derfor er ånden kraftigere end legemet og er i stand til at kontrollere legemet. Somme tider mener vi, at vi er syge. Der er også tidspunkter, hvor vi synes, vi har det godt. Men der er ingen grund til at lade vort legeme og legemlige appetit kontrollere vore handlinger. Ånden i os er kraftigere end legemet, og vi kan bruge den ånd til at forpligte os til retskafne handlinger. Vi *kan* kontrollere legemet og dets legemlige appetit. Det er fejlagtigt at sige, at vi blev skabt med tilbøjeligheder og lyster, som vi ikke kan kontrollere. Det er simpelthen ikke sandt, at mennesker er født med så stærke tilbøjeligheder og drifter, at de er magtesløse og ude af stand til at kontrollere dem. Gud ville ikke være en retfærdig Gud, hvis mennesket blev skabt med kræfter, det ikke kan kontrollere.

Jeg indrømmer, at nogle mennesker har større tilbøjeligheder og appetit end andre, men jeg siger, at en retfærdig Gud har givet os hjerne og vilje, ved hjælp af hvilke vi, hvis vi ønsker det, kan kontrollere og begrænse disse lyster og drifter. Satan har ingen kontrol over os, med mindre vi giver ham den.

Jeg indrømmer, at ud over Frelseren kan ingen alene fuldstændigt passivisere sine drifter og lyster. Men jeg siger dog, at med Guds hjælp kan vi alle sammen lære

at kontrollere sådanne lyster og drifter. Når vi praktiserer retskaffenhed og stadig kommer Gud nærmere, bliver det lettere at modstå fristelser og at leve i overensstemmelse med det lys og den sandhed, der udgår fra Jesus Kristus. Jeg har tænkt mere og mere over et skriftsted, som jeg først nu er begyndt at forstå. Lad mig læse det: „Derfor, sandelig siger jeg jer, at alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer eller noget menneske eller menneskenes børn, ikke engang Adam, jeres fader, hvem jeg skabte, en lov, som var timelig. Se, jeg gav ham hans frie vilje, og jeg gav ham befalinger, men de var ikke timelige, thi mine befalinger er åndelige; de er

---

„Når vi praktiserer retskaffenhed, bliver det lettere at modstå fristelser og at leve i overensstemmelse med lys og sandhed.”

---

ikke naturlige eller timelige, ej heller kødelige eller sanselige.” (L&P 29: 34-35)

Som jeg begynder at forstå dette skriftsted forandres hele min opfattelse af fysisk eksistens, og disse fysiske lemmer. Tag for eksempel betaling af tiende og offergaver. Er noget tilsyneladende mere timeligt end penge eller andre former for ofre, som vi frembringer af jorden? Og alligevel - siden det er en Guds lov, må der være åndelig basis for den eller eviggyldig grund til denne betaling af tiende og offergaver. Da Gud bad os

sætte ham på prøve for at se, om han ikke vil åbne himlens sluser for os (se Mal. 3:10), hvad henviste han så til? Henviste han kun til jordens velsignelser og de timelige belønninger, der kommer til os, hvis vi holder denne lov? Eller tænkte han på noget åndeligt, af evig natur, som jeg mener, er åbenbaring af sandhed og visdom, der kan komme til os fra himmelens åbnede sluser, hvorved vi kan kommunikere med Gud og kende alle ting? Tænkte Gud ved at give os visdomsordet kun på de timelige velsignelser i form af sundhed og udholdenhed, som vi får ved at adlyde den lov? Gud talte også om „de skjulte skatte” af kundskab (se L&P 89:19), som efter min opfattelse består af en evig skat, som, hvis den bruges, vil bringe os tilbage til og ind i Guds varme og lys. De, som befinder sig i det ydre mørke, vil aldrig lære en sådan tryghed at kende.

Lad mig så komme tilbage til det absolutte nulpunkt, hvor der teoretisk set ikke er nogen som helst varme. Det forekommer mig, at Satan og de, som følger ham, er på vej til at miste en hvilken som helst grad af lys og sandhed, som de har, og nærmer sig en lignende begrænsning af mørke og kulde, hvor al glæde og lykke ophører.

Så, for at opsummere, er lys og sandhed ganske enkelt, ren intelligens.

Og hør så nu - der findes nogle, som tror, at dette bare er endnu en kirke. Der er endda nogle medlemmer af kirken, som betragter det gengivne evangelium som blot endnu en religionsfilosofi. Som et af de særlige vidner bærer jeg vidnesbyrd til jer i al oprigtighed, at denne kirke blev guddommeligt grundlagt. Den er ikke blot endnu en kirke. Den ER Jesu Kristi Kirke. Den evangeliske lærdom den forkynder, er Guds guddommelige ord.

Den er lys. Den er sandhed. At ignorere det, eller at behandle den som blot endnu en religionsfilosofi er en af de største fejltagelser, et menneske kan

begå. Den lærdom jeg bærer vidnesbyrd om, er det lys og den sandhed, som jeg har modtaget til at styrke mit eget vidnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kaldelse af profeterne

---

*Ældste LeGrand Richards
De tolv apostles Kvorum*

Jeg har haft det privilegium at fuldføre fire missioner for denne kirke, og det har givet mig mulighed for at sammenligne denne kirkes lærdomme, som vi har modtaget dem gennem gengivelsen af evangeliet ved profeten Joseph Smith, med mange andre kirkers lærdomme. Hvor jeg er taknemmelig over at være medlem af denne kirke!

Blot for at nævne en eller to lærdomme. Tænk bare på, hvad vi lærer af besøget af Faderen og Sønnen til profeten Joseph - forståelsen af, at Faderen og Sønnen er to adskilte personligheder, og at de er virkelige personer, ligesom Jesus var det, da han kom frem fra graven. Der var ikke en kirke i verden, der troede på den slags Gud på det tidspunkt, da profeten Joseph modtog den vidunderlige åbenbaring.

Så lærer vi, at ægteskabet kan være evigt, at det er Herrens plan. Hvor er jeg taknemmelig for dette princip, fordi det giver mig den forsikring, at jeg en dag vil blive genforenet med den dejlige partner, som er gået forud for mig til de evige verdener. Som jeg har sagt før, ville jeg lige så gerne tro, at døden var en fuldstændig tilintetgørelse af både legeme og ånd, som at forestille mig, at jeg måtte leve videre gennem evighederne uden en fortsættelse af de kærlighedens bånd, som binder min hustru og mig sammen med den vidunderlige familie, som Herren har givet os.

En af de andre store sandheder, som vi lærer af gengivelsen, er den kendsgerning, at spædbørn ikke skal døbes. Den tanke, at små børn behøver at blive døbt, er en af menneskenes fejlopfattel-

ser. Det kan ikke findes i nogen af Herrens befalinger, for Jesus tog de små børn i armene og velsignede dem.

Når jeg har diskuteret nogle af vore smukke filosofier med folk fra andre kirker, har mange af dem sagt: „Vi kunne godt acceptere Deres lærdomme, men vi kan ikke tro, at Joseph Smith var en profet.” Det har jeg tænkt meget over. Jeg går ud fra, at det ville være næsten umuligt at tænke sig, at Gud ville være naiv nok til at vælge en 14-årig dreng til at indlede tiderens fyldes udde-ling, i hvilken, som Paulus sagde, han ville „sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske i Kristus.” (Ef. 1:10) Det åbner døren for overvejelse af et andet smukt princip, og det er princippet om åndernes forudtilværelse, at vi bogstaveligt er børn af Gud, den evige Fader, at vi levede sammen med ham, før vi kom til denne jord.

Apostlen Paulus sagde, at Herren „lod alle folk nedstamme fra ét menneske og lod dem bosætte sig på hele jordens overflade, og han fastsatte bestemte tider og landegrænser for dem.” (Ap.G. 17:26) Og han sagde: „Da vi var under vore kødelige fædres tugt, havde vi ærefrygt for dem; skal vi så ikke meget snarere bøje os under åndernes Fader og få livet i eje?” (Heb. 12:9) Jeg kan lide den tanke, at han er min Fader. Når Jesus bad, bad han ikke: „Min Fader, som er i Himmelen”; nej, han bad: „Vor Fader, som er i Himmelen” (Matt. 6:9), og det er noget vidunderligt. Det er derfor, vore primarybørn synger: „Jeg er Guds kære barn”.

Herren har sin egen måde at kalde profeter på. Han kendte dem, endnu før de blev født her til jordelivet. Vi læser i Abrahams Bog, at Herren stod midt blandt ånderne, og blandt disse var der

ædle og store ’ - og de kunne ikke være ædle og store, hvis de ikke havde gjort noget, der kunne gøre dem ædle og store. Herren sagde om dem: „Disse vil jeg gøre til mine fyrster . . . Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.” (Abr. 3:22-23) Er det ikke en skøn tanke? Herren stod midt blandt disse ånder, og der var nogle der, som blev hans profeter her i dødeligheden.

Vi læser om Jeremias, da han blev kaldet til profet. Han kunne ikke forstå det, og Herren sagde: „Før jeg dannede dig i moderskød, kendte jeg dig; før du kom ud af moderliv, helligede jeg dig, til profet for folkene satte jeg dig.” (Jer. 1:5) Herren kunne ikke have udvalgt ham, hvis han ikke eksisterede, og han ville ikke have „sat” ham, før han var blevet født, hvis han ikke havde gjort noget i det åndelige liv, der kunne berede ham til at blive et af Herrens talerør her på denne jord. Det samme gælder for profeten Joseph. Jeg skal komme tilbage til det.

Vi læser, at der var en krig i Himmelen - at „Mikael og hans engle stred mod dragen, og dragen og dens engle stred mod dem”, og at dragen (eller Satan) blev kastet ned på jorden, og skriget kom: „Ve jorden og havet! thi Djævelen er kommen ned til jer; hans harme er stor.” (Joh. Åb. 12:7-9, 12) og han „går omkring som en brølende løve og søger, hvem han kan opsluge.” (1 Pe. 5:8) Og det er, hvad han har gjort. Han trak en trediedel af Himmels ånder med sig, (se Joh. Åb. 12:4) og da de blev udkastet, bragte den trediedel af Himmels ånder den kundskab med sig, som de havde i åndevednen, mens vores kundskab midlertidigt blev taget fra os ved vores fødsel i dødeligheden.

Apostlen Paulus sagde: „Thi stykkevis

En detalje af Tabernaklets orgelpiber.

erkender vi, og stykkevis profeterer vi, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forsvinde. . .

Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg jo selv er kendt fuldt ud.” (1 Kor. 13:9-10, 12)

Jeg forstår det således, at der vil komme en fuldstændig genoprettelse af alt, som vi kendte til, før vi kom her i dødeligheden, da vi levede i åndeverdenen.

Det der bedst illustrerer hvordan vi mistede vores viden, er Frelserens liv. Vi læser i det første kapitel af Johannes Evangelium, at „I begyndelsen var Or-

det, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Alt var blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er.

I det var liv, og livet var menneskenes lys.” (Joh. 1:1, 3, 4.)

Og så fortsættes der: „Og Ordet blev kød og tog bolig blandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.” (Joh. 1:14)

I henhold til det skriftsted skabte Jesus alting; men ikke desto mindre måtte han, da han blev født ind til jordelivet, lære at gå og tale, ligesom andre børn. Som 12-årig finder vi ham i diskussion med de vise i templet, og senere sagde han: „Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre.” (Joh. 5:19)

Altså, fordi Satan bragte den kundskab, som han havde i åndeverdenen med sig, vidste han, hvem han havde kæmpet med i den krig i Himmelen, og han har forsøgt at dræbe Guds profeter. Det er derfor, at Jesus, da han stod på Oliebjerget og så ud over Jerusalem, sagde: „Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig! hvor ofte har jeg ikke ville samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke. Se, jeres hus bliver forladt og overladt til jer selv!

Fra nu af skal I ikke se mig, før den tid kommer, da I siger: ‚Velsignet være den, som kommer, i Herrens navn!’” (Matt. 23:37-39)

I dag kommer vi, fordi vi er blevet sendt i Herrens navn. Som Paulus sagde:

„Så kommer da troen af det, som høres . . . i kraft af Kristi ord. . . Og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen, som prædiker?

Og hvordan skulle nogen kunne prædike, hvis ingen sendes ud?” (Rom. 10:17, 14-15)

Vi er blevet udsendt.

Jeg vil gerne illustrere det, som jeg prøver at fortælle jer. Da Moses blev født, indgav djævelen Faraos den idé at ihjelslå alle drengebørn i Israel. Tusinder var blevet født før den tid, men Satan vidste, at han var nødt til at regne med Moses. Og I husker, hvordan Moses' mor reddede hans liv ved at lave en kurv af siv og sætte ham ud i floden, og hvordan Faraos datter trak ham ind og sørgede for ham.

Da Jesus blev født, indgav Satan Herodes den idé at slå alle børn under 2 år i Jerusalem og de omliggende områder ihjel. Der var blevet født tusinder af børn før den tid, men Satan vidste, at han var nødt til at regne med Frelseren. Han var med i den krig i Himmelen, da Satan og en trediedel af ånderne blev kastet ud.

Da Joseph Smith gik ud i skoven for at bede - den gang kun en dreng på 14 år - hvilede en mørk magt over ham, så tungt, at han følte det, som om den ville knuse livet ud af ham. Men på grund af hans bøn dalede til sidst en søjle af lys ned og befriede ham fra Satans magt. Satan vidste, at han måtte regne med Joseph Smith, fordi han var en af de ædle og store, som Gud sagde, han ville gøre til sine herskere.

Vi læser i Mormons Bog, at da Lehi var ude i ørkenen, fortalte han sin søn Joseph, at Herren havde lovet den Josef, som var blevet solgt til Ægypten, at i de sidste dage ville han oprejse en profet af hans lænder, som ville blive ligesom Moses. (Se 2 Ne. 3:6-9) Og vi får fortalt i hellige skrifter, at der ikke var nogen profet i Israel som Moses, fordi han

vandrede og talte med Gud. (Se 5 Mos. 34:10) Det er den slags profet, som Herren, 3000 år før Joseph Smith blev født, lovede Josef i Ægypten, at han ville oprejse af hans lænder. Han sagde, at hans navn ville være Joseph, og at hans fars navn også ville være Joseph. Og han sagde: „Ham vil jeg give magt til at åbenbare mit ord.” (2 Ne. 3:11, 15)

Profeten Joseph Smith bragte os Mormons Bog, Lære og Pagter, Den kostelige Perle og mange andre skrifter. Så vidt som vore optegnelser viser, har han givet os mere åbenbaret sandhed, end nogen anden profet, der nogen sinde har levet på jorden. Og Herren sagde: „Ikke alene

til at åbenbare mit ord . . . men også til at overbevise dem om mit ord, som allerede vil være spredt blandt dem.” (2 Ne. 3:11) At midt blandt disse hundreder af kirker, skabt af mennesker - resultatet af menneskers tydninger af skrifterne, fordi de ikke kan enes, og disse kirker bliver ved med at formere sig - at Herren ville give til denne nye profet enden til at forstå skrifterne, som allerede var spredt blandt dem.

Og så tilføjer han, at han vil „bringe mit folk frelse” (2 Ne. 3: 15). Hvorfor? Fordi han ville modtage det hellige præstedømme, magten til at administrere evangeliets frelsende ordinanser. Og så tilføjer han: „Og jeg vil gøre ham stor i mine øjne.” (2 Ne. 3:8) Hvad end verden måtte tænke om profeten Joseph Smith, så findes der en udtalelse fra Herren om, at han ville blive stor i hans øjne.

Og nu vil jeg gerne have lov til at fortælle jer om en lille oplevelse, jeg havde i missionsmarken, som illustrerer, hvad jeg tror Herren mente, da han antydede, at ikke alene ville profeten frembringe hans ord, men han ville også bringe en overbevisning til menneskene om, at hans ord allerede var bragt ud iblandt dem.

Da jeg var i Holland, blev jeg opfordret til at tale til en bibelklasse for forretningsmænd. Vi mødtes i hjemmet hos en prominent møbelforretningssindehaver. Der var omkring 20 mænd; hver af dem havde sin egen Bibel. Den eneste kvinde til stede var datteren til værten. De gav mig 1½ time til at tale om universel frelse, hvilket inkluderer arbejde for de døde, forkyndelse i ånderverdenen og dåb for de døde udført af levende. Jeg opgav dem blot kapitel og vers og lod dem læse citaterne i deres egne Bibler. Og da jeg var færdig, lukkede jeg min Bibel og afventede deres kommentarer. Den første kommentar kom fra datteren i huset. Hun sagde: „Far, jeg kan bare ikke forstå det. Jeg har aldrig før overværet en af disse bibelklasser, hvor du ikke har haft det sidste ord at sige om al ting. Og i aften har du ikke sagt et ord.”

Manden rystede på hovedet og sagde: „Min datter, der er ikke noget at sige. Denne mand har lært os ting, som vi aldrig før har hørt om, og han har gjort det ud fra vores egne Bibler.”

Jeg kunne fortælle jer mange flere historier som den!

Gud velsigne jer! Tak Gud for gengivelsen af evangeliet gennem profeten Joseph Smith. Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

□

„Herren har sin egen måde at kalde profeter på. Han kendte dem, endnu før de blev født her til jordelivet.”

Meget kræves af deres fædre

---

*Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum*

Så erklærede Herren, at „Satan har ikke fået magt til at friste små børn, før de begynder at blive ansvarlige.” Han åbenbarede, at denne periode af barndom og uansvarlighed blev givet til børnene, så „store ting kan fordres af deres fædres hænder.” (Se L&P 29:47-48)

„Så store ting kan fordres af deres fædres hænder!” Hvilken tillid Herren har til fædre, og hvilket ansvar han har lagt på fædre! Store ting kræves af fædre i dag.

Når jeg tænker på fædre, tænker jeg på Adam - forfader til os alle - som trofast belærte sine efterkommere om retskaffenhedens veje. Jeg tænker på fader Abraham, hvis tro ikke overgås af nogen jordisk far. Jeg beundrer Jakob eller Israel med en følelse, der er i slægt med ærbødighed for hans flid og langvarige lidelse. Jeg ærer navnet Lehi for det eksempel han var for sine sønner.

I denne uddeling tænker jeg først og fremmest på Joseph Smith sen., den første, der fæstede lid til sin profetsøns vidnesbyrd. Jeg tænker på det ædle eksempel, der sattes af Joseph F. Smith, kirkens sjette præsident og far til den tiende præsident.

Jeg ærer disse ædle mænd - ikke blot fordi de var store profeter, men fordi de var store fædre, som forstod, hvad Herren krævede af dem, og fordi de levede op til den forventning.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed tale til jer fædre om tre bestemte ting, som Herren kræver af os. Det er noget, som enhver far med almindelig flid kan gøre. Hvis vi vil udføre dem, vil vore hjem blive velsignede med fred, vore navne vil med stolthed blive båret af vore efterkommere, og vort samvær med vor familie vil blive evigt.

Fædre, hvilke store ting kræver Herren af os?

For det første, tilvejebring et hjem, hvor kærlighed og Herrens Ånd kan råde. Børn fødes uskyldige - ikke onde. De bliver imidlertid ikke sendt til jorden til neutrale omgivelser. De sendes til hjem, som påvirker deres tanker, følelser, ideer og standarder til godt eller ondt! i henhold til hvilke deres fremtidige valg vil blive truffet.

En stor ting, som Herren kræver af hver eneste af os, er at sørge for et hjem, hvor en lykkelig, positiv indflydelse for det gode eksisterer. Senere vil prisen for hjemmets udstyr eller antallet af badeværelser ikke betyde meget, men det, der betyder noget, er om børnene følte kærlighed og accept i hjemmet. Det vil betyde meget, om der var lykke og latter, eller biden og strid.

Jeg er overbevist om, at før et barn kan blive påvirket til det gode af sine forældre, må der vises dem respekt og kærlighed.

Præsident Joseph F. Smith sagde: „Fæ-

dre, hvis I ønsker, at jeres børn skal blive undervist i evangeliets principper . . . hvis I ønsker, at de skal være lydige mod og forenede med jer, så elsk dem! Og bevis det over for dem ved hvert eneste ord, I siger og alt, hvad I gør. For jeres egen skyld, for den kærlighed, der bør findes mellem jer og jeres drenge - ligegyldigt hvor forfløjne og vildfarende de måtte være . . . når I taler til dem, så gør det ikke i vrede; gør det ikke bidsk med en fordømmende ånd. Tal venligt til dem; kom ned og græd sammen med dem om nødvendigt, og få dem til at græde tårer sammen med jer, hvis det er muligt. Blødgør deres hjerter; få dem til at føle kærligt over for jer. Brug ingen pisk eller vold men . . . henvend jer til dem med fornuft, overtalelse og uskrømtet kærlighed. Med sådanne midler vil der, - hvis I ikke kan opnå at få jeres børn med jer, ikke findes noget middel i denne verden, hvormed I kan vinde dem for jer.” (Joseph F. Smith, *Liahona, The Elders' Journal*, 17. oct. 1911, s. 260-261)

Der kunne gives mange forslag med hensyn til, hvad vi kan og bør gøre, for at gøre vore hjem til tilflugtssteder og lykkelige steder. Jeg tror imidlertid, at det at fortælle en mand, hvad der forventes af ham, er vigtigere end nøjagtigt at beskrive, hvordan han skal få det gjort.

Når først I har bestemt jer til, at det må prioriteres højt i jeres tilværelse at sørge for, at jeres hustru og jeres børn er lykkelige, så vil I gøre alt, der står i jeres magt for at det kan ske. Jeg taler ikke blot om materielle ønsker men om opfyldelse af vitale behov som f.eks. påskønnelse, komplimenter, trøst, opmuntring, at lytte og at give kærlighed og hengivenhed.

*Hvis med velbehag du betragter
hver en ting, dit barn tager sig til.
Hvis du holder af det, elsker det.,
så sig det til ham eller hende.*

*Skjul ikke din påskønnelse,
indtil andre kommenterer –
Hvis det vinder din beundring,
så sig det hellere straks.*

*Mere værd end berømmelse og penge
er en glad, tilfreds indstilling.
Og en hjertevarm anerkendelse
gør en så rigtig glad.*

*Så, mener du lidt ros er på sin plads,
så er tiden inde til at sige det.
Bind dit barn med gode, kærlige ord
fra hans egen far.*

(Frit efter Berton Braley:
„Do it Now”)

Din allerstørste mulighed i livet er det at være far! De ord, sagt til fædre af præsident David O. McKay burde hænges op på væggen hos enhver far:

„Når man sætter forretning eller fornøjelse eller forsøg på at tjene ekstra penge over sit hjem, begynder man i samme øjeblik at forfalde til sjælelig svaghed. Når klubben bliver mere attraktiv for nogen mand end hans hjem, er det tid for ham til i bitter skam at tilstå, at han har undladt at leve op til sit livs største mulighed og dumpet til den endelige prøve på sand mandighed.

Det fattigste skur, hvor kærlighed hersker over en forenet familie, er af langt større værdi for Gud og kommende menneskehed end nogen anden rigdom. I et sådant hjem kan Gud udføre mirakler og vil udføre mirakler. Rene hjerter i et rent hjem er altid inden for

radius af Himmelens hvisken.” (*Church News*, 7. sept. 1968, s. 4)

Fædre, hvordan er ånden i jeres hjem? For det andet: lær jeres børn at forstå sandhedens principper.

I en åbenbaring til profeten Joseph, instruerede Herren fædrene om at opdrage deres børn i lys og sandhed. Han

---

„Tilvejebring et hjem, hvor kærligheden og Ånden kan råde; lær dine børn at forstå sandhedens principper; sæt dit eget hus i orden.”

---

irretesatte flere fordi de undlod at gøre det. Enhver af os vil gøre godt i endnu en gang at læse de principper, der gives i afsnit 93 til Joseph Smith jun., Frederick G. Williams, Sidney Rigdon og Newel K. Whitney.

I den åbenbaring siger Herren, at Satan „kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner.” (L&P 93:39) Det med „fædrenes traditioner” hentyder selvfølgelig til fædrenes dårlige eksempler og undervisning.

Vi må huske, at denne verden er telestrial. Vore børn vokser op i sådanne omgivelser. De udsættes bestandigt for TV-programmer og filmunderholdning, der viser de mest degraderede og perverse sider af livet. De bombarderes med slogans og reklamer, der er beregnet på at indfange dem til vaner, der berøver dem åndelighed. Selv nogle af de bøger og undervisningshjælpemidler, der bru-

ges i vore offentlige skoler, præsenterer teorier og forfalskninger, som den rene sandhed.

Nogle fædre lader det alene op til moderen eller til skolen at påtage sig ansvaret for at forme barnets ideer og standarder. Alt for ofte er det TV og filmklæret, der former vore børns værdier.

Vi bør ikke gå ud fra, at offentlige skoler altid styrker den undervisning, der gives i hjemmet med hensyn til etisk og moralsk opførelse. Vi har i mange tilfælde set hvordan man indfører falske ideer om menneskets udvikling fra lavere former af liv, lærdomme, der er helt uden moralske værdier, forhånelser af al tro, der betragtes som overtro, efterlædighed med hensyn til seksuallivet, der

tillader umoralsk opførelse og „alternative livsformer“ som homoseksualitet, lesbianisme og andre perverse vaner.

Sådan undervisning har ikke alene tilbøjelighed til at underminere vore unge menneskers tro og moral, men de benægter Guds eksistens, han, som gav absolutte love, og Jesu Kristi guddommelighed. Vi ser tydeligt modsætningsforholdet hos dem, der på den ene side argumenterer for bevarelse af dyr, der er i fare for at blive helt udryddet, men sanktionerer fri aflivelse af ufødte børn.

Der er en løsning, og det er, at Herren forventer store ting af Israels fædre.

Fædre må tage den nødvendige tid til at finde ud af, hvad deres børn får af undervisning og derefter tage skridt til at

Unge Kvinders præsidentskab, fra venstre: Præsidentinde Elaine A. Cannon; søster Norma B. Smith, andenrådgiver, og søster Arlene B. Darger, førsterådgiver.

få rettet forkerte oplysninger og undervisning.

Jeg kender fædre, som hver aften udspørger deres børn for på førstehånd at finde ud af, hvad deres børn bliver belært om i skolen, og hvad der trænger til at blive rettet. Derefter, hvis det er nødvendigt, belærer de dem om, hvad Herren har åbenbaret. Det er anvendelse af princippet, at „lys og sandhed skyr den onde”. (L&P 93:37)

Den nye samlede søndagsmødeplan er indført for at give fædre mere tid om søndagen til at undervise deres børn. Det er en storslået mulighed for børnene til at studere skrifterne og modtage belæringer fra deres forældre. Velsignet er det hjem, der har gjort sig det til vane. Hvad bør vi belære om? Herren har åbenbaret det særlige pensum, som forældre bør undervise i. Hør hans ord: „Lær . . . dine børn, at alle mennesker, overalt, må omvende sig, ellers kan de ingenlunde arve Guds rige, thi intet urent kan dvæle der eller være i hans nærhed.” (Moses 6:57)

Som det siges yderligere i den åbenbaring består de fundamentale lærdomme af læren om „syndefaldet”, Kristi mission og hans forsoning, samt de første principper og ordinanser i evangeliet, inkluderende tro på Kristus, omvendelse, dåb til syndernes forladelse og Helligåndens gave som middel til et helliggjort liv. (se Moses 6:58-59)

Brødre, vi skal undervise i kirkens fundamentale lærdomme på en sådan måde at vore børn kan forstå det. Nogle fædre underviser, men deres børn forstår ikke. Ansvaret for at studere og lære om evangeliet er lagt på fædrene.

Med få undtagelser er retskafne sønner og døtre, som har opnået evige velsignelser ikke blot fysisk undfanget af deres

fædre, de er åndeligt regenereret ved deres fædres eksempel og undervisning. Store fædre leder deres børn til Kristus. *For det tredje: sæt dit eget hus i orden.* Sådan var Herrens råd til fædrene i kirkens tidlige historie, og sådan er hans timelige råd til os i dag!

At sætte sit hus i orden er at holde Guds befalinger. Det bringer harmoni og kærlighed i hjemmet mellem dig og din partner og mellem dig og børnene. Det betyder daglig familiebøn. Det er at undervise din familie så de forstår Jesu Kristi evangelium. Det er, at hvert familiemedlem holder Guds befalinger. Det er, at du og din partner er værdige til at få en tempelanbefaling, at alle familiemedlemmer modtager ophøjelsens ordnanser, og at jeres familie bliver beseglet til hinanden for tid og evighed. Det er at være fri for overvældende gæld, og at familiens medlemmer betaler en ærlig tiende og fasteofferydelser.

Fædre, er jeres hjem i orden?

I en åbenbaring givet til præsident John Taylor, rettede Herren dette budskab til præstedømmet: „Jeg kalder familiernes overhoveder til at sætte deres hus i orden i henhold til Guds lov . . . og til at rense sig for mig, og til at udrydde ugudelighed fra deres hjem. Og jeg vil velsigne og være med jer, siger Herren, og I skal samle jer i jeres hellige steder, for at påkalde mig, og I skal bede om sådanne ting, som er retfærdige, og jeg vil høre jeres bønner, og min Ånd og kraft skal være med jer, og min velsignelse skal hvile på jer, på jeres familier, jeres boliger og jeres husholdning, på jeres flokke og hjerde og marker, jeres frugtplantager og vingårde og på alt, der hører jer til; og I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud; . . . for mit ord skal udsprede, og mit værk skal

fuldkommengøres, og mit Zion skal oprettes." (Åbenbaring givet gennem præsident John Taylor i Salt Lake City, Utah territorium den 13. okt. 1882)

Jo, disse tider kræver store ting fra fædre, og det gør Herren også. Tre krav er: skab et hjem, hvor kærlighed og Herrens ånd kan råde; opdrag børn i lys og sandhed; sæt jeres hjem i orden.

Den hellige titel „far" deles med den Almægtige. I kirken kaldes og afløses mænd. Har I nogen sinde hørt om en jordisk far, som bliver afløst?

Når jeg rejser rundt i kirken og ser trofaste familier, siger jeg: „Tak Gud for fædre og mødre, der er gode eksempler."

Når jeg ser trofaste mennesker, og er stolt af, hvad de udretter, siger jeg: „Tak Gud, for flittige fædre og mødre."

Faderskab er ikke et spørgsmål om stade

eller rigdom; det er et spørgsmål om ønske, flid og beslutsomhed om at sørge for, at ens familie bliver ophøjet i det celestiale rige. Hvis den belønning mistes, er der intet andet, der virkelig betyder noget.

Jeg kender en familie, som har det som sit mål, at hvert eneste medlem af den familie og efterkommerne skal komme til deres himmelske hjem - det celestiale rige - uden at der er tomme stole. Det er deres mål. De vurderer det ved hver eneste familiemøde og nævner det ofte, når de kommer sammen mellem disse familiemøder.

Gud velsigne alle fædre i Israel, så de kan udføre arbejdet inden for deres eget hjemms vægge. Med Herrens hjælp vil vi få succes med dette, vores allervigtigste ansvar. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Udsigt over Tabernakelkoret.

Fasteofre: opfyldelse af vort ansvar for andre

---

*Biskop Victor L. Brown
Præsiderende biskop*

Når jeg i aften taler til denne umådelige gruppe af præstedømmebrødre, gør jeg det i ydmyghed og med en bøn i hjertet. De to emner, jeg skal behandle, er nogle, jeg har fået tid opgave at tale om. Indledningen til mit første emne står optegnet i Det gamle Testamente, som udtalt af profeten Esajas:

„Faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg,

at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd.”

Fire vidunderlige velsignelser er lovet af Herren til dem, som adlyder loven om fasten:

„Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du

kalder; på dit råb er hans svar: Her er jeg!

Rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag;

Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor det er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.” (Es. 58:6-11)

Angående dette skriftsted sagde præsident Harold B. Lee følgende:

„De kolossale velsignelser, der kommer af at faste, er udførligt blevet beskrevet i enhver uddeling. . . Hvis man analyserer det 58. kapitel af Esajas, vil man finde forklaret, hvorfor Herren ønsker, at vi skal betale fasteofre, og hvorfor han ønsker, at vi skal faste. Det er, fordi vi ved således at kvalificere os, kan påkalde Herren, og han kan svare. Vi kan råbe, og Herren vil sige: ‚Her er jeg.‘ Ønsker vi

nogen sinde at være i en tilstand, hvor vi kan påkalde, og hvor han ikke vil svare? Vi vil råbe i vor kvide, og han vil ikke være med os? Jeg mener, det er på tide, vi tænker på disse fundamentale principper fordi de dage er den tid, der ligger foran os, hvor vi vil komme til at få mere og mere brug for Herrens velsignelser, hvor dommene vil blive uddelt uden formildende omstændigheder over hele jorden.” („Listen and Obey”, tale holdt den 3. april 1971)

Præsident J. Reuben Clark jun. har sagt følgende: „Det fundamentale princip for alt kirkens hjælpearbejde er, at det skal udføres ved hjælp af fasteofre og andre frivillige bidrag. Det er den orden, Herren har bestemt. Tiende er ikke primært beregnet til det formål og må ikke benyttes dertil undtagen i yderste nødstilfælde.” (Citeret af Marion G. Romney i „Our Primary Purpose” den 3. april 1971)

Fasteofre er Herrens økonomiske lov, der blev givet til velsignelse af de fattige. I mange år var det opfattelsen, at fasteofre skulle repræsentere værdien af de to måltider, der ikke blev spist. Denne opfattelse blev til, fordi man i kirkens første tid almindeligvis bad medlemmerne give de fødevarer, som ikke blev spist. Forholdene var sådan, at kontante penge kun ville have været til liden nytte. Senere synes opfattelsen at være den, at 1 dollar pro persona ville være passende. Men i de senere år har præsident Kimball sagt om fasteofre: „Jeg mener, at vi bør være meget generøse og give, i stedet for det beløb vi sparer ved de to måltider, som vi ikke spiser, måske meget, meget mere - måske ti gange så meget, når vi er i stand til at gøre det.” (Conference Report, april 1974, s. 184) Det er vigtigt, at vi erkender, at fasteof-

fer er et frivilligt offer, og at det er op til hver enkelt selv at bestemme størrelsen. Det er ikke på samme måde som med tiende, der er 10% af vores årlige indkomst. Det er overladt den enkelte at bestemme beløbets størrelse, og alligevel har en levende profet sagt; at vi bør være meget generøse. Ville det ikke være vidunderligt, hvis vores trofasthed ville skabe tilstrækkeligt store fasteofferfunds til at det kunne køre hele forrådshussystemet?

Måske vil følgende skriftsteder give os nogen vejledning med hensyn til, hvor generøse vi bør være:

Først fra Lære og Pagter, afsnit 42 begyndende med vers 30. Det er en åbenbaring, givet til profeten Joseph Smith angående indivielsesloven:

„Og se, da skal du komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold, det, du har at give dem, ved en pagt og kontrakt, som ikke kan brydes.

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop

og hans rådgivere. . . Derfor skal overskudet opbevares i mit forrådshus for dermed at hjælpe de fattige og trængende.” (L&P 42:30-31, 34)

Herren gentager dette princip mange gange, således også i L&P 70:7:

„Men dersom de får mere, end der behøves til deres ophold, så skal det afleveres i mit forrådshus.”

Yderligere vil I huske, at da en vis hersker spurgte Jesus, hvad han skulle gøre for at arve evigt liv, svarede Frelseren:

„Du kender budene: du må ikke bedrive hor; du må ikke slå ihjel; du må ikke stjæle; du må ikke sige falsk vidnesbyrd; ær din fader og din moder.

Han sagde: „Det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom af.”

Da Jesus hørte det, sagde han til ham: „En ting mangler du endnu; sælg alt det, du har, og del det ud til de fattige, så skal du have en skat i Himlene; og kom så og følg mig!”

Men da han hørte det, blev han dybt bedrøvet, thi han var meget rig.

Og idet Jesus så på ham, sagde han: „Hvor er det dog vanskeligt for dem, der har rigdom, at komme ind i Guds rige!” (Luk. 18:20-25) Og igen; fra Lære og Pagter lærer vi:

„Thi det er nødvendigt, at jeg, Herren, gør enhver ansvarlig, som er forvalter over de jordiske goder, jeg har skabt og beredt for mine skabninger.

Jeg Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine.

Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.

Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i

overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed.

Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige.” (L&P 104:13-14, 16-18)

Må jeg slutte mine bemærkninger om fasteofre med dele af et brev, jeg fik for flere år siden fra ældste John H. Groberg, som på det tidspunkt var præsident over den Tonganske Mission.

„Vedlagt sender jeg en check på \$ 1.000 for overskydende fasteofre fra Tonga Missionen. Normalt skulle dette brev slutte her, men på grund af en oplevelse, jeg havde fornylig, vil jeg gerne tilføje en smule mere.

Som du måske ved eller ikke ved, er Tonga et af de fattigste lande økonomisk set i verden. Den gennemsnitlige løn ligger kun på omkring 13 cents (ca. 85 øre) i timen, hvis man da er heldig nok til at have et job. . .

Da jeg fornylig besøgte en af de fjerntliggende øer, som det er meget vanskeligt at

komme til, gik jeg sent på dagen til en god enkesøsters hjem.

Da jeg først kom til hendes hytte, stod solen endnu højt på himlen, og jeg kunne ikke lade være med at lægge mærke til den slående fattigdom der omgav hende. Det havde regnet tidligere på dagen. Mudder og faldefærdighed og den allestedsnærværende lugt af fisk var temmelig frastødende. Men den glæde hun gav udtryk for over endelig at møde et andet medlem af kirken - især efter års adskillelse - sammen med tårer af taknemmelighed over det længe ventede besøg, fejede hurtigt omgivelsernes ubehagelighed midlertidigt af vejen.

Mens vi samtalede på hendes flydende indfødte sprog, og hun fortalte om sin kærlighed til og tro på kirken, og alle de velsignelser, hun havde fået, kunne jeg ikke lade være med at tænke på hendes åbenlyse miserable omstændigheder. . . Alle slags tanker gik gennem mit sind, og jeg må have ladet tankerne vandre, for pludselig blev jeg klar over, at midt mellem sætninger om velsignelser og fattigdom og tjenesteydelser, var hun gået ind i hytten og kom nu tilbage med en lille sammenknyttet klud.

Pludselig syntes mit hoved at blive fyldt med lys, og ordet „fasteoffer” flød langsomt ind. Jeg var så overvældet ved tanken, der var kommet så pludselig og så klar, at du kan forestille dig min absolutte forbløffelse og overraskelse, da hun tog en trepençe (en mønt, der er omtrent 25 øre værd) fra sin klud og stille sagde: „Her er mit fasteoffer . . . til hjælp for de fattige.”

Jeg ville til at forklare hende, at fasteoffer skulle hjælpe hende, ikke at hun skulle hjælpe andre. Den forklaring kom aldrig, for da jeg gennem duggede øjne så, først på trepençen og derefter tilbage på

den gode søster, forandredes hele scenen.

Hytten blev et strålende slot, og muddret til guld. . . Verden syntes at stå stille et øjeblik. Hele naturen forekom at standse op og lytte, da fra himlen hele universet syntes fyldt af de forsikrende ord: „Salig er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres.” (Matt. S:3)

Da den nedgående sol forkyndte slutningen på dagen, talte den også om den forestående slutning på hendes fortjenstfulde liv i tjenestegering.

Jeg tog tre-pençen, og som jeg skriver denne check, fylder hele den oplevelse endnu engang mit sind, og jeg spekulerer: „Hvor mange trepençer skal der til før man har et tusinde dollar?”

Må jeg opmuntre alle de i aften tilstedeværende biskopper til at erindre sig den vidunderlige enke fra Tonga, når I underviser i loven om fasten, og når I velsigner de fattige ved klogt og retfærdigt at bruge af disse hellige midler.

I lyset af denne oplevelse vil jeg gerne nu sige noget om stavs- og wardsbudgetter. Vi tænker meget på det økonomiske stress, hvorunder mange af vore medlemmer arbejder. Biskopper især har ansvaret for, ikke at lade programmer blive for kostbare og derved blive en økonomisk byrde for medlemmerne.

Det er såre let for ledere at gå ud fra at andre har et beløb at spendere, der svarer til deres eget. Må jeg illustrere, hvad jeg taler om ved at citere dele af et brev, jeg for nylig fik fra en bekymret mor:

„I september lavede og solgte de unge pizzaer tre aftener om ugen og lørdag morgener for at skaffe penge til volleyballdragter. Der var klassefester, programmer for de nye piger, og der var wardstjenesteprojekter.

I oktober og november var der volleyballtræning og spil tre gange om ugen, wardsmiddag, et karneval, en stavsfireside midt i ugen, og en ladedans. I januar har der været basketballtræning der skulle genskabe sportsprogrammer, en stavstandardaften, og et projekt, der skulle skaffe penge til et eller andet. I februar har der, foruden basketballkampene, været øvelser på et roadshow tre dage om ugen, en skifest, et sneselskab, et lejr møde på stavsbasis og en workshop, der skulle afslutte jubilæumsprojekterne. Programmer som har beslågt mindst 22 af månedens dage.

„Hvis man analyserer det 58. kapitel af Esajas, vil man finde forklaret, hvorfor Herren ønsker, at vi skal betale fasteoffer, og hvorfor han ønsker, at vi skal faste.”

Jeg er sikker på, at jeg ikke behøver at fortsætte med at remse op. Men der er endnu mere, De bør kende til: Der er planlagt en 'slaveauktion', bilvask, et syngende telegramprojekt, græsplæneslåning hver lørdag morgen indtil sommer for at skaffe penge til en superaktivitet i Idaho. Der er en udflugt for både piger og drenge i Det aronske Prædømme i maj måned, to spejderlejrture foruden bikubelejr og spejderlejr.”

Vi er tilstrækkeligt bekymrede til, at ældste Gordon B. Hinckley behandlede dette emne i aftes i et særligt møde for regionalrepræsentanter og stavspræsi-

denter. Må jeg citere bare en sætning eller to fra hans bemærkninger:

„Jeg vil gerne sige, at ofre, når de er nødvendige, er et vigtigt aspekt af evangeliet. Det er selve indbegrebet af sand tilbedelse. Men unødigt offer, der kræves på grund af ekstravagance eller dårlig planlægning, er af det onde.” I biskopper bør forvente, at jeres stavspræsident vil mødes med jer straks efter at I er vendt hjem fra konferencen for at vurdere både stavs- og wardsbudgetter. Stavsbudgettet har jo en væsentlig indflydelse på wardsbudgettet.

Der er nogle helt bestemte områder, som I omhyggeligt bør vurdere.

1. Udgifter for energi: Lys bør slukkes, når rum og værelser ikke benyttes. Airconditioning og opvarmning bør ikke benyttes, undtagen hvor det er absolut nødvendigt, og det gælder især, når bygningen eller dele deraf ikke er i brug.
2. Betalt rengøringsarbejde: Sådanne ydelser bør gennemgås med henblik på at benytte wardsmedlemmer på skift til at tage vare på de omliggende arealer og den almindelige rengøring. På den måde kan den professionelle pasning af bygningen indskrænkes til kun at omfatte vedligeholdelse af mekaniske og andre særlige systemer. Om dette særlige emne vil der meget snart blive fremsendt forslag.

3. Velfærdsprojekter: Ethvert projekt bør gennem effektiv styring bidrage til vareproduktionsbudgettet mest muligt, så det kan reducere behovet for kontante bidrag fra de enkelte wardsmedlemmer til dækning af denne forpligtelse.

4. Aktiviteter: Den nævrende politik går ud på, at det årlige budget skal omfatte alle wards- og stavsaktivitetsomkostninger, og at der ikke må forekomme nogen projekter for at skaffe

ekstra penge, ud over de der kommer fra budgettet. Ungdomskonferencer eller aktiviteter, der kræver dyre og lange rejser, bør ophøre.

Disse er kun nogle få måder at reducere de økonomiske byrder for medlemmerne.

Selvfølgelig bereder vi os for den dag, da den højere lov, nemlig indvielsesloven, igen vil blive kirkens økonomiske lov, hvorved vi vil tage ordentlig vare på de fattige. Indtil da er det vores ansvar og velsignelse - ja, i virkeligheden vores pagt - at give generøst fra vores overskud for at velsigne de fattige.

Vi fremhæver læren om personligt og familiemæssigt beredskab som det første princip i velfærdstjenesteprogrammet. Det er derfor hver enkelt stavspræsidents og biskops pligt at sikre sig, at medlemmerne ikke bliver stillet overfor urimelige økonomiske krav, som vil svække deres økonomiske sikkerhed og gøre det umuligt for dem at tage vare på deres egne behov.

Må Herren velsigne os, så at vi må være fornuftige forvaltere, som kan velsigne folket med vores undervisning og vores ledelse. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

De aronske præstedømmebæreres ansvar

---

*Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum*

Scott Hall er en usædvanlig ung mand. Hans far Garth, er assisterende træner for BYU's fodboldhold.

For nylig bad Scott sin mor om en hvid skjorte.

„Men du har jo allerede en hel stabel af nydelige, kulørte skjorter. Hvorfor vil

du nu have en hvid skjorte?” spurgte hans mor.

„Jeg er bare nødt til at have en hvid skjorte,” sagde han.

„Men hvorfor?” spurgte hans mor.

Scott svarede: „Jeg kan ikke blive missionær uden at have en hvid skjorte.”

Scott er to år gammel.

Historien om, hvordan Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige breder sig ud over verden, er ikke blot et mirakel, men det er „som stenen . . . skåret ud af bjerget uden menneskehænder, og som skal rulle frem, indtil den fylder hele jorden.” (L&P 65:2)

For nylig blev en familie fra Californien, der kørte gennem St. George, Utah, tiltrukket af templets usædvanlige arkitektur. De gik rundt om bygningen og beundrede dens skønhed.

Da de havde en smule tid til overs, gik forældrene ind i kirkens informationscenter; deres to børn gik over gaden til et skyggefuldt træ ikke langt fra vores kirkebygning.

En lærer, der var ved at samle børnene sammen til primary, så de to fremmede børn og sagde: „Kom med ind til primary.” De gik med ham indenfor.

Forældrene, der var færdige i informationscentret, begyndte at se sig om efter deres børn. Efter at have ledt i næsten en time, så de dem komme ud af kirkebygningen.

Faderen sagde: „Vi har ledt efter jer alle vegne. Hvor har I været?” De svarede: „Vi har været i primary.”

„Primary? Hvad er primary?”

„Primary er, hvor man lærer om Jesus, og forresten far, du skulle lade være med at ryge!” Deres far var lige ved at sluge sin cigar.

Han sagde: „Lad os komme afsted. Vi er sent på den.”

Børnene sagde: „Vi kan ikke tage afsted.”

„Kan I ikke tage afsted. Hvorfor ikke?”

„Vi er med i et skuespil.”

„Et skuespil?” spurgte han.

„Ja,” svarede de, „og det skal ikke

opføres før i næste uge, og vi er nødt til at blive her hele ugen for at øve.”

Familien blev i St. George en uge!

Børnene øvede; forældrene blev undervist i evangeliet; og hele familien blev døbt.

Vores budskabs sandhed - betydningen af dens åndelige indflydelse på mennesker, hvis hjerter *tidligere blev beredte* - er den vigtigste indflydelse for det gode i verden.

Klassens ældste, Kevin Scott, fik til opgave at præsidere ved en middag for ti nyindkaldte midtskibsmænd på USA's flådeakademi i Annapolis i staten Maryland. Her lærer de ikke blot taktik men også høflighed og disciplin.

Under middagen bad Scott hver enkelt mand opgive sit fulde navn samt den by og stat han kom fra.

En af de unge mænd svarede: „Midtskibsmænd Ernest Ward Sax, sir, fra Salt Lake City, Utah.”

Senior Scott sagde: „Er De mormon?”

„Ja, sir.”

„Betyder det, at De ikke ryger, og ikke drikker alkohol og kaffe?”

„Ja, sir.”

„Har De et eksemplar af Mormons Bog?”

„Ja, sir.”

„Har De læst den?”

„Ja, sir.”

„Vil De låne mig den?” spurgte Scott.

„Ja, sir.”

Et usædvanligt men venligt forhold udviklede sig. Og den unge midtskibsmænd Sax fra Salt Lake City og senior-klassemand Scott fra North Carolina udvekslede bøger og brochurer.

Den færdiguddannede Kevin Scott er nu marinelejtant og flyvetræner i Florida. Den nyligt døbte Kevin Scott er wards-missionsleder og dermed den, der sætter

fart i wardets missioneringsarbejde. Han vidner nu for andre om evangeliets gengivelse og opmuntrer med begejstring vore medlemmer til at sprede budskabet.

Midtskibsmand Ward Sax, nu i sit andet år i Annapolis, er søn af en god mormonfamilie, en ung mand, som ærede sit præstedømmelige ansvar. Da jeg betragtede et kort over verden - dens umådelige udstrækning, dens milliarder af mennesker - og spekulerede over det ansvar, vor Herre har lagt på de unge bærere af Det aronske Præstedømme, beundrede jeg, hvordan Herren har anbragt hver enkelt af jer i familier eller i særlige omstændigheder netop i denne, vor tid.

Amerika og hvert land i verden har et desperat behov for unge mennesker, der vil forsvare sandhed, ærlighed, renhed, høje moralstandarder og tro på den levende Gud.

„Der er brug for jer - ikke svag men stærk. I kan løfte faklen med lys højt i en formørket verden, når I bærer vidnesbyrd om en levende Gud.”

Herren tilrådte os „Først at søge Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift.” (Matt. 6:33) Når I studerer skrifterne, så bed om at kunne forstå dem og leve i harmoni med deres inspirerede belæringer for så vil I vokse i

visdom og styrke. I besidder hellige præstedømmenøgler, rettigheder og ansvar. En urolig verden venter på at høre fra jer. Hvad vil I sige? Hvordan vil I sige det? Vil verden vide, at I helt sikkert ved, hvilken vej I går? Paulus belærte sin unge ven Timoteus. „Thi Gud har ikke givet os fejhedens ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd.” (2 Tim. 1:7)

Herren har i vore hænder anbragt den guddommelige kraft og myndighed til at handle i alle forhold, til at prædike evangeliet og udføre de frelsende ordnanser, hvorved mennesker besegles til evigt liv. *I er virkelig anderledes end hele resten af verden.*

Mens Joseph Smith var i gang med at oversætte Mormons Bog sammen med Oliver Cowdery som skriver, gik de ind i en skov for at bede og udsperge Herren om dåb. Mens de påkaldte Herren, „nedsteg et sendebud fra himlen i en lyskry” og lagde hænderne på dem og ordinerede dem, idet han sagde:

„I Messias’ navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse.” (Joseph Smith 2:68-69)

Joseph Smith fik besked på at døbe Oliver Cowdery og Oliver Cowdery at døbe Joseph. Derefter blev Det aronske Præstedømme overdraget dem begge.

Den himmelske budbringer „sagde, at hans navn var Johannes Døberen, og at han handlede under ledelse af Peter, Jakob og Johannes, som havde Det melkisedekske Præstedømmes nøgler, som . . . til rette tid skulle overdrages” Joseph og Oliver. (Se Joseph Smith 2:27) I har den samme hellige myndighed til at forkynde omvendelse, til at døbe, til at administrere nadveren, til at assistere

biskoppen, og til at være interesseret i dem, som behøver særlig opmuntring. Vor Herre har benyttet unge mænd på jeres alder på mange mirakuløse måder. Jesus belærte og forbløffede præsterne i templet, da han kun var 12 år gammel. David, den unge hyrdedreng, der havde fuldstændig tro på Herren, mødtes med filisternes kæmpe, Goliat, på slagmarken. Med en bøn i hjertet og uden at frygte, tog David en sten fra sin pose, og idet han svingede slangen rundt om hovedet, fløj stenen mod Goliat og sank dybt ind i hans pande. Goliat faldt til jorden. En ung drengs mod og tro på Gud havde reddet israelitterne. (Se 1 Sam. 17)

Da Joseph Smith var 14 år gammel, læste han i Jakobs Brev: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud . . . og så vil den blive ham givet.” (Jak. 1:5) Senere sagde han:

„Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte. . . Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. . .

Derfor begav jeg mig . . . ud i skoven. . . Jeg . . . knælede ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud.” (Joseph Smith 2:12, 14, 15)

Sådan begyndte de begivenheder, som førte til genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke, da Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for drengen Joseph.

Mine elskede unge venner, meget af vores fremtid bestemmes af jer. Der er brug for jer - ikke svage men stærke. I kan løfte faklen med lys højt i en formørket verden, når I bærer vidnesbyrd om en levende Gud.

I har vores hengivenhed og opmuntring. Vi tror på jer. Vi følger jer og jeres

udfordringer. Vi har gennemgået de samme erfaringer som jer. Vi har gået ud med dejlige piger og ved, at samkvem med dem kan være opløftende, styrkende og en vidunderlig oplevelse.

Lev, så jeres erindringer kan være en velsignelse resten af livet. Lev for den vidunderlige dag, da I vil tage til det hellige tempel for at få evige velsignelser og glæde. Afvis fristelser og pression fra dem, som måtte opmuntre jer til at komme på afveje, til at bruge marihuana, øl, eller spiritus. I må forstå, hvor farlige de kan blive for jeres legeme og for jeres ånd. I må ikke overgive jer. I er anderledes. Pornografi, uhøvisk litteratur og film, dårligt sprog og antydende musik er ikke en del af jeres tilværelse. Det kan ødelægge jeres liv.

Vi ved, at I vokser op i en verden, der fremmer længsel efter sjov, spænding, materielle goder, umiddelbar tilfredsstillelse, og en indstilling, der dikterer „gør det nu”. Gør hvad I kan for at udvikle styrke til at opsætte tilfredsstillelse - til at forstå, at der er en tid og et sted for al ting, og en modningsproces, som er en del af Guds evige plan.

Vi minder jer om værdier og sandheder, som er tidløse og evige - som f.eks. „pligt, sandhed, retfærdighed og barmhjertighed”. De „bliver målet for afgørelse . . . den lige og retskafne sti er den korteste og den sikreste” (Walter Lippman „The Fascination of Greatness”, *New York Herald Tribune*, 7. sept. 1943). Efter den eventyrlige sejr for BYU's basketball hold over Notre Dame i år, blev Danny Ainges far spurgt, om hans søn måske ville bryde sin professionelle baseball kontrakt for et bedre tilbud i basketball. Hans far svarede: „Danny har en kontrakt. Ære og pålidelighed er vigtigere end penge.”

Jesus lærte: „Thi hvad gavner det et menneske at vinde den hele verden og at bøde med sin sjæl?” (Mark. 8:36)

Jeres karakter er noget, I alene må opbygge. Ingen anden end jer selv kan skade jeres karakter.

Livet er en konkurrence - ikke med andre men med jer selv. Vi bør hver eneste dag søge at leve et stærkere, et bedre og et mere retskaffent liv; hver eneste dag at mestre gårsdagens svagheder; hver dag at genoprette en fejltagelse; hver dag at overgå os selv.

Ældste Howard W. Hunters sønnesøn overværede tiendeopgørelse sammen med sin far for nogen tid siden. Biskoppen gav udtryk for sin glæde over, at den unge fyr ønskede at betale fuld tiende, og spurgte ham, om han mente, at evangeliet var sandt. Denne 7-årige dreng, der havde betalt fuld tiende på i alt 14 cents (omkring een krone. O.a.), sagde, at han nok mente, at evangeliet var sandt, „men det koster sandelig en masse penge”.

Vi lærer i vor ungdom at betale en ærlig tiende. Herren kræver en tiendedel af, hvad vi tjener. Hvis du arbejder som hjælper i et supermarked, tilhører de penge, du får for hver tiende pose, du bærer ud til en bil, Herren. Betal din tiende månedligt eller ugentligt, sådan som du selv bliver betalt. Skyld aldrig Herren noget. Åndelige og timelige velsignelser vil blive dine når du omhyggeligt opfylder denne befaling.

Fodbold kom til vor landsby senere end til de fleste. Skoleledelsen havde hverken penge til udstyr eller en træner. Så oprandt den store dag. Inspektøren var i stand til at købe 12 billige dragter med undtagelse af de dyre fodboldstøvler (vi måtte bruge vore basketballsko i stedet)

og vores træner blev taget fra lærerstaben, fordi han havde overværet en kamp. Han var den bedste, vi kunne få. Ingen anden kendte noget til amerikansk fodbold.

Vi lærte nogle få enkle tricks, hvordan man takler - eller det troede vi da - og tog afsted til vores første kamp med Twin Falls, det forrige års Idahomestre.

Vi tog vore dragter på og gik ud på pladsen for at varme op. Vore modstanderes skoleorkester begyndte at spille (de havde flere elever i deres orkester, end vi havde i hele vores skole), og ind gennem porten kom så deres hold. Vi 12 - et hold på 11 plus en enkelt reserve - så forbløffet til, mens de blev ved med at komme gennem porten - alle 39 i fuld uniform.

Spillet var højst interessant! At sige, at det var lærerigt for os, er mildt sagt. Efter to omgange havde vi ikke længer lyst til at få bolden - så vi sparkede bare til den, og snart efter scorede de. Så snart de fik fat i bolden, løb de helt suverænt og scorede. Vores opgave blev at komme af med bolden - det var det, der sårede mindst.

I de sidste par minutter af kampen blev de en smule voldsomme. En mislykket aflevering sendte bolden i hænderne på Clifford Lee, som spillede halfback sammen med mig. Han var forbløffet - vidste ikke rigtigt, hvad han skulle gøre - før han så de halvvejs professionelle kæmper komme lige imod sig. Så vidste han hvad han skulle gøre. Han var hurtig. Han løb ikke for at få point, men for sit liv! Og han scorede 6 points for os. Det endelige resultat - 106 mod 6! Vi fortjente egentlig ikke de 6 points, men med vore iturevne skjorter og strømper og vore personlige sår, var vi alligevel glade for dem.

Aflytning af konferencetaler ved hjælp af samtidig oversættelse.

Var det en lærerig oplevelse? Selvfølgelig! Den enkelte eller et hold må være beredt. I alle forhold afhænger succes af den forudgående forberedelse.

Min far var vores biskop, men han døde, før jeg fik præstedømmet. Jeg husker meget tydeligt, da jeg blev ordineret til diakon. En ny verden åbnede sig for mig. Jeg levede nu på et højere plan af åndelighed. Når jeg hørte folk sige: „Du bærer præstedømmet“, var det ikke helt let at forstå. Men med ydmyge lærere begyndte vi at forstå, at som diakoner havde vi modtaget velsignelser og myndighed til at udføre hellige handlinger. Som kvorumsembudsmand måtte vi rapportere om alle vore medlemmer og kontrollere, at de alle sammen var i kirke. Vi var glade for at være sammen. Vi savede brænde til de ældre og til enkerne, fyldte kulsanden til møderne i

kirken, gjorde rent i kirkebygningen hver lørdag eftermiddag, fejede trapperne, rev gårdspladsen foran kirken, passede på, at nadverbakkerne og blondedugen på bordet var rene, og vi så en ære i at holde vores lille kirkebygning ren og pæn.

Vi var en del af kirken, og kirken var en del af os. Vi vidste det; vi følte det! Vi havde Guds præstedømme! Forstående lærere ledede os og hjalp os med at udvide vores horisont og vores altid større rolle som unge mænd; men hvad der er endnu vigtigere er, at de hjalp os med at berede os til at blive kaldede i vores ungdom til at blive vor Frelseres tjenere. Han behøver hver eneste en af jer unge mænd, som bærer præstedømmet. Jeg vidner om, at dette værk er sandt. Jeg gør det ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Evangeliske pagter

---

*Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Mine elskede brødre, i vort præstedømmemøde ved sidste oktoberkonference talte vi om „den ed og pagt, der hører til præstedømmet”. I aften har jeg til hensigt at gøre opmærksom på nogle særlige evangeliske pagter, som enhver præstedømmebærer bør ære.

Da Herren sagde til William E. M'Lellin: „Velsignet er du, som har modtaget min evige pagt, mit evangeliums fylde” (L&P 66:2) identificerede han evangeliet som den store og altomfattende pagt. Ja, i virkeligheden havde han selv præsenteret den som sådan for os, hans åndelige børn, i det store råd i himmlen før jordelivet. Stående blandt os i den førjordske forsamling sagde han til dem, som var med ham: „Vi vil gå ned . . . og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.

Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der

består deres første prøvestand, og de, der ikke består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.” (Abr. 3:24-26)

I det råd afviste en tredjedel af ånderne den evangeliske pagt.

Alle, som opnår den lovede belønning, at „de der består deres anden prøvestand skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed” (Abr. 3:26) må acceptere og leve efter de evangeliske pagter. Med Abraham indgik Herren en særlig pagt, da han sagde:

„Jeg vil gøre dig til en stor nation, og jeg vil velsigne dig i overmål og gøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse for din sæd efter dig, så de i deres hænder skal bære denne gerning og dette præstedømme til alle nationer.

Og jeg vil velsigne dem gennem dit navn, thi så mange, som antager dette evangelium, skal kaldes efter dit navn og skal regnes blandt din sæd og skal stå op og velsigne dig som deres fader.

Og jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og forbande dem, der forbander dig, og i

dig . . . og i din sæd . . . skal alle jordens slægter velsignes, ja, med evangeliets velsignelser, som er frelsens velsignelser, ja det evige liv." (Abr. 2:9-11)

Abrahams efterkommere gennem Isak og Jakob - med hvem disse pagter blev fornyede - har altid siden, af dem der har forstået evangeliet, været kendt som „pagtens børn”.

Den første evangeliske pagt, vi dødelige gør med Herren er dåbspagten. Alma fremsatte således denne pagts natur, da han og andre, som troede på Abinadis belæring, flygtede ud i ørkenen til „det sted . . . der kaldes Mormon”.

Der sagde han (Alma) til dem: „Her er Mormons vande . . . og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder. . .

Ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov, og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder . . . ja, til døden, så I kan blive forløst af Gud . . . så I må have det evige liv -

hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham, at I har indgået en pagt med ham, at I vil tjene ham og holde hans bud, så han i rigere mål kan udgyde sin Ånd over jer?" (Mosiah 18:7-10)

I denne uddeling har Herren givet os retningslinier angående dåbspagten i L&P 20:37 således:

„Og atter, som befaling til kirken angående dåbsmåden: Alle, der ydmyger sig for Gud og ønsker at blive døbt, som kommer med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og som vidner for menigheden, at de virkelig har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham indtil enden og virkelig

viser gennem deres gerninger, at de har modtaget Kristi Ånd til deres synders forladelse, skal optages i kirken ved dåb.”

Herren har givet os en anden instruktion:

„For at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.” (L&P 59:9)

Nadverbønner - dikteret af Herren selv - bærer bestandigt minde om de evangeliske pagter vi har sluttet med ham. Disse bønner ligner hinanden meget. Den forbrødet hedder:

„O, Gud, du evige Fader, vi beder dig i din Søns Jesu Kristi navn velsigne og hellige dette brød for alle deres sjæle, som nyder deraf, at de må spise det til minde om din Søns legeme og vidne for dig, o, Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem, så hans Ånd altid må være hos dem. Amen.” (L&P 20:77)

Mange af Herrens befalinger er i form af

pagter, der lover særlige velsignelser - tiende for eksempel: „Se, nu hedder det ‚i dag‘ (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når han kommer.” (L&P 64:23)

„Og jeg siger jer: Om ikke mit folk holder denne lov hellig (om tiende) og gennem den helliggør Zions land for mig . . . skal det ikke være noget Zions land for jer.” (L&P 119:6)

Disse udtalelser gør det klart, at ved at undlade at ære tiendepagten forskertser man store velsignelser. Holder man den derimod, sikrer man sig store velsignelser.

„Bring hele tienden til forrådshuset, sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.

Jeg vil for eders skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger eder landets afgrøde, og vinstokken på marken skal

---

Evangeliets, der er
sammensat af mange
befalinger og pagter, er i sig
selv den store og
altomfattende pagt.

---

ikke slå eder fejl, siger Hærskarers Herre.” (Mal. 3:10-11)

Et andet eksempel er Visdomsordet, der også lover en særlig velsignelse:

„Se, sandelig så siger Herren til jer: På grund af de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage, har jeg advaret jer og advarer jer atter ved at give jer dette visdomsord gennem åbenbaring:

Om nogen blandt jer drikker vin eller stærke drikke, se, dette er ikke godt, ej heller behageligt for jeres Faders åsyn, Thi stærke drikke er ikke for maven, men til at vaske kroppen med.

Og atter: Tobak er ikke for legemet, ej heller for maven, og er ikke godt for mennesket, men er en urt for kvæstelser og for sygt kvæg! men den må anvendes med omdømme og visdom.

Og atter: Hede drikke er ikke for legemet eller for maven. . .

Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel.” (L&P 89:4-5, 7-9, 18-21)

I vil huske, at det var nødvendigt for „Dødens engel”, som der henvises til i dette skriftsted, at ihjelslå alle menneskenes førstefødte og også dyrenes overalt i Ægypten for at formå Farao til at lade Israel tage afsted.

Ødelæggende engle nævnes adskillige gange i vor tids skrifter. To år før visdomsordets velsignelse blev givet, sagde Herren, at „englene venter på det store bud: at høste jorden og sanke ugræsset sammen, for at det kan opbrændes.” (L&P 38:12)

At adlyde de evangeliske pagter, som vi

gør med Herren, kvalificerer os til at komme ind i templet og der modtage de ordinanser og pagter, som er nødvendige for ophøjelse, inkluderende den nye og evige pagt om celestialet ægteskab.

At Herren vil hjælpe os allesammen til at højne vore kaldelser i præstedømmet ved at vise os trofaste mod enhver pagt og befaling, som hviler på os, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Om at tjene andre

Præsident Spencer W. Kimball

Mine kære brødre, jeg hilser jer, som I er samlede her i Salt Lake Tabernakel og i hundreder af kirkebygninger rundt om i verden. Vi er så lykkelige over det dygtige lederskab, som ydes af præstedømmebærere i kirken - på alle planer!

Når vi højner vore præstedømmekaldelser, håber jeg, at vi altid vil huske på, at kirken er en støtte for familien.

Kirken søger ikke og må ikke søge at fortrænge familien, men er organiseret for at hjælpe med til at skabe og nære retskafne familier såvel som retskafne enkeltpersoner.

I denne forbindelse, brødre, håber vi, at I vil huske på jeres egne behov og bevare noget af den kostelige tid til jeres egne hustruer og børn. Husk også på jeres medarbejdere i kirkens arbejde, så der

ikke unødigt tages tid fra dem og deres familier.

Undgå tilbøjeligheden til at få så mange møder som muligt henlagt til søndagen.

Når I holder jeres sædvanlige møder, så gør dem så åndelige og effektive som muligt. Møder behøver ikke at være forjagede eller hastværksprægede, for de kan planlægges på en sådan måde, at de tjener deres hellige formål uden vanskelighed.

Den samlede mødeplan blev indført først og fremmest for at flere af sabbatsdagens timer kunne være helliget familien. Tag jer derfor tid til at være sammen som familier at tale sammen, at studere skrifterne, at besøge venner, familiemedlemmer, de syge og de ensomme. Det er også et udmærket tid-

Det øverste Præsidentskab: Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver; Præsident Spencer W. Kimball, og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver.

spunkt at arbejde med jeres dagbøger, historieskrivning og jeres genealogi.

Forsøm ikke dem blandt os, som ikke nyder den velsignelse det er at leve i det traditionelle familiemønster. Det er særlige sjæle, som ofte har særlige behov. Lad dem ikke blive isolerede fra jer eller aktiviteterne i jeres ward eller gren.

Mine kære brødre og især dem af jer, som præsiderer over stave, ward og grene, jeg vil gerne gentage en bøn, jeg rettede til jer under præstedømmets møde i oktober 1980.

Jeg vil bede jer om specielt at tænke på hvordan I kan styrke og forbedre kvaliteten af undervisning i kirken. Frelseren gav os den opgave at være hyrder for hans får. (Se Joh. 21:15-17) Jeg er bange for, at alt for mange af vore medlemmer

kommer i kirke, og ofte sidder klassen eller mødet igennem for derefter at vende hjem, i det store og hele uoplyst. Det er specielt uheldigt, hvis det sker på et tidspunkt, hvor de måske er inde i en periode med stress, fristelse, personlig krise, eller en familiekrise. Vi har alle sammen behov for at blive berørt af og nærret ved Ånden, og effektiv undervisning er en af de betydeligste måder, hvorpå den kan foregå. Vi gør os ofte ihærdige anstrengelser for at få medlemmer til at komme i kirke, men ofte glemmer vi at påse, hvad de modtager, når de så endelig kommer.

Brødre, som I måske husker, henviste jeg, da jeg talte i morges, til vores nylige besøg på de Caribiske Øer og det vidunderlige missioneringsarbejde, der

er blevet udført dér af nogle af de brødre, der arbejder med de halvfjerds i de to korte år, siden vi åbnede disse øer for forkyndelse af evangeliet.

En begivenhed som jeg ikke havde tid til at fortælle som forekom i Santo Domingo. Jeg vil gerne fortælle om den nu.

Vi havde et offentligt møde en aften i Santo Domingo, hovedstaden i den dominikanske republik. Næsten 1600 sjæle var til stede. Vi var slet ikke klare over, at så mange sluttede sig til kirken i det land.

Omkring en time efter mødets afslutning ankom en bus med 100 medlemmer fra Puerto Plata gren til mødestedet. De var blevet forsinket fordi bussen var brudt sammen. Under almindelige omstændigheder kunne de have gennemført turen på fire timer, men de ankom efter kl. 22, og fandt salen mørk og tom. Mange græd af skuffelse. Allesammen var de nyomvendte, nogle havde været medlemmer et par måneder, andre kun nogle få uger eller dage.

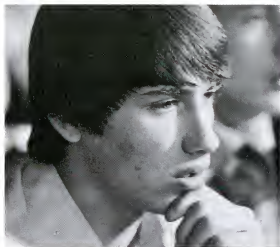
Søster Kimball og jeg var gået til ro efter en lang og trættende dag. Men efter at have hørt om disse trofaste sjæles vanskeligheder, bankede min sekretær på døren til vort hotelværelse og vækkede os. Han undskyldte, at han forstyrrede men mente, at jeg ville ønske at høre om den sene ankomst og måske diktere et personligt budskab til dem. Men jeg følte, at det ikke ville være godt nok og ikke retfærdigt over for dem, der var kommet så langt under så anstrengende omstændigheder - ét hundrede mennesker presset sammen i en bus, der brød sammen og ikke kunne fortsætte rejsen. Jeg stod op og klædte mig på og gik nedenunder for at se de medlemmer, der havde gjort sig så store anstrengelser blot for at blive skuffet på grund af et

teknisk uheld. De hellige græd stadig, da vi kom ind i salen, så jeg tilbragte mere end en time i samtale med dem.

De forekom lettede og tilfredsstillede og gik tilbage til bussen for at begynde den lange vej hjem. De måtte tilbage til om morgenen for at komme på arbejde og i skole. Disse gode mennesker syntes så taknemmelige for et kort besøg og samvær med os, at jeg bare følte, at vi ikke kunne skuffe dem. Da jeg vendte tilbage til min seng, gjorde jeg det med en følelse af fred og tilfredsstillelse i min sjæl.

Brødre, vi har allesammen muligheder for at yde en tjeneste for andre. Det er

vores kaldelse og vores privilegium. Når vi betjener andres behov, må vi huske på Frelserens ord: „Sandelig siger jeg eder: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.” (Matt. 25:40)

Brødre, må vi råde jer i en anden sag, der er aktuel? Når vi søger bidrag fra vore hellige i form af tiende og fasteofre, lad os så tale oftere end vi nu gør, om de velsignelser, der vil tilflyde os, når vi holder befalingerne og gør vores pligt. Fra tid til anden hører vi rapporter om uønsket pression, der følger med de økonomiske krav, der stilles til kirkens medlemmer.

Det er en sag af alvorlig betydning. I denne tid med inflation og følelsesmæssig politisk uro mødes vore medlemmer overalt af vanskelige og prøvende oplevelser. Klogskab og sund fornuft ikke blot foreslår men forlanger, at vi tager skridt til at styrke og styre vore ressourcer. Vi må ikke overbebyrde vore medlemmer. Med dette i tankerne har Det øverste Præsidentskab og De tolv Råd givet udtryk for deres bekymring over de øgede økonomiske byrder, der lægges på kirkens medlemmer ud over deres betaling af tiende og fasteofre. Med brevet

har vi sendt nogle retningslinier til assistance for wards-, stavs- og missionsledere til efterfølgelse af de råd og vejledninger, der gives. Vi har instrueret De Tolv regionalrepræsentanter om øjeblikkeligt at være opmærksomme på og hjælpe med indførelse af disse retningslinier.

Lad os som enkeltpersoner, som familier og som wards- og stavsledere lære at leve indenfor vore økonomiske vilkår. Der er styrke og frelse i det princip. Nogen har sagt, at vi er rige i forhold til det, som vi kan undvære. Som familier og som kirke kan og bør vi sørge for det, der er *virkelig nødvendigt* for vore medlemmer, men vi må være påpasselige med ikke at strække os ud over det, der er nødvendigt eller til formål, der ikke direkte berører vore familiers velfærd eller kirkens grundlæggende mission.

Jeg elsker jer, mine brødre, unge og gamle, og jeg er taknemmelig for jeres tro og jeres hengivenhed til den retfærdige sag, Mesterens sag. Jeg udtrykker min hengivenhed for jer og efterlader jer

---

„Jeg håber, at jeg altid vil huske på, at kirken er en støtte for familien. Kirken søger ikke og må ikke søge at fortrænge familien.”

---

mine velsignelser. Og jeg beder vores himmelske Fader velsigne jer og jeres familier, jeres hjem og jeres gerning. Gud velsigne jer, fred være med jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

Den lange kø af ensomme

---

*Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Kvorum*

I dag ønsker jeg ikke at fremføre nogen prædiken eller give et formelt budskab. Snarere vil jeg gerne ganske enkelt dele mine inderste tanker med jer. Præsident David O. McKay talte om sådan noget som „hertekronblade”. Jeg åbner for at I kan se, et vindue til min sjæl.

Jakobs brev har længe været min yndlingsbog i Bibelen. Jeg synes, hans budskab er hjertevarmende og fyldt med liv. Enhver af os kan citere det velkendte skriftsted: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelse, og så vil den blive ham givet.” (Jakob 1:5) Men hvor mange af os husker hans definition af begrebet gudsdyrkelse? En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.” (Jakob 1:27)

Ordet „enke” synes at have haft en særlig betydningsfuld mening for vor Herre. Han advarede sine disciple om at

være opmærksomme på de skriftkloges eksempel, som foregav retskaffenhed ved deres lange klæder og deres ordrige bønner, men som undgik enkernes huse. (Se Mark. 12:38, 40)

Til nephiterne kom den direkte advarsel: „Jeg nærmer mig jer til dom og vidner i hast mod . . . dem, som undertrykker . . . enker.” (3 Ne. 24:5)

Til profeten Joseph Smith gav han denne besked: „Forrådshuset skal vedligeholdes gennem kirkens frivillige gaver, og der skal sørges for enker og faderløse og ligeledes for de fattige.” (L&P 83:6) Sådanne lærdomme var ikke nye dengang. De er ikke nye nu. Vedholdende forkyndte Mesteren ved sit eget eksempel sin omsorg for enken. Til den sørgende enke fra Nain, der havde mistet sin eneste søn, kom han personligt og genoplivede den døde søn - gav ham tilbage til den forbløffede mor. Til enken i Zarepta, som sammen med sin søn stod over for sultedøden, sendte han profeten Elijah med magt til at lære

hende tro såvel som at skaffe sig føde. Vi siger måske til os selv: „Men det er så længe siden og meget langt borte.” Hertil siger jeg: „Er der en by ved navn Zarepta nær jeres bopæl? Er der en by, der hedder Nain?” Vi kender måske vores by som Columbus eller Coalville, Detroit eller Denver. Ligeegyldigt hvad navnet er, så bor der i hver eneste by en enke, som er blevet berøvet sin partner og ofte sit barn. Behovet er det samme. Sorgen er virkelig.

Enkens bolig er sædvanligvis hverken stor eller luksuøs. Ofte er den beskeden i omfang og ydmyg i udseende. Ofte gemmer den sig øverst på trappeopgangen eller bag de øvrige huse og består af et enkelt værelse. Til sådanne hjem sender Herren dig og mig.

Der kan forekomme et virkeligt behov for mad, tøj - endog husly. Noget sådant kan skaffes. Næsten altid forbliver tilbage håbet om det særlige budskab, der nærer sjælen.

*Gå og besøg den ensomme,
den sorgmodige;*

Gå og trøst den grædende, den trætte.

*Ja, spred ventlige handlinger på din vej
og gør verden en smule lysere i dag.*

Antallet af dem, der er særligt trængende, bliver større dag for dag. Læg mærke til dødsannoncerne i jeres avis. Her udfoldes livets drama for vore øjne. Døden kommer til hele menneskeheden. Den kommer til de gamle, som vandrer på svigtende ben. Dens kalden høres af dem, som knapt er kommet til livets midte, og den slukker ofte små børns latter.

Når begravelsens blomster er visnede, bliver vennernes gode ønsker til erindringer, de bønner, som blev opsendt og ordene, der udtaltes glemmes efter-

hånden. De, som sørger, slutter sig jævnlige til den gruppe mennesker, som jeg vil kalde „den lange kø af ensomme”. Savnes må børns leen, de unges ståhej og den ømme, kærlige omsorg fra den afdøde partner. Uret tikker mere højlydt, tiden går langsommere, og de fire vægge minder om en fængselscelle.

Forhåbentlig kan vi allesammen på ny høre ekkoet af de ord, som Mesteren udtalte: „Hvad I har gjort imod en af mine mindste . . . , har I gjort imod mig.” (Matt. 25:40)

Og når vi beslutter os til mere flittigt at administrere til dem, der er i nød, så lad os huske at inkludere vore børn i disse aktiviteter, det vil lære dem nogle af livets lektier.

Jeg har mange erindringer om mine drengedage. Forventningen om søndagens middagsmad var en af dem. Ligesom vi børn nærmede os vores såkaldte sultestadie og ivrigt satte os ved bordet med duften af flæskestegen i næseborene, kunne mor sige til mig: „Tommy, før vi spiser, vil jeg bede dig tage denne tallerken med mad hen til gamle Bob og skynde dig tilbage.”

Jeg forstod aldrig, hvorfor vi ikke kunne spise først og bagefter aflevere hans tallerken med mad. Jeg stillede aldrig noget spørgsmål højt, men skyndte mig hen til hans hus og ventede derpå utålmodigt på, at han med sine langsomme, slæbende skridt ville komme til døren. Så rakte jeg ham tallerkenen med maden. Derpå gav han mig den rene tallerken fra forrige søndag og tilbød mig en 25-øre for min hjælp. Mit svar var altid det samme: „Jeg kan ikke tage imod penge. Min mor ville slå mig.” Så lod han sin rynkede hånd løbe gennem mit blonde hår og sagde: „Min dreng, du har en vidunderlig mor. Sig hende tak.”

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskab

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

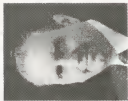
LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Mervin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

De tolvys Råd

De halvferds Præsidium

Franklin D. Richards

J. Thomas Fyare

Neal A. Maxwell

Carole E. Asby

M. Russell Ballard

Dean L. Larson

Royden G. Derrick

Marion D. Hanks

A. Theodore Tuttle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harshen Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pieggar

W. Grant Bangener

Robert D. Hales

Ashley Y. Koniasu

Joseph B. Wirthin

Gene R. Cook

Charles Dubler

William F. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Paramore

Richard G. Scott

Hugh W. Percock

F. Enzo Bueche

Yoshitaka Kuroki

Ronald E. Poorman

Derek A. Culbert

Robert L. Beckman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Ted G. F. Blumenthal

Jack H. Gonsard, Jr.

Arlyn Adams

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson

Victor L. Brown

J. Richard Clarke

1. Rådgiver Præsiderende biskop 2. Rådgiver

Emeritus patriark

Edward G. Smith

S. Dilworth Young

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

Emeritus medlemmer af De halvferds første Kvorum

Joseph Anderson

James A. Culmore

John H. Vanambally

Leslie Stone

Ved I hvad? Jeg tror aldrig, jeg sagde det til hende. På en måde syntes jeg, at hun ikke behøvede at få det at vide. Hun syntes at fornemme hans taknemmelighed. Jeg husker også, at søndagsmiddagsmaden altid forekom at smage bedre, når jeg var kommet tilbage efter mit ærinde.

Gamle Bob kom ind i vores tilværelse på en interessant måde. Han var en 80-årig enkemand, da huset han boede i, blev revet ned. Jeg hørte ham fortælle min bedstefar om det, da vi tre sad i den gamle gyngesofa på verandaen. Med trist stemme sagde han til bedstefar: „Mr. Condie, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg har ingen familie. Jeg har ingen steder at tage hen. Jeg har ingen penge.” Jeg spekulerede på, hvordan bedstefar ville svare ham. Langsomt stak bedstefar hånden i lommen og kom frem med den gamle læderpung, hvorfra han som svar på min plagen, mange gange havde fremskaffet nogle få ører til et eller andet lækkert. Denne gang tog han en nøgle frem og gav den til gamle Bob. Kærligt sagde han: „Bob, her er nøglen til det

hus, jeg ejer her ved siden af. Tag den. Flyt dine ting derind. Du kan blive boende, så længe du vil. Det kommer ikke til at koste dig noget, og ingen vil nogen sinde sætte dig ud.”

Tårerne vældede op i gamle Bobs øjne og rullede ned ad hans kinder, hvor efter de forsvandt i hans lange, hvide skæg. Bedstefars øjne var også fugtige. Jeg sagde ikke et ord, men den dag steg min bedstefar mange grader i min agtelse. Jeg var stolt over at hedde det samme som han. Selv om jeg den gang kun var en lille dreng, har den lektie, jeg der lærte, påvirket hele mit liv.

Enhver af os har sin egen måde at erindre på. Ved juletid er det mig en glæde at besøge enker og enkemænd fra det ward, hvor jeg virkede som biskop. Der var den gang 87 - kun ni er tilbage i dag. På sådanne besøg ved jeg aldrig, hvad der venter mig; men jeg ved dette: Sådanne besøg giver mig den fornemmelse af jul, som inderst inde er den egentlige, den virkelige julens ånd.

Prøv at gå med mig, så vil vi sammen foretage et par sådanne besøg. Der er

plejehjemmet på West Temple Street, hvor der bor fire enker. Man kan ikke gå op ad gangen til huset uden at lægge mærke til det halvt fratrukne gardin, bagved hvilket der sidder én time efter time og håber på at høre en vens skridt nærme sig. Hvilken velkomst! Man ser tilbage på de gode tider, måske gives der en gave og en velsignelse; men så er det igen tid til at sige farvel. Jeg kunne aldrig gå derfra uden først at svare på anmodningen fra en enke, der næsten er 100 år gammel. Selv om hun var blind, sagde hun altid: „Biskop, du skal tale ved min begravelse og fra hukommelsen citere fra Alfred Tennisons¹ digt ‚Sat over sandbanken‘ Lad os høre det lige nu, biskop!” Og så måtte jeg gøre det:

*Solnedgang og aftenstjerne,
og en tydelig kalden på mig!
Og må der ingen sorgen blive for mig,
når jeg sætter ud til søs. . .*

*Tusmørke og aftenklokke,
og derefter kun mørke!
Og må der ikke være noget
farvels tristhed,
når jeg sejler herfra.*

*For derfra, hvor jeg har fundet
min plads i livet,
vil strømmen bære mig langt.
Jeg håber at se min lods i øjnene,
når jeg har krydset livets hav.*

Tårer kom let frem, og så plejede hun at sige med et smil: „Tommy, det var rigtig godt, men sørg nu for at gøre det en smule bedre ved begravelsen!” Den opfordring fik jeg senere lejlighed til at opfylde.

På et andet plejehjem på Første Syd måtte vi engang for et par år siden afbryde en fodboldkamp. Der, foran TV-apparatet, sad to enker. De var

Præsident Spencer W. Kimball.

varmt og pænt klædt på og helt opslugt af spillet. Jeg spurgte: „Hvem vinder?” De svarede: „Vi ved ikke engang, hvem der spiller, men i det mindste har vi da selskab.” Jeg oplevede den bedste kamp, jeg kan huske. Jeg har måske nok forsømt et møde, men jeg høstede et kært minde.

Lad os skynde os ud til Redwood Road. Der er et meget større hjem, hvor der bor mange enker. De fleste sidder i den godt oplyste dagligstue. Men hende, jeg vil besøge, er alene i sit soveværelse. Hun har ikke sagt et eneste ord, siden hun fik et tilintetgørende slagtilfælde for nogle

år siden. Men hvem ved, hvor meget hun hører? - så jeg taler om de gode tider, vi havde sammen. Der forekommer ikke et eneste træk, der tyder på genkendelse, og der tales ikke et ord. Ja, en plejer spørger mig, om jeg er klar over, at denne patient ikke har talt et eneste ord i årevis. Det gør ingen forskel. Ikke blot havde jeg glædet mig over en ensidet samtale med hende - jeg havde også samtalen med Gud.

Da vores elskede præsident, Spencer W. Kimball for nyligt mødtes med folk fra et land, hvor der er megen nød, bad han ikke om statistisk materiale men spurgte i stedet: „Har vore medlemmer nok at spise? Bliver der sørget for enkerne?” Han var bekymret.

Under præsident George Albert Smiths embedstid som præsident boede der i vores ward en fattig enke, som tog sig af sine tre voksne døtre, der alle var invalider. De var store af størrelse og næsten helt hjælpeløse. I denne kære kvindes lod faldt det at skulle bade, made, påklæde og sørge for disse piger. Midlerne var begrænsede. Ingen hjælp kom udefra. Og så kom meddelelsen om, at det hus, hun lejede, skulle sælges. Hvad skulle hun gøre? Hvor skulle hun tage hen? Biskoppen kom ind på kirkens kontor for at finde ud af, om der var nogen måde, hvorpå huset kunne købes. Det var så lille, og prisen rimelig. Anmodningen blev overvejet og så afslået.

En meget trist biskop forlod administrationsbygningen gennem hoveddøren, da han løb ind i præsident George Albert Smith. Efter udveksling af hilsener spurgte præsident Smith: „Hvad bringer dig til hovedkvarteret?” Han lyttede omhyggeligt, mens biskoppen forklarede, men sagde ingenting. Så bad han

biskoppen vente et par minutter. Han kom hurtigt tilbage og sagde smilende: „Gå op på fjerde sal. Der ligger en check til dig. Køb det hus!”

„Men anmodningen blev afvist.”

Igen smilede han og sagde: „Den er netop blevet genbehandlet og godkendt.” Huset blev købt. Den kære enke boede dér og sørgede for sine døtre, indtil de allesammen var døde. Så vendte også hun tilbage til Gud og til sin himmelske belønning.

Denne kirkes ledelse tænker på enken, enkemanden, den ensomme. Kan vi bekymre os mindre om dem? Ralph Waldo Emerson² tilrådede: „Ringe og juveler er ikke gaver men erstatninger for gaver. Den eneste virkelige gave er en del af en selv.”

Vi husker, at i tidernes midte lyste en særlig lys stjerne på himlen. Vismænd fulgte den og fandt Kristus-barnet. I dag ser kloge mennesker stadig op mod himlen og ser igen en særlig klar stjerne.

„Ren og ubesmittet
gudsdyrkelse for Gud, vor
Fader, er dette:
at besøge faderløse og enker
i deres trængsel.”

(Jakob 1:27)

Den vil lede jer og mig til vore muligheder. De nedbrudtes byrder vil blive lettede, de sultnes råb stilnet, det ensomme hjerte trøstet. Og sjæle vil blive frelste - jeres, deres og min.

Hvis vi lytter godt efter, vil vi komme til at høre stemmen langvejs fra, som siger til os, sådan som den sagde til en anden: „Vel, du gode og tro tjener.” (Matt. 25:21)

Må vi se den særlige stjerne; må vi høre

den samme hilsen, er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

¹⁾ Alfred Tennyson, engelsk digter, 1809-1892

²⁾ Ralph Waldo Emerson, am. novellist og digter, 1803-1882

Han er der

---

*Præsident N. Eldon Tanner
Førsteråd giver i Det overste Præsidentskab*

Jeg er meget glad for at være her sammen med jer i dag og for at høre den vidunderlige musik og de taler, der er blevet holdt. Jeg er meget taknemmelig for jer søskende, som har tænkt på mig i jeres bønner, så jeg har genvundet mit helbred, og jeg er taknemmelig over, at jeg er i stand til at deltage sammen med jer i dag.

Jeg har i den senere tid tænkt meget på den første og tredje trosartikel: „Vi tror på Gud, den evige Fader, på hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd” og „Vi tror, at hele menneskeheden gennem Kristi forsoning kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger”.

Når jeg tænker på denne første trosarti-

kel, kan jeg ikke lade være med at spørge mig selv: Tror vi virkelig på Gud og hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden? Og i hvilken udstrækning påvirker de vores tilværelse? Vi tror, at formedelst Kristi forsoning kan alle mennesker blive frelst. Når jeg tænker derpå, ønsker jeg, at I skal vide, hvordan Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, har hjulpet mig gennem livet.

Jeg er sikker på, at min mor, siden hun var den slags kvinde, hun var, takkede Gud, da jeg var blevet født, for den velsignelse at have været Guds medarbejder i at bringe dette barn ind i den jordiske verden. Jeg er sikker på, at hun gav udtryk for sin tak til Gud gennem hans Søn, Jesus Kristus.

I mit hjem blev bønner opsendt ved mange forskellige lejligheder. Da jeg blev undervist i at bede, lærte jeg, at jeg virkelig talte til Gud, i Jesu Kristi navn, gennem Helligånden. Da jeg var otte år, blev jeg af min far bragt hen for at blive døbt. Jeg havde fået at vide, at jeg var en søn af Gud, et Guds barn, og at han var interesseret i mig, at han kendte mig og bedst vidste, hvad der var godt for mig. Vi fik lært at bede ved måltiderne; vi fik lært at bede om morgenen; vi fik lært at bede om aftenen. Og vi fik lært, at vor Fader i Himmelen var den, som vi talte til.

Jeg kunne godt lide at vide, hvor mange af os der virkelig er klar over, at vi er Guds åndelige børn; og når vi beder, hvad enten det er over et måltid, ved begyndelsen eller afslutningen af et møde, ved en dåb eller bekræftelse, eller velsignelsen af brødet og vandet ved nadveren, at vi virkelig taler til Gud? Han er der, han hører vore bønner, og han velsigner os.

Men den ene bøn, der særligt har gjort indtryk på mig, var da Joseph Smith gik ind i skoven for at bede. Han havde læst: „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt . . . og så vil den blive ham givet.” (Jak. 1:5) Hvis *en hvilken som helst af jer* mangler visdom, så spørg Gud, og I vil få jeres svar. Bed med tro, uden at tvivle. „For den, der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden.” (Jak. 1:6)

Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig for Joseph - viste sig virkelig for ham - og fortalte ham, at de havde et arbejde for ham at udføre. Han havde talt til Gud; Gud hørte hans bønner; hans bønner blev besvaret. Og

jeg bærer vidnesbyrd til jer her i dag, at de ting, som jeg har givet udtryk for, er sande. Dette er Jesu Kristi Kirke, under ledelsen af Kristus selv gennem en Guds profet, som jeg elsker, beundrer og påskønner.

„Jeg beder ydmygt, at vi altid må forstå, at når vi beder til Gud, så taler vi til ham, og at han er interesseret i vor velfærd.”

Jeg elsker jer derude og beder ydmygt, at vi altid må forstå, at når vi beder til Gud, så taler vi til ham, og at han er interesseret i vort velfærd. Den bøn, som jeg beder ved denne lejlighed er, at vi allesammen vil forstå, hvem vi er og at handle derefter og være et eksempel for mennesker overalt i verden. Dette er Jesu Kristi Kirke; og han vil høre alle, som beder, hjælpe dem til at forstå, hvem de er, og hvorfor de er her. Dette er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Livet — en prøvelsestid

---

*Ældste Franklin D. Richards
De halvfjerds' første Kvorum*

Præsident Kimball, jeg udtrykker denne verdensomspændende kirkes medlemmers følelser, når jeg siger, at vi elsker dig. Præsident Tanner og præsident Romney, vi er taknemmelige til Herren, over at han har udført mirakler for jer, så I kan fortsætte jeres store arbejde med at opbygge Guds rige.

Vi lever i en bemærkelsesværdig tid - tidernes fyldes uddeling - men vi lever i en urolig verden. Den ondes magt viser sig i falske lærdomme, korruperet moral, strid, spænding og forfølgelse. Frygt findes i manges hjerter.

Et universelt spørgsmål i mænds og kvinders hjerter i alle dele af verden, er dette: „Hvad er formålet med livet?“

Det gengivne Jesu Kristi evangelium besvarer dette spørgsmål. I vor tids åbenbaring har Herren fortalt os: „Der- som du holder mine bud og holder ud til enden, skal du have evigt liv, hvad der er den største af alle Guds gaver.“ (L&P 14:7)

Derfor er, kort sagt, formålet med livet

at berede os for den største af alle Guds gaver, evigt liv.

Det gengivne evangelium forklarer, at vi eksisterede som ånder, før vi blev født ind i denne sfære af aktivitet - ja, som åndelige børn af vor himmelske Fader. Vi kom til denne jord, for at vore ånder kunne modtage legemer af kød og ben og for at få oplevelser, hvori vi prøves for at konstatere, om, som skrifterne siger, „vi vil gøre alt det, som Herren . . . vil befale.“ (Abr. 3:25)

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige forkynder værdien af evig fremadskriden. Vi gik fremad i forudtilværelsen, og vi har mulighed for at gå fremad i dette liv, og i al evighed. Enhver af os er begavet med talenter, og ved studium, bøn, gode arbejdsvaner og brug af vore gaver og talenter kan vi nå vore mål for evigheden.

Studium af specielt skrifterne er en vigtig faktor. Vi tilrådes at „søge kundskab ved læsning og ved tro“ (L&P 88:118). Evig fremadskriden forudsætter vedbli-

vende studier. Herren har sagt os, at „Guds herlighed er intelligens, eller med andre ord, lys og sandhed.” (L&P 93:36) Også at „alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.

Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.” (L&P 130:18-19)

Præsident Spencer W. Kimball har tilrådet os på denne måde: „Lad os . . . søge at læse og forstå og anvende de principper og inspirerede råd, der findes i skrifterne. Gør vi det, vil vi opdage, at vore personlige *handlinger* i retskaffenhed også vil bringe *personlig åbenbaring eller inspiration*, når vi har behov for dem i vores liv.” (Ensign, sept. 1975, s. 4) En overflod af åbenbaringer findes i de sidste dages helliges skrifter. Disse skrifter forklarer detaljeret, hvordan man skal klare dagens udfordringer. Kundskab modtaget gennem studium af skrifterne hjælper os til at foretage korrekte beslutninger på alle områder af livets aktiviteter og hjælper os til at lære Gud at kende og forstå hans bevæggrunde. Og nu med hensyn til den rolle, som bøn spiller ved opnåelse af vore mål for evigheden. Frelseren lærte sine disciple at „bede altid” (Luk. 21:36), idet han sagde: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.” (Luk. 11:9) Profeten Joseph Smith bemærkede, at „Det er det første princip i evangeliet at kende med bestemthed Guds karakter, og at vide, at vi kan samtale med ham, som det ene menneske samtaler med det andet.” (History of the Church, 6:305)

Brigham Young udtalte på sin realistiske måde: „Som I ved, er det noget

særligt for vores tro og religion, at vi aldrig beder Herren gøre noget, uden at vi er villige til at hjælpe ham så godt, det er os muligt; og så skal Herren nok gøre resten.” (*Discourses of Brigham Young*, Salt Lake City 1941, s. 43)

„Herre, vil du ikke nok hjælpe mig til at hjælpe mig selv.” Jeg er overbevist om, at denne bøn om øget personlig kraft og styrke er en, som Gud besvarer. Vi kan med Guds hjælp lære at klare vore problemer.

En nyomvendt fortalte mig: „Jeg plejede at bede, ikke ofte, men jeg bad virkelig, før vi blev medlemmer. Jeg bad om, at min mand og jeg en dag ville komme hinanden mere ved. Jeg troede aldrig, det ville ske, men kirken blev mit svar. Vi opdagede bønnens styrke. Jeg er så taknemmelig for kirken.”

Jo, bøn spiller virkelig en vigtig rolle i vor evige udvikling.

Lad os nu se på det store, evigtgyldige princip om arbejde. Under sin mission på jorden fortalte Frelseren en smuk lignelse, der havde at gøre med kravet om, at vi arbejder.

Lignelsen om de betroede talenter handler om en mand, der skulle rejse udenlands, og som derfor kaldte sine tjenere sammen og gav dem sine ejendele. En gav han fem talenter, en anden gav han to, og den tredje gav han en. Hver mand gav hen i henhold til hans evner.

Mens mesteren var borte, satte den mand, som havde fået de 5 talenter, dem i arbejde, købslog med dem, og tjente fem talenter mere. Han, som havde fået to tjente også to til ved at handle, men manden, der kun havde fået en talent, gravede den ned i jorden.

Mesteren vendte tilbage og bad om regnskab.

Til de tjenere, der havde fordoblet deres

Nogle SDH soldater overværede konferencen.

talenter, sagde Mesteren: „Vel du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget.” (Matt. 25:23)

Mesteren kaldte den tjener, som havde begravet sit talent og ikke fordoblet det, for en doven tjener og sagde, at han ville tage det ene talent fra ham og give det til den tjener, som havde ti talenter.

Hvilken strålende filosofi - arbejdets evangelium! Den gang det nuværende velfærdsprogram i kirken blev oprettet, forklarede Det øverste Præsidentskab, at det primære formål var, at „oprette . . . et system, hvorunder ledighedens forbandelse ville blive afskaffet, arbejdsløshedsunderstøttelsens onder undgået, og uafhængighed, flid og selvrespekt endnu en gang etableret blandt vort folk. Kirkens mål er at hjælpe folk

til at hjælpe sig selv. Arbejde skal genindsættes som det styrende princip i kirkens medlemmers tilværelse.” (Fra Conference Report, oktober 1936, s. 3) Det er evigtgyldige principper og gælder for os i dag, lige så meget som de gjaldt, da de blev givet.

Lige siden sin organisation har kirken opmuntret sine medlemmer til at være flittige og til at etablere og opretholde deres økonomiske uafhængighed.

Hvad end vores arbejde hovedsageligt er mentalt eller fysisk, eller det er en kombination af begge, bør vi lære at gøre det godt. Arbejdets filosofi er en sund filosofi. Den er en vital del af Jesu Kristi evangelium, som vil føre os til evigt liv.

Frelseren fremhævede bestandigt læren om at elske vores næste, som uselvskhed

og offer. Lad mig derfor foreslå det tilrådelige i at engagere os i noget arbejde, der involverer tjeneste af vore medmennesker og nogen grad af offer af vores tid, talenter og midler.

Husk kong Benjamins ord: „Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.” (Mos. 2:17)

Vi bør også påskønne, at vore talenter udvikles gennem brug, og de ikke vil vokse og formeres, med mindre de benyttes. Det princip blev tydeligt fremsat i Frelserens lignelse.

Talenter kan udvikles på mange områder, som for eksempel undervisning, missionering, kunst, barmhjertighedsarbejde og mange andre former.

En anden nyomvendt sagde følgende: „En ting ved kirken, som jeg elsker, er dens bestandige undervisning, udvikling og voksende styrke. Jeg er taknemmelig for muligheden af at arbejde i kirken, for denne bestandige kontakt hjælper os til at vokse og udvikle os i evangeliet og alle de andre områder af tilværelsen.”

Må jeg opmuntre jer til at acceptere enhver mulighed, der viser sig, for at udvikle jeres talenter og at dele dem med ildhu med andre, ikke som en byrde men som en stor velsignelse, og Herren vil gøre jer i stand til at udføre den opgave, som I kaldes til at udføre.

Beretningen om mænd og kvinder, som kommer frem, er almindeligvis også en beretning om mennesker, som overvinde handicaps. Det ser ud, som om der findes lektier, der kun kan læres gennem overvindelse af modstand.

En af de mørkeste perioder af kirkens historie var vinteren 1838-39. De hellige var blevet forfulgt, frarøvet deres ejendele og myrdet. Profeten Joseph Smith og hans nærmeste medarbejdere var

blevet forrådt og sad nu i Liberty fængslet.

Men gennem denne mørke periode kom mænd, som førte kirken gennem de udviklende oplevelser såvel som den forbløffende vækst og udvikling. Det var i disse mørke dage, at profeten Joseph Smith modtog en åbenbaring fra Herren i Liberty fængslet, en storslået åbenbaring. Midt i alle sine prøvelser påkaldte profeten Joseph Smith Gud for at få trøst.

Svaret kom, da Gud forkyndte: „Min søn, fred være med din sjæl! Din modgang og dine lidelser skal blot være et øjeblik:

„Og om du er standhaftig, skal Gud ophøje dig i det høje.” (L&P 121:7-8) Oplevelsen i Liberty fængslet var virkelig som „tvættersens lud” for dem, som blev delagtige deri, og den giver os en bedre forståelse og større påskønnelse af profeten Joseph Smiths og de andre tidligere ledes storhed.

Hvad kan vi da lære af oplevelsen i

„Vi kom til denne jord . . . for at få oplevelser, hvori vi prøves for at konstatere, om vi ,vil gøre alt det, som Herren . . . vil befale”.

Liberty fængslet, som vil være nyttigt for os? I hvert fald to imponerende sandheder er tydelige:

For det første betydningen af tro på Herren Jesus Kristus, og loyalitet over for vore ledere og for kirken.

For det andet behovet for at holde ud indtil enden, ligegyldigt hvor mange vanskeligheder, vi kommer ud for.

Når vi holder ud til enden, bliver vi muligvis nødt til at bede Herren om trøst, og vi kan måske, som profeten, høre: „Min søn, fred være med din sjæl!” (L&P 121:7)

Vor Herre og Frelser Jesus Kristus kaldes „Fredens Prins”, og hans budskab er budskabet om fred for den enkelte og for verden. Det er den fred, der får os til at påskønne jordelivet og gør os i stand til at udholde prøvelserne. Et af formålene med Jesu Kristi Kirke af

Ældster Hartman Rector jun. fra De halvfjerds' første Kvorum taler med en bekendt.

Sidste Dages Hellige er at etablere den fred i folkets hjerter og hjem.

Jo, det gengive evangelium besvarer klart spørgsmålet: „Hvad er formålet med livet?” idet det giver os forståelse af, hvorfra vi kom, hvorfor vi er her, og hvor vi skal hen efter døden.

Man kan se betydning af og formålet med livet i det perspektiv, som den gengivne evangeliske plan giver.

En nyomvendt, der bor i Arizona, har sagt: „Det, der i mest udpræget grad har forandret min tilværelse, er at jeg har fundet et formål med livet og en vis fred i sindet, som jeg aldrig før har følt.” En nyomvendt i Seattle blev spurgt: „Hvad har kirken gjort for dig?” Han svarede: „Alt. Mit liv har nu fået et formål og betydning. Hvad kan jeg nu gøre for Herren? Jeg skylder ham alt.”

Personligt føler jeg det samme som denne nyomvendte fra Seattle - jeg skylder Herren alt.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om, at jeg ved, at Gud lever, og at Jesus er Kristus, vor Forløser og Frelser.

Og jeg ved, at Joseph Smith var redskabet i Guds hænder til at gengive evangeliet i dets fylde, til at gengive retten til at handle i Guds navn, og til at genoprette Jesu Kristi Kirke på jorden.

Jeg bærer også vidnesbyrd om, at præsident Spencer W. Kimball er en Guds profet, der handler under guddommelig vejledning i administreringen af Guds riges anliggender på jorden i dag. Må Herren velsigne og støtte ham.

Jeg beder oprigtigt, at vi må kunne forstå formålet med livet, indrette vore livsvaner efter de evigtgyldige evangeliske principper, glæde os over fred, lykke og udvikling og modtage evigt liv, den største af alle Guds gaver, i Jesu Kristi navn. Amen. □

I skal elske hverandre

---

*Ældste James M. Paramore
De halvfyerd's første Kvorum*

Mine elskede brødre og søstre og venner, somme tider når jeg hører de smukke wardskor, fortæller jeg at jeg selv synger i Tabernakelkoret til konferencerne. Jeg håber sandelig ikke, at de har noget imod det, og for at være sikker derpå sidder jeg ikke oppe i koret. Men jeg sidder her nede, og jeg synger lige så stille med koret, fordi det synger så dejligt. En strofe fra et af de numre, som vi alle sammen holder af, er „Som jeg har elsket.” Må jeg have lov til at tale om det i et par minutter - Guds kærlighed og det at elske hverandre?

En lille historie, der blev fortalt af en af jeres missionærsønner i Italien for et par uger siden, bragte det emne tydeligt frem i fokus for mig.

Han fortalte, at en morgen kom en lille handicappet dreng i laset tøj og slemt udtrådte sko til et stærkt trafikeret gadehjørne, hvor han gik fra person til person og uden held tiggede om nogle få lire. En mand, der noget derfra havde betragtet drengen, kom til sidst frem og tog fat om drengen og knugede ham ind

til sig, hvorefter han gav ham af sine midler uden at dømme ham.

Det syn ville have rørt ethvert hjerte, og det hjælper os til at forstå den kærlighed, som vor himmelske Fader vil have os til at forstå i vor egen tilværelse. Jesus, Guds elskede Søn, fremhævede atter denne nye dimension af kærlighed til verden, da han sagde: „En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre.” (Joh. 13:34)

Når vi går tilbage i tiden og prøver at forstå denne Guds kærlighed, forbløffes vi over dens fantastiske styrke. Centrum derfor er virkeligheden af en bogstavelig Fader i Himmelen, hvis kærlighed til sine børn ikke kender nogen grænser. Alle sandheder, al visdom, magt, godhed og kærlighed ønsker han at dele med sine børn, som han skabte og sendte til jorden. Han ønskede at vi skulle løfte os op mod og kende ham som en Fader, som en, der tilgiver, en ven, en hjælper, en lovgiver - som en, der er ivrig efter at give hvert eneste menneske den fulde mulighed for hans kærlighed og fremgang og til sidst den velsignelse en dag at

Ældste F. Enzo Busche fra De halvjerds' første Kvorum taler med en konferencegæst.

blive ligesom ham. Denne kærlighed fra vor himmelske Fader og dens indvirken på *een* af hans børn eller hele verden er mirakuløs og smittende. Han våger bestandigt og for evigt i mildhed over os, kærligt skubbende os fremad.

Han rækker ned efter os gennem sin Søn; ved hjælp af bøn, sin Ånd, sine profeter; og gennem sine befalinger om at udtrykke sin kærlighed og omsorg og sørger for hans ledelse og disciplin for enhver, som vil lytte. Som salmisten sagde: „Af Herrens miskundhed er jorden fuld.” (Sal. 33:5)

Han elsker os så meget, at han gav os sine mest hellige og evige sandheder - sine befalinger - evigtgyldige standarder at leve efter. For at hjælpe os til at forstå deres vigtighed, åbenbarede han dem og omgav dem med hellige omgivelser. Hvem husker ikke, hvordan De ti Bud blev givet? Menneskene forandrer bestandigt disse befalinger, men vi bærer vidnesbyrd for verden, at de er blevet gengivet til verden gennem en profet, fordi de er essentielle, evigtgyldige sandheder, og hvis vi som mennesker forandrer dem, mister de deres kraft. Vi vidner for verden, at disse love - befalinger - standarder - er en af de største manifestationer af den kærlighed, som Gud har til sine børn. Jo, det er befalingeruomstridelige - om at se frøene af Guds kærlighed, hans veje og hans guddommelighed i os. De er grundlaget for al virkelig sikkerhed, og det menneskelige indre erkender det instinktivt og fryder sig derved.

Denne samme elskende Gud „elskede verden således, at han gav sin Søn den Enbårne” (se Joh. 3:16) til at udføre en mængde velsignelser for hele menneskeheden, inkluderende opofrelsen af sit eget liv til soning for mennesket. Han levede sit liv for at vise, at vor himmelske Faders kærlighed og hans plan, hans befalinger, virkelig kunne bringe indre fred og opløfte menneskeheden her og herefter.

Mit arbejde de sidste par måneder har bragt mig til mange lande, og af hele mit hjerte ønsker jeg denne morgen at bære vidnesbyrd om den kendsgerning, at når Guds kærlighed er kendt og mærket, og hans befalinger efterfølges, er resultatet altid det samme. Der sker en fornyelse af livet - en åndelig opvågning kommer til de pågældende, i sig selv et vidnesbyrd

om, at det er sandhed. Det fremtvinges aldrig eller kommer af frygt men snarere som en kæde af kærlighed, der udvikles mellem vor himmelske Fader og hans børn. Det er ikke noget under, at vi tilrådes at søge Gud og derved kommer til at leve. Denne kærlighed når dybt i menneskets indre, fjerner barrierer og forårsager, at en åben ånd udvikles, som er modtagelig for sandhed, godhed og forandringer. Når den udvikles i mennesket, vender den pågældende sig udad mod andre - så han gradvist overvinder sig selv. Når vi ydmygt søger vor himmelske Fader i bøn, og når vi lærer og efterlever hans befalinger, overfører han til os sin kærlighed for andre og også mange af sine kræfter. Tusinder bærer vidnesbyrd om, at hans ord: „Hvis I holder mine bud, vil I blive i min kærlighed” (Joh. 15:10) er sande. Vi begynder så, som Frelseren sagde, at fastgøre os selv som grene til „det sande vintræ” og modtager den samme styrke og kraft og kan forvente den samme frugt. (Se Joh. 15:1-6)

Så sker miraklet virkelig. Mennesker, der således er blevet berørt og forandret af denne Guds kærlighed, begynder at betragte deres næste med udtrykt respekt og beundring for det, han er, og hvad hans mulighed er som barn af en evig Fader.

Jeg havde en meget særlig oplevelse for nogle år siden, da jeg var på en opgave i staten Oregon. Efter en stavskonference blev jeg bedt om at velsigne et lille barn. Et ægtepar blev vist ind i værelset, og jeg lærte den dag, hvad Guds kærlighed virkelig er. De havde adopteret seks eller syv forladte, fysisk handicappede små børn, som havde behov for deres kærlighed og omsorg resten af deres liv. Jeg følte mig ydmyg i deres nærvær, og Guds

kærlighed fyldte den dag værelset. De var ikke længere fremmede for Gud (se Ef. 2:19)

Når et menneske erhverver denne kærlighed, begynder han at bære over med de svagheder, som udgør hvert menneskeligt væsen, og at „agte sin broder som sig selv” (L&P 38:24). Han opløfter og ønsker at hjælpe ham, når som helst og hvor som helst han kan. Menneskets ånd rækker ud mod alle og enhver, for nu er der ikke længere noget fjendskab, ingen misundelse, ingen begrænsende filosofier, stolthed eller forfængelighed - selv sprogene skiller ikke længere menneskene - der findes kun åbenhed og eenhed med Ånden og Guds vilje. Skrifterne er skønne og tydelige:

„Der fandtes ingen strid i landet, fordi Guds kærlighed boede i folkets hjerte.” (4 Ne. 1:15, se også Rom. 5:5)

Betyder det, at de, som gør dette, er fuldkomne? Nej, for de vil for evigt blive ved med at overvinde sig selv og udvikle sig. Men det betyder, at de vil stræbe hen mod fuldkommenhed. Den store profet, Moroni, som besad stor indsigt på det

område, gav os følgende råd: „Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min fader . . . men tak hellere Gud, at han har åbenbaret jer vore ufuldkommenheder, så at I kan lære at være visere end vi har været.” (Morm. 9:31)

Det er ved opnåelse af denne gave, denne Guds kærlighed, at vi bliver i stand til at udskille spænding, uenighed og fordømmelse. Den erkender den kraft og godhed, der er indbygget i mennesket, og hvor ville det være fuldstændig inkonsekvent om man havde disse følelser - denne kærlighed fra Gud i sin tilværelse - da at finde sig selv i færd med at dømme andre, ikke at støtte hans ledere, for sådant er helt fremmed for Guds kærlighed. Vor himmelske Fader sagde, at „ingen kan hjælpe med i dette værk, der ikke er ydmyg og fuld af kærlighed.” (L&P 12:8)

Som i tilfældet med manden, der tog sig af den lille handicappede dreng, er der ingen irettesættelse eller fordømmelse - kun kærlighed og hjælp.

Hvordan manifesterer denne Guds kær-

Når vi forstår Guds kærlighed til os, vokser vor kærlighed til andre, og vi søger at tjene dem.

---

lighed sig i dag på jorden og i hans kirke og blandt dens medlemmer?

Ved en himmelsk Fader, som sendte sin elskede Søn for at hjælpe at se hans eksempel og at følge det.

Ved en himmelsk Fader, som har opret-

tet sit rige, sin kirke, sin kærlighed og sine befalinger her på jorden, hvorved alle mennesker kan velsignes.

Ved familier, hvis medlemmer elsker hinanden så meget, at de åbent og ofte kan omfavne hinanden og udtrykke deres kærlighed til hinanden.

Ved en kærlig himmelsk Fader, som har givet os en profet i dag, nemlig præsident Kimball, og apostle til at modtage Guds ord og lede hans børn.

Ved familier, som er fyldte med denne kærlighed og taknemmelighed til Gud, som hver dag prøver at nå dem for at lære dem kærlighed - vor himmelske Faders højeste standarder.

Forleden dag sad jeg til et nadvermøde i Tyskland. Mine øjne var fyldt med tårer, og hjertet strømmede over. Jeg så 82 små børn synge sange om kærlighed til deres himmelske Fader. Jeg var den dag taknemmelig for kirken, der er blevet genoprettet på jorden og taknemmelig over, at jeg har været et primarybarn ligesom mine børn, og at vi havde lært disse sange og om den kærlighed, de udtrykker. Jeg har sunget disse sange tusinder af gange siden min ungdom, og jeg er taknemmelig for den kærlighed og det budskab, de giver udtryk for. Den selvsamme dag var der ved nadvermødet en nyomvendt, som venter sit første barns fødsel til stede. Hun var så dybt bevæget over børnene, kirken, primary og vor himmelske Faders kærlighed, som var til stede. Hun sagde bagefter med stor følelse: „Jeg kan næsten ikke vente, til at mit barn skal gå i primary.” Mine elskede venner, dette er kun en af de mange velsignelser, som vor himmelske Fader har givet sin kirke. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jo, der findes et smukt sted - et tilflugtssted på jorden hvor de uforanderlige standarder

findes, som åbenbares af en kærlig himmelsk Fader.

Ser I, alt dette er i virkeligheden hvad Herren tænkte på, er det ikke, da han sagde: „Ligesom jeg har elsket jer . . . elsk hverandre.” (Joh. 13:34) Det vil for altid være den endelige indbydelse fra

Herren til enhver hvor som helst. Vi indbyder alle mennesker med al vor kærlighed til at komme og tage del i denne ånd, denne fred, denne Guds kærlighed, som findes i hans rige her på jorden i dag.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Prøv at nå ud til vor Faders børn

---

*Ældste Jack H. Goaslind jun.
De halvjerds' første Kvorum*

Det er mit oprigtige ønske her til morgen at fortælle jer om nogle af mine følelser for Jesu Kristi evangelium og den indvirkning, det burde have på vort forhold til hinanden. Mens jeg endnu en gang læste beretningen om Frelserens opstandelse, slog det mig, at Frelserens første ord som et opstandent væsen giver hele grundlaget for vort forhold til andre.

Som I husker, gik Maria tidligt om morgenen den første dag i ugen til graven, hvor man havde lagt Herrens legeme. Da hun så, at stenen, der lukkede graven, var blevet fjernet, løb hun hen og fortalte Peter og Johannes, at

Herrens legeme var blevet fjernet. Peter og Johannes skyndte sig til graven for at få denne rapport bekræftet. Da de så den tomme grav, vendte de tilbage til deres hjem.

„Men Maria Magdalene stod udenfor ved graven og græd. Som hun nu stod og græd, kiggede hun ind i graven.” Der så hun to engle, klædt i hvidt, som spurgte hende: „Hvorfor græder du?” Hun svarede dem: „Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham.” (Joh. 20:11,13)

Da hun havde sagt det, vendte hun sig om og hun så Jesus stå der, men hun

vidste ikke, at det var Jesus. Også Frelseren spurgte, hvorfor hun græd. Da Maria mente, at hun talte til gartneren, sagde hun: „Herre, hvis det er dig, som har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham.” (Joh. 20:15)

Så kaldte Frelseren hende ved navn, sådan som han også ville være i stand til ved hver enkelt af os, og hun genkendte ham straks. På grund af sin store kærlighed til ham, og det at hun var vidne til at han lever, rakte hun armene ud for at omfavne ham.

Med kærlighed, omhu og forsikring talte han da disse evigt betydningsfulde ord: „Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.” (Joh. 20:17)

„*Til min Fader, og jeres Fader; til min Gud og jeres Gud.*” Hvor betydningsfuldt var ikke det budskab dengang, og hvor vigtigt er det ikke for os i dag! Apostlen Paulus lærte klart den samme lære, da han sagde:

„Thi i ham lever og røres og er vi, sådan som nogle af jeres digtere har sagt: ‚Thi vi er også af hans slægt.’

Når vi nu er af Guds slægt, må vi ikke mene, at guddommen er lig guld eller sølv eller sten, formet ved menneskers kunst og snilde.” (Ap. G. 17:28-29)

Ved bøn, studium og efterlevelse af evangeliet er jeg kommet til at påskønne den kendsgerning, at vi alle er vor himmelske Faders børn - del af en stor familie. Vi er sønner og døtre af Gud. Vor himmelske Fader er på en meget virkelig måde den egentlige Fader til vore ånder, hvilket giver sætningen: „Vor himmelske Fader” virkelig mening. Det følger heraf, at vi alle sammen

er brødre og søstre uden hensyn til race, tro og nationalitet. Der er en gnist af guddommelighed i enhver af os.

Hvordan bør den kendsgerning indvirke på vort forhold til andre? Hvis alle Guds børn forstod og følte betydningen af denne store sandhed, ville der udvises langt mere forståelse, kærlighed og omsorg mod hinanden. Krige, kriminalitet og alle former for ondskab ville ophøre. Jeg er overbevist om, at sand broderlig kærlighed er vigtig for vor lykke og for verdensfred. Vi må elske hinanden og uselvisk dele vore gaver, talenter og ressourcer med hinanden. Det er ikke så

„Megen af vores kærlighed er begrænset til verbale udtryk og drømme om gode gerninger, men sand kærlighed skal udtrykkes i uselviske gøremål.”

---

mærkeligt at Frelseren, da han blev spurgt om, hvilket bud i loven, der er det største, svarede: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.

Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv.’

På disse to bud hviler hele loven og profeterne.” (Matt. 22:36-40)

Og på ny, i de sidste øjeblikke af sit liv, kom han med denne strålende erklæring:

„En ny befaling giver jeg jer, at I skal

elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.” (Joh. 13:34-35)

William Shakespeare sagde engang: „De elsker ikke, som ikke viser deres kærlighed.” („De to herrer fra Verona”, 1 akt, scene 2) Det er nødvendigt for os at vise vores kærlighed, først i hjemmet og derefter må vi udvide cirklen af kærlighed til at omfatte vore wardsmedlemmer, vore mindre aktive og naboer, som ikke er medlemmer, og også dem, der er gået forud gennem sløret.

Må jeg bede kirkens ledere, ja, alle medlemmer, om at prøve at nå ud som aldrig før og udstrække fællesskabs-hånden til vore brødre og søstre, som behøver evangeliets lys. Jeg er overbevist om, at megen af vores kærlighed er begrænset til verbale udtryk og drømme om gode gerninger, men sand kærlighed skal udtrykkes i uselviske gøremål, som bringer andre nærmere til vor himmelske Fader.

Hvor ofte tænker jeg ikke på Peters og Johannes' eksempel, da de nærmede sig templet ved bedetid. En mand, der var lam fra fødslen, lå på gaden ved porten, der kaldes Den Skønne, for at bede om almisser fra dem, som gik derind. Da han så Peter og Johannes nærme sig, rakte han hånden ud for en almisse. Peter sagde til ham: „Se på os!” Det gjorde manden straks i forventning om at få noget af dem. „Men Peter sagde: „Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig; I Jesu Kristi nazaræerens navn, stå op og gå!””

Jeg tror, at det er så langt, som vi i de fleste tilfælde ville gå med hensyn til at hjælpe vore medmennesker i verden i dag. Men Peter standsede ikke blot ved

de ord. Skriften fortæller, at han „greb ham ved den højre hånd og rejste ham op”, og straks fik mandens fødder og ankler den fornødne styrke, og han rejste sig, gik omkring og sprang rundt, hvorefter han gik ind i templet og priste Gud. (Se Ap. G. 3: 1-9)

Det er ikke sølv og guld, verden i dag har brug for, men den udstrakte hånd og den opløftende indflydelse af Herrens Ånd. En god veninde fortalte denne historie om, hvordan hun lærte den dybere mening af kærlighed. Hendes familie

Ældste F. Enzo Busche fra De halvfjerds' første Kvorum er standset op for at tale med konferencegæster.

havde altid været meget aktiv i kirken og prøvet at gøre deres bedste for at efterleve befalingerne. Men de chokeredes og skuffedes, da deres datter blev forlovet med et ikke-medlem. Dagen efter fortalte moderen om sine følelser til en god ven; hun vidste, at hendes datters forlovede var en god ung mand, men hun følte sig vred, såret, svigtet og lamslået og ønskede ikke at give sin datter et bryllup eller bare se hende. Hun sagde, at Herren måtte have ledt hende til at tale med sin ven, for hun fik dette svar:

„Hvad slags mor er du, at du kun elsker hende, når hun gør, hvad du ønsker, hun skal gøre? Det er selvisk, egoistisk, begrænset kærlighed. Det er let at elske

vore børn, når de er gode; men når de begår fejltagelser, har de endnu mere brug for vores kærlighed. Vi bør elske og sørge for dem, ligegyldigt hvad de gør. Det betyder ikke, at vi godtager eller accepterer deres fejl, men vi hjælper, fordømmer dem ikke; kærlighed, ikke had; tilgive, ikke dømme. Vi opbygger dem, snarere end at nedbryde dem, vi leder dem, svigter dem ikke. Vi elsker dem, når de indbyder mindst til det, og hvis du ikke vil eller ikke kan gøre det, er du en dårlig mor.”

Med tårerne strømmende ned ad kinderne spurgte denne mor, hvordan hun skulle takke sin veninde. Og denne svarede: „Gør det samme for en eller anden, når lejlighed byder sig. Nogen

Præsident Marion G. Romney, til venstre, og præsident N. Eldon Tanner fra Det øverste Præsidentskab hilser på ældste Howard W. Hunter og Gordon B. Hinckley fra De tolv Råd.

gjorde det for mig, og jeg vil for evigt være taknemmelig derfor.”

Denne historie drejer sig om en mors kærlighed til sin datter. Men det er kun begyndelsen. Vi må vise sådan ægte kærlighed til alle vor Faders børn. Når vi lærer at gøre det, vil vi virkelig blive gudlignende. Som Johannes skrev: „I elskede, lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud, og enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud. Dem, der ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed.” (Joh. 4:7-8)

Jesus Kristus, vort fuldkomne forbillede, demonstrerede bestandigt sin kærlighed ved barmhjertige handlinger, og han kendte de mest passende måder at udtrykke kærlighed på.

Ved Jakobs brønd gav han sig til at belære en kvinde fra Samaria om nogle strålende og evige sandheder. Hun modtog hans vidnesbyrd, om at han var Messias og vendte tilbage til byen for at vidne: „Mon han ikke skulle være Kristus?” (Joh. 4:29)

Han gav af sig selv til samfundets understøtte. En fortvivlet spedalsk tilbad Herren og sagde: „Herre, hvis du vil kan du rense mig.” Skriften beretter - læg nøje mærke til det - at „Jesus rakte sin hånd ud, rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; blev ren!” Da blev han straks renset for sin spedalskhed.” (Matt. 8:2-3)

I et af hans mest dramatiske mirakler tog Jesus også hensyn til den enkelte. Da han beredte sig til at oprejse Lazarus fra de døde, så han Maria græde, og optegnelserne siger: „harmedes han i sin ånd og blev heftig bevæget”. Også „Jesus græd.” (Joh. 11:33-35) Han benyttede denne lejlighed til at give udtryk for et guddommeligt vidnesbyrd om sin mission: „Jeg er opstandelsen og livet; den,

som tror på mig, skal leve, om han end dør.” (Joh. 11:25)

Under sit besøg hos nephiterne, gav Frelseren denne vigtige opfordring: „Hvad slags mænd burde I da ikke være? Sandelig siger jeg jer: Som jeg er.” (3 Ne. 27:27)

Det er mit vidnesbyrd, at vi kan blive sådan, som han er. Vi kan vise vores kærlighed på måder, som gavner både os selv og dem, vi tjener evindeligt.

Lad os acceptere den udfordring, der blev givet af vores profet for to år siden: „Det synes mig klart, ja, i virkeligheden har jeg det indtryk - at kirken er nået til et punkt i sin vækst og udvikling, hvor vi til sidst er blevet klare til i større omfang at gå fremad. . . Men de grundlæggende beslutninger, der skal træffes for, at vi som et folk kan gå fremad, skal træffes

af de enkelte medlemmer af kirken. De store fremskridt, som kirken vil gøre, vil følge efter de store fremskridt vi vil gøre, som enkeltpersoner.

Længe nok har vi holdt hvil på nogle plateauer. Lad os genoptage vores rejse fremad og opad. Lad os stille ophøre med vores modvilje til at nå ud til andre - hvad enten det er vores egne familier, ward eller nabolag." (Spencer W. Kimball, Den danske Stjerne 1979, s. 129)

Lad os i dag beslutte os til, at vi vil prøve at nå ud i kærlighed til vore familier, vore mindre aktive eller naboer, som ikke er medlemmer, vore afdøde slægtninge, eller hvem som helst der har behov for kærlighed. Jeg bærer vidnesbyrd om, at store velsignelser vil være vore som enkeltpersoner, som kirke og som et menneskehedens broderskab, når vi lærer at leve uden for os selv i kærlighed, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Velsignelser ved selvtillid

---

*Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles Råd*

Min hustru var datter af en kaptajn, som mistede et skib på havet. Mens de overlevende drev omkring på havet time efter time, sang de allesammen indtil de blev samlet op: „Kære Frelser, led du mig” (nr. 53)

Sammen med dette store Tabernakelkor og med mine brødre bærer jeg vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus, den guddommelige Søn af den almægtige Gud, verdens Frelser, vor Forløser. Jeg er taknemmelig for det vidnesbyrd, vi bærer, og når vi nu nærmer os påske-

højtiden, bærer jeg vidnesbyrd sammen med mine brødre om, at Han lever. Han er den levende Kristus.

Det er vores store mission som sidste dages hellige at bære vidnesbyrd om ham. Hvis vi gennem alle denne verdens prøvelser og plager blot vil bede, sådan som koret lige har sunget - „Kære Frelser, led du mig” - så vil det lykkes os at komme gennem livet med succes, ikke uden prøvelser og vanskeligheder, men altid ledsaget af Helligånden, som vil bringe os sikkert igennem.

Det er ikke noget nyt for nogen, at hele verden befinder sig i en krise. Men krisen er ikke, hvad de fleste mennesker tror den er. Den er ikke først og fremmest økonomisk, og den skyldes ikke først og fremmest nogen mangel på olie.

Krisen er først og fremmest moralsk og åndelig. Vi må atter vende os til Gud.

Da alle mennesker er hans børn, gælder hans befalinger alle og enhver. De vedrører enhver afskyngning af tilværelsen. Hvis vi forventer virkelig glæde, fred og lykke i denne verden, må vi have tro nok til at holde disse befalinger.

Ignorerer vi dem eller overtræder dem, vil vi bringe forfærdelige konsekvenser over vort eget hoved og over andres.

Man kan ikke undslippe disse to alternativer. Vores tilværelse bliver styret af den ene eller den anden af dem. Det eneste fornuftige er således at være realistisk og leve op til disse hårde kendsgerninger.

Da nu Gud har givet os vor handlefrihed til at gøre, som vi lyster, forventer han, at vi bruger vores intelligens og opfindsomhed til at forbedre vores forhold både åndeligt og timeligt. Han ønsker, at vi skal få succes i livet, og han ønsker at hjælpe os. Mennesket er til for at kunne nyde glæde. (Se 2 Ne. 2:25)

Så vi bør nøje planlægge vores fremtid og ikke udelukkende leve i nuet eller tro, at sådan som forholdene nu er, vil de vedblive at være i det uendelige.

Vi må være flittige, vi må være sparsomme, vi må søge en passende balance mellem vore behov og vore ønsker, og specielt må vi genopbygge tilværelsen på et åndeligt grundlag.

Er vi ikke Guds børn? Skal vi ikke først søge at gøre tingene på hans måde? Hvis vi tjener ham retteligt, vil vi så ikke bygge på et åndeligt grundlag?

Livet udsætter os for mange alvorlige problemer. Nogle er moralske, andre økonomiske. Men alle kan de skaffe os vanskeligheder.

Det er rigtigt at vi lever i en problemfyldt verden. Vi er omgivet af problemer og underkastet alle mulige plager, vanskeligheder, lokkemidler, overtalelser og fristelser. Men trods alt dette, *må vi ikke blive af denne verden*, selv om vi lever i den. Det er her, åndeligheden kommer ind. Nu er det, at vi bør synge „Kære Frelser, led du mig.”

Vi lever i *en moralsk og åndelig krise*, fordi så mange mennesker afviser eller ignorerer de standarder for livet, som Gud har sat for os, og fordi så mange endog forsøger at skubbe Gud til side. De foretrækker mørke for lyset, fordi deres handlinger er onde.

For eksempel findes der mange former for umoralitet, der retter et dødbringende angreb mod livets renhed. Hvad skal vi gøre ved det? Overgive os? Absolut ikke! Vi må bekæmpe dem af al kraft!

Vi må selv være dydige og rene, og lære vore børn at være rene. Hører vi ikke den almægtige Gud råbe til hver enkelt af os: „Vær rene, I som bærer Herrens kar?” (L&P 38:42)

Der er det bestandigt stigende forbrug af spiritus, tobak og forskellige narkotika, som trænger sig på. Hvad skal vi gøre ved det?

Vi skal være loyale nok over for Herren til at holde visdomsordet. Den lov er mere livsvigtig og aktuel end nogen sinde før i vores historie. Ingen kan overleve nutidens vanedannende angreb uden at holde visdomsordet.

Verden frister os til at leve og snyde og stjæle; at stjæle i butikkerne eller det, der er værre; at besudle andre menneskers

Russell Ballard, ældste Dean L. Larsen

gode navn; eller stjæle en andens hustru eller mand - en af de værste former for tyveri. Hvad skal vi gøre ved det?

Vi skal holde De ti Bud, undgå uærlighed i alle dens former, og afvise enhver fristelse til at misunde noget eller nogen, som tilhører vores næste.

Vi skal adlyde den 13. trosartikel, der siger, at vi „tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige“. Findes der noget andet svar?

Kan nogen løgner, kan nogen tyv, kan noget ukysk menneske komme ind i Guds rige? Ikke i deres synder! De kan kun komme ind efter den mest oprigtige

og fuldstændige omvendelse, intet mindre!

Men verden påvirker os også på andre områder, og specielt økonomisk. Vi udsættes for stærke fristelser til at bruge mere, end vi tjener, og på den måde bringe os i stedse større gæld. Hvor er det dog uklogt at falde for salgsteknikkens overtalelser, for overbevisende annoncer, for let kredit og den ukloge anvendelse af kontokort!

Hvad skal vi gøre ved alt det?

Først og fremmest skal vi beslutte os til, ikke at bruge mere, end vi tjener, at lægge et omhyggeligt budget, og at holde os inden for det budget.

Vi skal over for Gud beslutte os til at være ærlige, at betale vore retfærdige forpligtelser, og ikke forsøge at slippe for dem. Vi skal fremfor alt undgå enhver yderligere gæld, der ligger ud over det, vi kan betale.

Hvis vi midlertidigt er nødt til at begrænse vore levevaner, bør vi så ikke være villige til at gøre det, når det er midlet til at overleve økonomisk? Bør vi ikke være villige til at ofre vore almindelige ønsker, når det er nødvendigt for at tilpasse os de nye omstændigheder, der er påtvunget os af disse nedgangstider?

Der findes mange meget gode mennesker, som holder de fleste af Herrens befalinger, med hensyn til de dydige sider af livet, men som overser hans befalinger med hensyn til det timelige. De lytter ikke til hans advarsler om at forberede sig på en eventuel nødsituation, idet de tilsyneladende mener, at det trods vanskeligheder alligevel ikke vil ske for os". Det er ikke altid „de andres" problem. Det er også vort problem, når som helst der er økonomiske vanskeligheder.

Vi må berede os til fremtiden, både

åndeligt og timeligt. Det er et led i Guds evige plan. Beskytter vi os mod tilbagegang og vanskeligheder handler vi bare fornuftigt.

På gaden foran mit hus er der en række kastanietræer. Om foråret er de smukke, helt dækket af de smukkeste blomster. Som sommeren går, ser jeg kastanierne formes i deres små grønne hylstre. Om efteråret falder kastanierne til jorden. Når de gør det, synes det som om der kommer egern allevegne fra. De sidder på fortovet, bider i bælgene og løber så væk med hver sin nød, for at gemme den væk i sit vinterforråd.

Det er kloge små dyr, og de er flittige. De er også ganske frygtløse, for ingen i gaden vil nogensinde forstyrre dem. Det er betagende og interessant bare at betragte dem arbejde for deres udkomme, den måde de gør det på.

De lader ikke en eneste af kastanierne gå til spilde. De ved, at deres liv vil komme til at afhænge af dem i de kolde og gøldede vintermåneder, når der ikke vokser nødder på træerne.

De regner heller ikke med, at nogen anden vil samle kastanierne for dem. De stoler helt og holdent på sig selv. Herren giver dem høsten, men de må selv indsamle den.

De lærer os en storartet lektie om selvtillid. Det er en lektie, der gælder for mennesker såvel som for naturens andre skabninger.

Men vil Gud så også hjælpe os i vor stressede tid? Selvfølgelig vil han det! Sagde han ikke: „Læg mærke til liljerne på marken” (Matt. 6:28) og „se til himlens fugle” (Matt. 6:26) . . . er I ikke meget mere værd end dem?” (Matt. 6:26)

Selvfølgelig vil han hjælpe os. Men der

gælder et meget vigtigt *hvis - hvis vi holder hans befalinger.*

Han lærer os, at vi skal have selvtillid og være flittige, at planlægge forud, at sørge for at kunne klare eventuelle vanskelige tider, at undgå gæld, med mindre vi er sikre på, at vi kan betale den, og så *at tjene ham* med en sådan hengivenhed, at han vil være glad for at hjælpe os i alle vore ærlige bestræbelser.

Men han forventer også, at vi er kloge nok til *at begrænse vore økonomiske forpligtelser til det vi har en rimelig forventning om at kunne betale.*

Hvorfor ikke lave et prioriterings-system, når vi lægger planer, et system,

der dækker vores families specielle økonomiske forhold, så vi kan sikre os, at det, der skal komme først, virkelig kommer først? Vi kan undgå at blive slaver af vores økonomi, hvis vi følger en sådan plan.

Lad os klogeligt spørge os selv, om vore ønsker - eller vore virkelige behov - afgør, hvad vi køber.

Herren har givet os et velfærdsprogram. Det er inspireret. Det kan anvendes af alle kirkens medlemmer. En meget vigtig del af denne plan er, at vi selv - hver enkelt af os - skal lære at klare os selv. Vi må acceptere princippet om at være forudseende, opspare en smule, og bygge nogle reserver, leve inden for vore indtægter, og gøre alt muligt for at kunne klare os selv i gode såvel som i dårlige tider.

Er det ikke selve hjertet i vores velfærdsplan?

Dette storslåede program lærer os at oplagre et års forsyning af vore nødvendigheder - ikke det ekstraraffinerede og luksuøse. Vi kan klare os uden kanel på risengrøden, kan vi ikke? Og uden flødeskum på æblekagen!

Og om nødvendigt kan vi klare os rigtig godt endda uden både risengrød og æblemos, kan vi ikke? Og bare være glade for det mest nødvendige til livets ophold!

Vores velfærdstjenesteforrådshuse hjælper mange værdige mennesker i nødsituationer. Det er derfor, de er der. Enhver af os kan komme ud for en tragedie, der gør det nødvendigt for os at modtage en sådan hjælp. Og denne hjælp er altid til rådighed for værdige mennesker, og bliver givet af et glad hjerte.

Men de allervigtigste forrådshuse i hele velfærdsplanen er dem, der findes inden

for vore egne hjem. Vi må sørge for vore egne forrådshuse, for vore egne familier i vore egne hjem, i så stor en udstrækning som muligt for at kunne klare de vanskelige tider, som måske en dag vil ramme os.

Biskoppens forrådshuse er vidunderlige, og de hjælper tusinder af fortjenstfulde og trofaste hellige, nøjagtigt som det skal være. Men de er ikke beregnede på at skulle forsyne kirkens mere end 4.500.000 medlemmer. Forrådshusene er kun beregnet til at skulle klare nødsituationer.

„Vores krise er først og fremmest moralsk og åndelig. Hvis vi løser den, vil alt andet ordne sig.”

Men lad os i alle vore anstrengelser ikke glemme, at vores største hjælpekilde er *Herren vor Gud*.

I gamle dage fortalte han israelitterne, at han ville forhindre tørke, og sørge for en god høst, *hvis* de ville tjene ham og holde hans befalinger. Han giver os det samme løfte.

Han sagde også, at han ville åbne Himmelens sluser, og udøse så store velsignelser over os, at vi knapt kunne skaffe plads til dem, *hvis* vi ville betale en ærlig tiende. Så I kan se, at princippet om tiendebetaling er indført som led i Herrens plan for vort velbefindende og vores selvopholdelsesdrift.

Han har i vor egen tid sagt, at de hellige „skal betale en tiendedel af deres årlige

indkomst, og denne lov skal gælde for dem evindeligt" (L&P 119:4)

Her ser vi igen, at tiendebetaling er en del af den guddommelige plan om at beskytte os i vanskelige tider. Jeg gentager, tiende skal beskytte os i vanskelige tider! Hvorfor ser vi ikke sådan på det? Hvorfor siger nogen, at de ikke har råd til at betale tiende, når det er lige det modsatte der er tilfældet?

Og når der kommer svære prøvelser, hvad siger han så? „Den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes.” (L&P 64:23)

Og hvad andet sagde han? „Og jeg siger jer: Om ikke mit folk holder denne lov hellig og gennem den helliggør Zions land for mig, så mine anordninger og bud holdes deri, og det bevares meget helligt, se, sandelig siger jeg jer, *da skal det ikke være noget Zions land for jer*" (L&P 119:6; fremhævelser tilføjet.)

Ser I så, hvordan lydighed mod tiendeloven er en sikkerhedsgaranti for os?

Hvad mere har Herren sagt? Dette er „en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende" - nu - i dag - for „nu hedder det ‚i dag‘, indtil Menneskesønnen kommer" (L&P 64:23).

Så, hvor er vores tro? Hvor er vores lydighed?

Og han sagde videre: „Jeg vil ikke skåne nogen, der bliver tilbage i Babylon" (L&P 64:24), hvilket selvsagt betyder dem, som tilbageviser hans ord og stadig påtager sig verdslige vaner.

Så han fremhæver påny det moralske aspekt af vores øjeblikkelige krise, og den åndelige side af den samme krise.

Så tilføjede han: „Arbejd, mens det hedder ‚i dag‘" (L&P 64: 25) - adlyd ham, tjen ham, vandre i retskaffenhed for ham, og „Vær rene, I som bærer

Herrens kar" (L&P 38:42). Dette er loven!

Lad os huske, at det er mod Guds vilje, at nogen af os bliver bundne - på nogen måde - hverken af synd eller stoffer eller gæld.

„I skal forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer," (Joh. 8:32) erklærede han - fri fra synd, fri fra stofmisbrug af enhver slags, og fri fra slaveri af gæld. Guds sandhed, der er hans evangelium vil gøre os frie - *hvis vi adlyder ham!* Skal vi stole på ham? Hans byrder er så meget lettere end verdens.

„Kom hid til mig," siger han . . . , . . og jeg vil give jer hvile." (Matt. 11:28)

Han elsker os. Han vil våge over os, og selv i hårde tider vil han give os fremgang - *hvis vores tro ikke er lille*. Han vil måske prøve os, men han vil ikke svigte os.

Synger vi ikke i stor oprigtighed:

*„Så sikker en grundvold for eder, som tror,
er lagt ved profeter i Guds eget ord . . .
Den sjæl, som til Jesus sin lid kun har sat,
jeg vil ej forlade i mørkeste nat.
Den sjæl, om al helved imod den mon stå,
skal gennem min nåde sin salighed få"?*

Det er hans løfte, og hans ord står til troende, det vidner jeg om i hans hellige navn, navnet Herren Jesus Kristus. Amen. □

Ingen må lægge noget til eller trække noget fra

---

*Ældste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum*

For nylig skrev en ung ven i missionsmarken til mig og stillede et spørgsmål om de afsluttende vers i Bibelen, og hvordan de forholdt sig til Mormons Bog. Vi husker, at i slutningen af Johannes Åbenbaring, som er den sidste bog i Bibelen, kommer forfatteren, Johannes med en advarsel, og en forbødelse over den, som lægger noget til eller trækker noget fra bogen. Helt nøjagtigt skrev han:

„For enhver, som hører de profetiske ord i denne bog vidner jeg: Hvis nogen lægger noget til dette skal Gud lægge på ham de plager som der er skrevet om i denne bog.

Og hvis nogen tager noget bort fra denne profetiske bogs ord, skal Gud fratage ham hans del i livets træ og den hellige stad, som der er skrevet om i denne bog.” (Joh. Åb. 22:18-19)

Disse vers i skriften er blevet citeret igen og igen af dem, der prøver at miskredite-

re Mormons Bog, idet de hævder, at Guds åbenbaringer til menneskene er slut. Intet mere skal tilføjes, og intet må tages bort.

De hævder at Mormons Bog er et forsøg på at tilføje ord til Bibelen. Sådanne påstande blev fremsat, da Mormons Bog første gang blev offentliggjort, og er fortsat blevet fremsat, og de fremsættes i dag. Er der noget rigtigt i sådanne beskyldninger?

Svaret på det spørgsmål er virkelig ganske enkelt. Omhyggelig læsning af ordene gør det helt klart, at advarslen om ikke at lægge noget til eller trække noget fra ikke henviser til hele Bibelen eller bare Det nye Testamente, men for at bruge Johannes' ord: „de profetiske ord i denne bog” Det vil sige de profetier, der indeholdes i Johannes' Åbenbaring. Det bekræftes af den kendsgerning, at nogle af bøgerne i Det nye Testamente endnu ikke var skrevet, da Johannes

skrev sin åbenbaring, og selv de, der var skrevet og fandtes på den tid, endnu ikke var blevet samlet til én bog.

Den samling af skrivelser, som udgør det, vi kender som Bibelen, blev samlet og udgivet i ét bind, længe efter at Johannes skrev den profetiske bog, der den gang blev anbragt sidst i denne samling. Det er derfor tydeligt, at de frygtelige trusler, som blev udtalt over dem, som lægger noget til eller trækker noget fra bogen, umuligt kan være ment om hele Bibelen eller bare til Det ny Testamente, men kun om Johannes' Åbenbaring.

For det andet benytter advarslen ordene „de profetiske ord i denne bog” og også „denne profetiske bogs ord”. Ordet *bog* er i begge tilfælde ental og kan kun henvisse til den profetiens bog, som blev skrevet af Johannes, og fik titlen „Johannes' Åbenbaring”, som ofte kaldes „Apokalypsen” - et græsk ord, der betyder åbenbaring. Ordet *bog* måtte være ental, for da denne bog blev skrevet, havde den ikke noget at gøre med nogen anden bog eller andre bøger, og først efter mange års forløb og mange teologiske diskussioner, blev den føjet til den samling, der blev kendt som de nye kanoniske skrifter, eller med andre ord Det ny Testamente.

Det er også interessant at lægge mærke til, at Johannes selv føjede noget til skrifterne efter at have skrevet Johannes' Åbenbaring, der almindeligvis menes skrevet, mens han opholdt sig på øen Patmos. Først længe efter at Johannes havde forladt Patmos skrev han sit 1. brev. Alene den kendsgerning er tilstrækkelig til at tilbagevise den påstand, at det var slut med åbenbaringer, og at mennesket var afskåret fra at tilføje noget til skrifterne. Det er et virknings-

fuldt bevis på, at Johannes kun havde sin åbenbaring i tankerne.

I Det gamle Testamente findes der også lignende forbandelser og befalinger om, at der ikke må tages noget bort eller lægges noget til de ord, der var skrevet. Første gang er i 5. Mosebog, som blev skrevet da Moses opfordrede israelitterne til at efterleve Herrens lov. Toraen var en mundtlig lov, der ikke før den tid var blevet nedskrevet i 5. Mosebog. Moses nedskrev den kort før sin død, og da den blev anset for at være fuldendt, skrev Moses: „I må hverken lægge noget til eller trække noget fra, hvad jeg byder eder, men I skal holde Herren eders Guds bud, som jeg pålægger eder.” (5. Mos. 4:2)

Senere gentog Moses i den samme bog den formaning med lignende ord. Han sagde:

„Alt, hvad jeg pålægger eder, skal I omhyggeligt udføre. Du må hverken lægge noget til eller trække noget fra.” (5. Mos. 12:32)

Hos nogle rejser disse formaninger i Det gamle Testamente det samme spørgsmål om resten af Bibelen, som pålægget og advarslen i slutningen af Johannes Åbenbaring gør det med hensyn til, om Mormons Bog skulle være et forsøg på at lægge noget til Bibelen. I virkeligheden indeholder disse linier det samme påbud som det der står ved slutningen af Apokalypsen; og hvis disse ord skulle udlægges på samme måde som man udlægger de afsluttende vers i Johannes' Åbenbaring, ville der ikke være nogen hellig skrift ud over Moses' skrivelser. Noget så absurd ville medføre, at man frasagde sig den største del af Det gamle Testamente og alle bøgerne i Det ny Testamente.

Omhyggelig læsning af hvert af disse

påbud gør det klart, at *mennesker* ikke må foretage forandringer i Herrens åbenbaringer; *mennesker* må ikke lægge noget til eller trække noget fra Guds ord. Der siges overhovedet ikke noget om, at Gud ikke kan eller ikke vil tilføje noget eller tage noget væk; ej heller ville noget fornuftigt menneske, med tro på Guds guddommelige magt, tro at Gud på den måde skulle være begrænset. Der er ingen tvivl om at han har ret og magt til at give yderligere åbenbaringer til vejledning for sine børn i enhver tidsalder, og til at give nye hellige skrifter.

Et studium af Herrens åbenbaringer i de hellige skrifter bekræfter, at kirken og profeterne ledes af fortsat åbenbaring, i enhver tidsalder. Var det ikke for fortsat åbenbaring, ville Noa ikke have været beredt til den oversvømmelse, der ramte jorden. Abraham ville ikke have blevet ført fra Karan til Hebron, det forjættede land. Fortsat åbenbaring førte israelitterne ud af fangenskab og tilbage til deres forjættede land. Missionerings-

„Et studium af Herrens åbenbaringer i de hellige skrifter bekræfter, at kirken og profeterne ledes af fortsat åbenbaring, i enhver tidsalder.”

arbejdet og genopbygningen af Salomos tempel blev ledet ved åbenbaring til profeterne, og forbudet til israelitterne med at tilegne sig hedenske skikke blev givet på samme de.

Før himmelfarten lovede Kristus de tilbageblevne elleve apostle: „Se, jeg er med jer indtil verdens ende.” (Matt. 28:20) Efter sin himmelfart ledede han kirken gennem åbenbaring indtil apostolens død og efterfølgende apostasi fra Jesu Kristi kirke.

Et tydeligt tegn på de sidste dage, som vil gå forud for det sidste, andet komme af Herren, blev set af den samme apostel, som nedskrev sin åbenbaring. Han sagde:

„Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.” (Joh. Åb. 14:6)

Den kendsgerning, at Johannes så en kommende tids budbringer fra Gud påny åbenbare et tabt evangelium, mod-siger den påstand, at yderligere åbenbaring ikke kan føjes til Bibelens.

Vi bærer vidnesbyrd til hele verden, at himmelske forkyndere allerede har vist sig i vor tid, med myndighed fra himlen til at genoprette sandheder, der var forsvundne på grund af fordærvede lærdomme og skikke. Gud har påny talt, og vil til stadighed sørge for vejledning til alle mennesker gennem en levende profet i dag. Vi erklærer, at han, som lovet altid er med sine tjener, at han leder og styrer kirkens anliggende overalt i verden. Som i tidligere tider foregår missioneringen, opførelse af templer, kaldelse af præstedømmelige embedsmænd ved åbenbaret ledelse, og advarsler mod samfundets onder, som kan forhindre frelse for vor Faders børn, kommer ligeledes gennem åbenbaring. I en åbenbaring til én af vor tids profeter, Joseph Smith, sagde Herren:

„Thi hos mig er der ikke personsanseelse, og jeg vil, at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer - selve timen er endnu ikke kommet men er nær forhånden - da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.

Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem.” (L&P 1:35-36)

Frelseren leder og styrer midt blandt

sine hellige i dag gennem fortsat åbenbaring. Jeg bevidner, at han er med sine tjenere på denne dag og vil være det indtil jordens ende.

Må vores forståelse ikke blive så begrænset, at vi mener, at åbenbaringer kun blev givet til folk i gammel tid. Gud er barmhjertig og elsker sine børn i alle tidsaldre, og han har åbenbaret sig i vor tids historie. Om dette vidner jeg højtideligt i Jesu Kristi navn. Amen. □

Moralske værdier og belønninger

---

*Ældste Royden G. Derrick
De halvfjerds' første Kvorum*

Historien om folket i det ældgamle Amerika, sådan som den er nedskrevet i Mormons Bog, lærer, at civilisationer bygges på moralske grundlag; at folk klarer sig godt når de er moralsk stærke; at de lider når de er moralsk svage. Den lærer os, at frihed ikke kan overleve moralitet, og at frihed ikke er gratis - den må man gøre sig fortjent til.

Den lærer, at folk forandrer sig igen og igen, men at fuldmagt fra Gud aldrig

forandres. Den forbliver det samme, fordi de fundamentale principper for god opførsel er evigtgyldige og aldrig forandrer sig. Herren har givet os vejledning gennem skrifterne om, hvordan vi skal leve for at berige tilværelsen, for at bringe fred til vore sjæle, for at styrke vore familier, og for at hæve menneskenes værdighed.

Herren sagde: „Hør derfor min røst og

følg mig, så skal I blive et frit folk.” (L&P 38:22)

Herren sagde under sin mission: „Forstå sandheden, og sandheden skal frigøre jer.” (Joh. 8:32)

Salmisten skrev: „Saligt er det folk, der har Herren til Gud.” (Sl. 33:12)

Fra Prædikerens Bog: „Frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre.” (Præd. 12:13)

Frelseren sagde: „Thi hvad I sår, skal I også høste.” (L&P 6:33)

Og fra sidste dages hellige skrifter lærer vi: „Der er en lov, uigenkaldelig fastsat i Himlen, før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede -

Og når vi opnår en velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, ifølge hvilken den er forjættet.” (L&P 130:20-21)

Samfundets grundlæggende enhed er familien. Vore moralske værdier etableres i vore familieforhold. Ansvar for at belære om moralske principper påhviler hjemmet. Men ikke alle hjem yder den kærlighed og vejledning, der er nødvendig for ansvarligt forældreskab. I et ideelt samfund bør hjemmet acceptere ansvaret for at belære om moralske værdier.

Herren sagde: „Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.” (L&P 93:40)

Og også: „De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.” (L&P 68:28)

Lærerne i kirken og i skolen burde være fælles med forældrene om at undervise børnene om passende værdier, der kan vejlede dem gennem hele livet. Hjemmet burde være et undervisningsinstitut, hvor disse værdier og også følelse-mæssige værdier tages med i familie-

medlemmernes tilværelse, i deres daglige oplevelser. Så vil disse tre - kirken, skolen og hjemmet - kunne arbejde sammen i harmoni for at opfylde forældrenes ansvar.

Uheldigvis er der mange samfund i dag som ikke lægger tilstrækkelig vægt på hjemmet og familien. I et nyligt udkommet nummer af *U.S. News and World Report* blev offentliggjort en artikel, der gengav statistikker, der viste en alarmende tilbagegang for familier i USA. Problemer, der forårsager sådanne al-

Ældste Charles Didier, til venstre, fra De halvjerds' første Kvorum, og ældste Henry D. Taylor, et emeritusmedlem af De halvjerds' første Kvorum.

vorlige opløsninger centrerer omkring moralske spørgsmål og selvished. Når vi koncentrerer os om vore egne lyster, bliver familien og samfundet på ødelæggende vis påvirket.

Vi bruger vores tid til at gøre mange ting, af hvilke nogle kun påvirker dette liv, mens andre påvirker livet både her og på den anden side. At opbygge en familie er et evigt mål. Fordelene ved en familieenhed kan udstrækkes ud over vores jordiske eksistens.

For nogle uger siden var jeg på vej til Monterrey i Mexico. Jeg sad ved siden af en tiltalende mexikaner af lamanitisk oprindelse. Under samtalen med ham fik jeg at vide, at han havde otte børn. Han var tydeligvis stolt over at være deres far. Jeg opmuntrede ham til at tale om dem. Og så spurgte jeg: „Hvor længe har De tænkt Dem at være hos dem?”

„Så længe jeg lever.”

„Og hvad så?”

„Så lægger jeg mig og bliver til støv.”

I Bibelen læser vi Frelserens ord til sine apostle lige før sin korsfæstelse: „I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.

Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være.” (Joh. 14:2-3)

Jeg spurgte ham, hvad Jesus havde ment med det. Han overvejede spørgsmålet, og så var han parat til at lytte. Jeg forklarede om åndeverdenen og opstandelsen og spurgte: „Elsker De *virkelig* Deres børn?” Hans svar var et meget følelsesbetonet „Ja!”

„Hvordan - kunne De tænke Dem at være sammen med Deres hustru og Deres børn i det næste liv?”

„Der er ikke noget jeg hellere ville.”

Jeg forklarede ham, at det godt kunne ske. Vi talte om Mormons Bog - at det var historien om hans forfædre, at den indeholdt fortællingen om Jesu Kristi besøg i Amerika, og at den var løsningen til at få en evig familie. Jeg fik ham til at skrive sit navn og sin adresse på et kort, og lovede at sende ham en Mormons Bog på spansk.

Da jeg kom til Monterrey, gav jeg kortet til missionærerne. Sidste uge fik jeg besked om deres besøg hos familien. De skrev: „Søndagen efter konferencen tog vi hjem til Roberto. Hans hustru kom hen til lågen, og da hun troede, at vi var prædikanter, sagde hun til os, at det ikke ville være muligt at træffe hendes mand, for han var stærkt optaget. Men da vi havde talt med hende og vist hende det kort, De gav os, kom han hurtigt frem og

hilste os med åbne arme. Vi kom ind i huset og knælede sammen med familien i bøn. Han har otte dejlige børn. Herrens Ånd var til stede i rigt mål.

Han tog med tak imod vort tilbud om at komme igen for at fortælle dem om frelsesplanen. Han tog mod Mormons Bog og lovede at læse den fra ende til anden."

Hvordan kunne noget tænkende menneske, som elsker sin familie, ikke ønske sig en så kostelig gave - at være sammen med sin hustru og sine børn i dette liv og i det næste, og derefter indlemme forældre og andre forfædre (tilbage i tiden) og børnebørn og deres børn (i fremtiden) i et evigt familieforhold.

Skrifterne siger: „Alle pagter, kontrakter, overenskomster, forpligtelser, eder, løfter, handlinger, forbindelser, foreninger og forhåbninger, som ikke stiftes,

---

„Hvor ville jeg ønske, at mine venner, som ikke er i kirken, ville lytte til dette vigtige budskab - I kan være sammen med jeres familier for evigt.”

---

indgås og besejles ved forjættelsens Helligånd og både besejles for tid og al evighed af ham, som er salvet dertil og tillige på det allerhelligste gennem åbenbaring og befaling ved min salvedes formidling, som jeg har udvalgt på jorden til at besidde denne myndighed - har ingen gyldighed, magt eller bindende

kraft i eller efter opstandelsen fra de døde; thi alle forbindelser, der ikke er indgået i dette øjemed, slutter, når mennesker dør.” (L&P 132:7)

Jeg bevidner, at myndigheden fra Gud til at besejle ved den forjættede Helligånd for tid og al evighed er givet vor profet, Spencer W. Kimball. Han har retteligt uddelegeret den myndighed i dag, således at det hellige arbejde med at besejle familier for tid og evighed fortsættes dagligt i Guds hellige templer. Hvor ville jeg ønske, at mine venner, som ikke er i kirken, ville lytte til dette vigtige budskab - at man kan være sammen med sin familie for evigt. Alt, hvad man må gøre for at kvalificere sig, er at holde Guds befalinger.

Skrifterne siger os: „Ånden og legemet er menneskets sjæl.” (L&P 88:15) Når et menneske dør, kommer dets legeme i graven, og dets ånd bringes til et ventestæde. Vi kalder det Paradis.

Præsident Joseph F. Smith fik det privilegium at se ind i åndeverdenen tilbage til den tid, da Frelseren kom til den store åndeverden med de døde fra omkring tidspunktet for hans korsfæstelse: „Og jeg så de dodes skarer, både store og små,” skrev han.

Dér var samlet en utallig skare af retfærdige ånder, som havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede på jorden.

Alle disse var døde med et sikkert håb om en herlig opstandelse, Gud Faderens og hans Enbårne Søns, Jesu Kristi nåde. Mens denne store skare ventede og samtalede og glædede sig til deres forløsningstid fra dødens lænker, viste Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste. . . Men til de onde gik han ikke. Blandt de ugudelige og uomvendte, som havde

besmittet sig, mens de var i kødet, løftede han ikke sin stemme, . .

Men se, han ordnede sine styrker blandt de retfærdige og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og pålagde dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet forkyndt for de døde.

Og de udvalgte budbringere gik ud for at forkynde Herrens nådesdag og forkynde udgang for de bundne; ja, for alle, der ville omvende sig fra deres synder og modtage evangeliet.

Således blev evangeliet forkyndt for dem, der var døde i deres overtrædelse uden kundskab om sandheden eller i synd, idet de havde forkastet profeterne." (L&P 138:11-12, 14, 18, 20, 30-32)

Også i dag er der ånder, der afventer deres befrielsesdag og opstandelse.

„Trofaste ældster fortsætter med at forkynde omvendelsens og forløsnings evangelium ved Guds Enbårne Søns offer, når de forlader det jordiske liv, og de prædiker blandt dem, der er i mørke og under syndens åg i de dødes store verden.

De døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds hus' forordninger,

og efter at de har lidt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, vil de modtage en belønning i overensstemmelse med deres gerninger, for de er arvinger til frelse." (L&P 138:57-59)

En af kirkens vigtigste opgaver er på enestående måde at identificere de mennesker, som er døde, og udføre de nødvendige, frelsende ordinanser på deres vegne, for de kan ikke selv gøre det. Når først disse ordinanser er udført,

så vil, hvis de pågældende accepterer evangeliet i den store ånderverden, dette arbejde være gyldigt.

En af de ordinanser, der udføres i Herrens templer, er besegling af hustruer til deres mænd og besegling af børn til deres forældre for de levende og ved stedfortrædere for de døde. Derved forenes familier for evigheden, i henhold til deres villighed til at rette sig efter de evangeliske principper.

Og således er det, når medlemmer af et

samfund tjener Herren i henhold til de befalinger, han har givet dem, og opretholder moralske værdier, så modtager de meget specielle belønninger både i dette liv og i det kommende. Dette er ikke menneskers program; det er Herrens program for frelse. Det ophøjer og bringer frihed i enhver betydning af ordet til dem, som vil høre hans stemme og følge ham, om hvilket jeg vidner i hans navn, som gav sit liv, så dette kunne ske, ja, Herren Jesus Kristus. Amen. □

Lydighed — fuld lydighed

---

*Ældste Teddy E. Brewerton
De halvfjerds' første Kvorum*

Da præsident Tanner vendte hjem efter at have præsideret over de europæiske missioner, blev han spurgt, hvad der efter hans mening var den vigtigste egenskab hos et enkelt menneske eller en missionær. Efter en kort pause, hvor han funderede over hvad der kan ligge i et sådant spørgsmål, svarede han med eet ord: „Lydighed”. Hvis vi ikke adlyder, bliver evnen til at adlyde mindre. Vores

evne til at erkende det gode bliver svækket.

Som Herren siger i afsnit 93: „Men den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed.” (L&P 93:39)

Aristoteles (græsk filosof, 384-322 f. Kr.) sagde, at onde mennesker adlyder på grund af frygt, og gode mennesker adlyder på grund af kærlighed.

Henry Ward Beecher (Am. teolog, 1813-1887) sagde: „Love er ikke mestre men tjenerne, og den styrer dem, som adlyder dem.”

Hvorfor adlyde? Fordi der findes en levende Gud, som elsker os og ønsker at velsigne os.

Ældste Mark E. Petersen udtalte: „Vor hele religion er baseret på udødelighedens kendsgerning. Mennesker er kommet tilbage fra de døde for at gengive evangeliet. Selv Gud kom i egen person. Først kom Faderen og Jesus Kristus, hans elskede Søn. De besøgte Joseph Smith i den hellige lund nær Palmyra i staten New York. De talte med ham ansigt til ansigt og besvarede hans spørgsmål.

Også Moroni kom flere gange, han besøgte og instruerede den unge profet. Så kom Johannes Døberen fra Det nye Testaments tid. Peter, Jakob og Johannes var de næste. Også Moses, som kom til Kirtland templet. Og derefter kom Elijah. . .

Hver af dem var i sig selv et fysisk bevis på udødelighed, men hver især bragte de mere end beviset for et liv efter døden. Hver af dem kom med et specielt formål - langt ud over beviset for udødelighed. Faderen og Sønnen åbnede denne udde-ling og sørgede for kundskab om Guds sande natur - at han er en person, og at mennesket er skabt i hans billede.”

Faderen præsenterede Kristus for Joseph og fortalte at det var hans Enbårne Søn. De gengav kundskab om Guds sande natur.

„Moroni afslørede stedet, hvor Mormons Bog var. Johannes Døberen bragte det aronske præstedømme. Peter, Jakob og Johannes bragte det melkise-dekske præstedømme. Moses bragte nøglerne til indsamlingen af jøderne til

Palæstina og indsamlingen af Efraim og Manasses stammer.” Elias (Elijah) . . . hvad bragte han? („The sealing power. The Mission of Elijah”, ikke udgivet tale til Det genealogiske Departement, ikke dateret)

Hvad er den beseglende kraft beregnet til? Den er beregnet til at gøre det muligt for familien at forblive sammen efter dette liv. Hvem ønsker at familielivet skal slutte ved døden? Vores lykke og glæde ligger i vore familier. Men hvordan får vi denne vigtige velsignelse? Lydighed - mod de krav, den genoprettede Jesu Kristi Kirke stiller.

I Brasilien, i Sao Paulo Mission, var der en ældste Malheiros som rejste på mission uden at kunne læse eller skrive særlig godt. Han var endog en smule bange for at bede bøn i en forsamling. Men denne unge mand blev, i henhold til sin missionspræsident Wilford Cardon, en af de allerbedste missionærer, man kan tænke sig. Præsidenten spurgte ham ved afslutningen af hans missionstid, hvordan han var blevet en så dynamisk missionær, med så stor succes. (Han havde døbt over 200 mennesker, og han døbte hver eneste uge i 52 uger i træk.) Meget ydmyg svarede ældste Malheiros: „Jo præsident, jeg har altid stølet på Dem. De sagde, at man kunne døbe hver eneste uge, så jeg vidste, at jeg kunne døbe hver uge. Jeg tvivlede aldrig. Det var ikke altid let, *men jeg prøvede at adlyde.*”

Hvorfor havde bror Saraiva, præsidenten over Guaratingata gren, så stor succes som missionær? Han hørte ældste Gordon B. Hinckley ved en stavskonference i Brasilien, hvor ældste Hinckley udfordrede medlemmerne til at bringe 100 nye medlemmer ind i kirken samme år. Så sagde bror Saraiva til sig selv:

„Hvorfor ikke? Hvis et medlem af De Tolv siger, at det kan gøres, så vil jeg adlyde.“ Sidste gang jeg talte med bror Saraiva, havde han døbt 250 mennesker. Hvorfor har Floriano Olivevera, et medlem af højrådet i en stav i Brasilien, så stor succes som missionær? Fordi han adlod Herrens råd om at åbne munden og dele evangeliet med andre. En dag, da han kørte gennem den tætte trafik i Sao Paulo, havde han blot et sekund øjnene borte fra trafikken og ramlede ind i vognen foran. Han sprang ud af bilen, skyndte sig hen til den vogn, han havde ramt, åbnede døren og sagde: „Jeg er ked af, at jeg kørte ind i Dem. Det var min fejl. Jeg accepterer det fulde ansvar og vil betale alle omkostninger. Det var ikke med vilje, jeg gjorde det, så vil De ikke nok tilgive mig? Men alligevel, hvis jeg ikke var kørt ind i Dem, ville De ikke have fået det budskab, jeg har til Dem - det budskab, som De har ventet på hele livet.“ Og så forklarede han om gengivelsen af evangeliet til denne mand, en læge og han sluttede sig til kirken to uger senere. Hvorfor har bror Oliveira haft så megen succes, at han har døbt over 200 mennesker? *Lydighed - lydighed mod Herrens forlangende.*

I Alma 57 kan vi læse om 2060 af Almas sønner, som kæmpede tappert i mange krige og ihjelslog alle som gik imod dem og kirken. Og alligevel var der ikke een iblandt dem, der mistede livet, fordi de vidste, at „dersom de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem.“ (Alma 56:47)

I Alma 57:21 læser vi: „Ja, de iagttog og adlod enhver befaling med omhu.“ (Fremhævelser tilføjet). *De var fuldstændig lydige.* Derfor blev de i helt usandsynlig grad beskyttede og fik succes.

Lad os et øjeblik se på nogle eksempler på ulydighed, selv hos mennesker, som

havde reelle hensigter, men som ikke desto mindre var ulydige. Et eksempel finder man i 1 Krøn. 13:7-10 om Uzza. Folk var blevet advaret mod at røre ved Arken, symbolet på pagten. Men da okserne snublede, og arken var ved at vælte, rakte Uzza hånden frem for at støtte den og blev øjeblikkelig dræbt af Herren. Uzza forekommer at være retfærdiggjort i sin handling, og i dag synes vi, at hans straf var meget streng, men som præsident David O. McKay sagde engang, så giver denne hændelse en lektie, der gælder hele livet: lydighed - fuldstændig lydighed.

Må jeg fortælle jer et eksempel, der handler om en stor mand, udvalgt af Gud. Han viste nogen ulydighed og mistede alt af betydning: Kong Saul.

„Hvorfor adlyde? Fordi der findes en levende Gud, som elsker os og ønsker at velsigne os.“

Herren gav Saul en bestemt opgave: Tilintetgør Amaleks folk! „Drag hen og slå Amalek og læg band på dem og på alt, hvad der tilhører dem; skån dem ikke, men dræb både mænd og kvinder, børn og diende, okser og får, kameler og æsler.“ (1 Sam. 15:3) Det var en stærk hær, som Saul tog med sig for at tilintetgøre amalektierne - 210.000 mænd.

„Men Saul og folket skånede Agag og det bedste af småkvæget og hornkvæget, de fede og velnærede dyr, alt det bedste;

de ville ikke lægge band på dem.” (1 Sam. 15:9)

Saul svigtede. Vred over denne ulydighed sendte Herren igen Samuel for at irrettesætte kongen.

„Samuel sagde: ‚Hvad er det for en brægen af småkvæg, som når mit øre, og brølen af hornkvæg, jeg hører?’

Saul svarede: ‚De tog dem med fra amalekitterne; thi folket skånedes det bedste af småkvæget og hornkvæget *for at ofre det til Herren din Gud*; på det andet derimod lagde vi band!’

Men Samuel sagde: ‚Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst? Nej, *at adlyde er mere værd end slagtoffer*. . .

Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig, så du ikke mere skal være konge.” (1 Sam. 15:14-15, 22-23; fremhævelse tilføjet)

I dag er præsident Kimball Herrens talerør på jorden, og når han siger, at vi skal gøre nogle ting, selv i det små, hvad er så vort svar? Hvis han for eksempel siger, at vi skal rydde op omkring huset, hvor vi bor - så gør det. Hvis han siger at vi skal male vores stakit - så gør det. Hvis han siger, at vi skal udføre én tempelgennemgang mere om året per person - så gør det. Hvis han siger, at vi skal sende mindst et par mere på mission per ward - så gør det. Hvis han siger, at vi så vidt muligt skal undgå at købe ind om søndagen - så lad være. Der er ikke tvivl om, at vi tilbageholder en mængde velsignelser fra os, fordi vi ikke fuldtud adlyder!

Hvorfor da adlyde? I 5 Mos. 4:40 hedder det: „Du skal holde hans anordninger og bud, som jeg pålægger dig i dag, *for at det kan gå dig og dine børn efter dig vel, og for at du alle dage kan leve længe i det*

land, Herren din Gud vil give dig.” (5 Mos. 4:40)

Og i Lære og Pagter 98: „Og atter siger jeg jer: Om I vil iagttage og gøre, hvad jeg befaler jer, så vil jeg, Herren, *afvende al vrede og fortørnelse fra jer, og havedets porte skal ikke få overhånd over jer.*” (L&P 98:22)

Lad mig blot citere endnu et eksempel, hvor Herren vogtede over og beskyttede de hellige i kirken. Det er fra *History of the Church*: „Der blev udsendt trusler af en hob mennesker den 19. juni 1834. Da mormonerne slog lejr, red fem mænd frem og fortalte dem, at de „ville komme i helvede før morgengry”. De fortalte, at en bevæbnet skare fra Richmond i Ray og Clay amter ville slutte sig til en skare i Jackson amt ved Fishing River med det bestemte formål at tilintetgøre lejren.

Da disse fem mænd opholdt sig i lejren, mens de bandede og svægede, blev det udsigt til uvej. Ikke så snart havde de forladt lejren, før uvejret brød løs i al sin rasen. Der faldt hagl så store, at de skar grene af træerne, og grenene faldt overalt i lejren, samtidig med at træer blev rykket op med rode af den forrygende storm. Jorden rystede og skælvede, og vandløb blev til rasende hvirvelstrømme. Pøbelhobene splittedes ad, enhver søgte ly uden at kunne finde det.

En af dem blev dræbt af lynet, og en anden fik hånden revet af af en vild hest, og de skiltes, og sagde, at hvis det var på den måde, Gud kæmpede for ‚mormonerne’, så ville de hellere vende hjem og passe deres egne sager.

Om morgenen den 21. juni (bare to dage senere) besøgte oberst Sconce sammen med to andre lejren for at få medlemmernes hensigt at vide. Han sagde: ‚Jeg forstår, at en almægtig kraft beskytter

dette folk, for jeg red ud fra Richmond i Ray amt med et kompagni bevæbnede mænd med det bestemte forsæt at tilintetgøre jer, men vi blev holdt tilbage af uvejret.’

Profeten fortalte så disse mænd om de helliges lidelser, og de forlod lejren efter at have tilbudt at benytte deres indflydelse til at berolige de mennesker, som var imod dem.” (*History of the Church*, 2:103-06).

Under uvejret blev medlemmerne hele tiden beskyttet mod dets rasen. Hvorfor blev de beskyttede? På grund af deres forenede *lydighed* mod Herren.

Lad os tage denne beslutning: „Du skal sige os alt, hvad Herren vor Gud taler til dig, og *vi skal høre det og gøre derefter.*” (5 Mos. 5:27)

Mine virkelige følelser for kirken rummer en absolut, sikker og urokkelig viden om, at Jesus er vor Førløser. Han lever, ligesom sin Fader, og præsident Kimball er den levende Guds levende tjener. Lad os betragte profeten, lytte til ham, følge ham, og vi vil aldrig komme på afveje. Dette er den eneste sande Jesu Kristi kirke på jordens overflade, hvorfor jeg bærer vidnesbyrd i vor Førløseres navn. Amen. □

Ved at frelse andre frelser vi os selv

---

*Ældste F. Burton Howard
De halvfjerds' første Kvorum*

Jeg har været borte fra kirkens hovedkvarter i mange måneder. Jeg har lært meget, og er kommet til bedre at forstå mange ting, som jeg kun tidligere havde kendt. Jeg har fået førstehåndsindtryk af de udfordringer, der møder kirkens medlemmer, når de prøver at opbygge

riget. Jeg har set den megen tid, som voksne må bruge, og de økonomiske byrder de må bære. Jeg har fornemmet hvor optagne forældre er af deres børn. Jeg har opdaget, at i denne tid med ængstelse og somme tider selvished, er der ikke mange af os, som er villige til at

undvære komfort og hårdt-erhvervet sikkerhed for at kunne beskæftige os med andres velfærd, uden for egen bekendtskabskreds. Men *nogle* er villige til at gøre det - og nogle *gør* det virkelig. Hvor som helst jeg har været, har jeg truffet *nogle* trofaste hellige, som elsker, beder for og vogter over deres medmennesker, både inden for og *uden* for kirken. Ved hjælp af en lignelse (jeg tror nok, jeg kan kalde den det) vil jeg gerne have lov at tale til det relativt lille antal af Guds børn, som har lært at *leve* for andre - og især til dem, som ikke har det. I en ørkenegn drog en gruppe rejsende en dag ud på en tur. Det var varmt, og rejsen var lang. De havde kun lidt til fælles ud over, at de ønskede at komme til en fjerntliggende by. Hver enkelt havde føde- og drikkevarer med og forventede at kunne supplere undervejs. Ikke længe efter at de var taget afsted, opstod der et stort uvejr. Støvskyer formørkede solen, og blæsten bragte hvirvlende sand med sig, som hurtigt lagde sig, hvor vejen lå lavt. Det som til at begynde med havde forekommet som en behagelig udflugt, blev nu et farefuldt forehavende. De rejsende blev snart klare over, at det nu ikke længere drejede sig om, hvornår de ville nå byen, men om, hvor vidt de overhovedet ville komme dertil.

Forvirring og tvivl opstod hos de rejsende. Nogle søgte ly, mens andre forsøgte at vende om. Nogle få kæmpede sig fremad gennem stormen. Ved dagens slutning var de alle sammen spredt uden tilstrækkelige forsyninger, de manglede vand, og var gået vild i ørkenen. Den nye dag medførte sult, tørst og fortvivlelse. Uvejret rasede stadig. De havde kun lidet håb. De kendte orienteringspunkter var væk. Vejen, der havde været

smal og vanskelig at se, da vejret var godt, var helt dækket af sand og snavs. Ingen vidste, hvor man skulle lede efter den. Mange påstod, at de kendte vejen, men da de ikke kunne blive enige, gik hver af de rejsende sin egen vej, i søgen efter vand eller én eller anden bebyggelses ly.

Efter endnu en dag kom to af gruppen, halvt blindede af støv og næsten udmattede, uventet og formedelst mere end deres gode skæbne, til en kro.

I dette tilflugtssted kom de hurtigt til hægterne og talte deres velsignelser. De supplerede deres beholdninger og planlagde deres videre rejse. Vejret var stadig forfærdeligt. Blæsten fortsatte sin rasen. Den dårligt afmærkede vej snoede sig mellem bakker, hvor sandet hobede sig op, og hvor det hed sig, at røvere somme tider overfaldt uforvarende rejsende.

En af de to var ivrig efter at komme til sit bestemmelsessted. Han havde vigtige forretninger i den pågældende by. Han samlede sine ejendele, forsyninger og vand og betalte sin regning. Tidligt om morgenen tog han afsted for at komme gennem det bakkede terræn før natten faldt på. Men vinden havde blæst vejen helt til med sand. Han var nødt til at grave sig frem og tage store omveje. Da natten kom, var han stadig langt fra byen, udmattet og alene. Da han var faldet i søvn, fandt nogle tyve ham, tog hans forsyninger og efterlod ham uden kræfter og uden vand, til en næsten sikker død.

Den anden rejsende var også ivrig efter at komme til sit bestemmelsessted. Men han kunne ikke glemme de andre i ørkenen derude. De var gået vild og ville hurtigt omkomme uden vand og uden håb. Han alene vidste, hvor de var. Han alene kendte deres tilstand og deres

Mændene i Tabernakelkoret ledet af Jerold D. Ottley med Robert Cundick ved orglet.

behov. Også han stod tidligt op og betalte sin regning. Han betragtede bakkene med den løfterige by på den anden side. Så vendte han ryggen til og gik tilbage ad den vej, han var kommet. Himlen var nu en smule lysere. Han genkendte nogle af orienteringspunkterne. Han vidste, hvor han havde efterladt sine rejsedeledere. Han råbte deres navne, for han kendte dem godt. Efter timers tålmodig søgen fandt han mange af dem. Han fordelte den smule livgivende vand, han havde med sig. Han fortalte at han kendte vejen frem. Han talte med myndighed, hvorfor de fulgte ham, og han bragte dem frem til kroen. Der hvilede de sig og genvandt deres styrke. De fik besked på, hvilken vej de skulle følge for at komme frem til byen. De supplerede deres forsyninger,

fyldte deres vandbeholdere og gik så igen ud i uvejret.

Rejsen var stadig vanskelig. Det blæste stadig, og skyer formørkede solen. Vejen snoede sig stadig gennem det mange steder dybe sand, og røvere holdt stadig til i bakkerne. Men denne gang var de rejsende ikke alene. Gruppen var stor. Når sandet blokerede vejen, gik arbejdsgrupper i gang med at rydde den. Når nogen snublede, kom de stærkere dem til hjælp. Da natten faldt på, var der nattevagter til at holde udkik. Efter mange dages forløb kom den anden mand og hans venner i sikkerhed til deres bestemmelsessted.

Da de kom til byen, samledes de, der var blevet reddet og havde fået vand, omkring den anden rejsende og sagde: „Vi ville aldrig være kommet hertil, havde

det ikke været for dig. Vi vil altid være dig tak skyldig, fordi du søgte efter os, fordi du fandt os, fordi du delte dit vand og brød med os. Vi ved, at du udsatte din egen rejse, og påtog dig besværet og farerne i ørkenen for at hjælpe os, som var gået vild. Hvad kan vi gøre for at tilbagebetale dig?”

Og den anden mand svarede: „Tak ikke mig, for det var ikke ved hjælp af egne kræfter, jeg fandt kroen. Vandet jeg fik ville have været bittert, hvis jeg ikke havde delt det med jer. Jeg ved, at jeg ikke kunne have nået frem til byen uden jer. Jeres styrke og opmuntring satte mig i stand til at fortsætte. Jeres tilstedeværelse forhindrede røvere i at overfalde mig. Jeg forstår nu, at for at redde mit eget liv, måtte jeg også redde jeres. Jeg ved nu, at det ikke er hastigheden, hvormed man rejser, men snarere hvad man gør undervejs, der afgør, om man vil nå bestemmelsesstedet. Tak mig ikke,” sagde . . . han. „I virkeligheden har jeg ikke bragt jer til dette sted: vi har bragt hinanden hertil.”

Og sådan er det. Ingen af os kunne være kommet til det sted, hvor vi nu sidder og lytter og glæder os over denne storslåede konference, uden andre. Vore vidnesbyrd, vore store velsignelser, vort medlemskab og aktivitet i Kristi kirke - alt sammen skylder vi de ofte glemte og altid utallige hundreder, som gav af deres tid og deres tålmodighed og deres kærlighed til os, når vi prøvede at finde vej i ørkenen. De bragte os eller vore forældre eller vore forældres forældre levende vand. Hvad enten vi ved det eller ikke, hvad enten vi bryder os om det eller ikke, hvad enten vi er taknemmelige for det eller ikke, så er vi hvor vi er, på grund af andre. Vi kan ikke sige, ja, vi må aldrig sige: „Det var en vanskelig rejse,

men jeg nåede frem. Lad andre nå det, så godt de kan. Jeg har ikke tid nu til at bringe vand til dem, som er gået vild. Jeg har ingen forpligtelse over for dem ude i ørkenen.”

Herren er leder af værket, som vi er engageret i. Han fastlagde betingelserne, hvorpå hver enkelt mand og kvinde vil få det privilegium at vende hjem. Han ved, at skyer somme tider formørker solen, og at vejen er vanskelig at finde. Han må vide, hvor vanskeligt det er, blot at komme der. Kan han med rimelighed forvente, at vi prøver at bringe andre frem, som også er gået vild?

Svaret er tydeligt nok. Hvad henviste han ellers til, da han sagde: „Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem.” (Matt. 7:12) Han havde bestemt vore forpligtelser mod andre i tankerne, da han talte om tabte får og levende vand.

„Hvad enten vi ved det eller ikke, hvad enten vi bryder os om det eller ej, hvad enten vi er taknemmelige for det eller ej, så er vi, hvor vi er, på grund af andre.”

Hvis lignelsen om den barmhjertige samaritan gælder noget sted, så må den gælde for en, som har evangeliet, men som henvender sig til et menneske i nød, uden det. Men skulle der være nogen tvivl, så har Herren i et enkelt sprog

henvendt sig til de sidste dages hellige. Hans ord i Lære og Pagter er tydelige: „Evangeliet er for alle, som ikke har modtaget det. Men sandelig siger jeg til alle dem, hvem riget *er* blevet givet - I må prædike evangeliet for *dem*.” (L&P 84: 75, 76, fremhævelser tilføjet).

Hvilken vejledning har han givet, der kan hjælpe os til at nå vort mål? Her igen har han talt tydeligt gennem en vor tids profet: „Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til *størst* gavn for dig, vil

være at forkynde omvendelse for dette folk, så *du* kan bringe sjæle til mig, og at *du* sammen med *dem* kan nyde hvilen i min Faders rige.” (L&P 15:6, fremhævelser tilføjet). For, som han sagde til de gamle apostle: „Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.” (Joh. 13:34).

Mine brødre og søstre, må vi bedre forstå de forpligtelser, der følger med vort discipelskab, beder jeg ydmygt i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Om at vende hjerterne

---

*Ældste Hartman Rector jun.,
De halvfyfjerd's første Kvorum*

Jeg anser det for et stort privilegium og en stor ære at stå her i eftermiddag. Jeg er overbevist om, at Herren er meget bekymret for jordens familier i dag.

Familien er samfundets grundenhed, og endnu vigtigere er det, at den er grundlaget for ophøjelse. Det synes, som om intet er mere vigtigt for Herren end en familie. Han har planlagt at hans børn skal modtage de største velsignelser gennem familien, og templet er, selvsagt,

midlet til at skabe disse evige, ophøjede familier.

Det forekommer mig, at familierne i dag er udsat for et mere alvorligt angreb end på noget andet tidspunkt siden verdens begyndelse med undtagelse af Noas tid. Det må også den gang have været slemt. Måske er vi i dag knap så slemme, som de var den gang. Moses skrev i Første Mosebog: „Men Herren så, at menneskenes ondskab tog til på jorden, og at deres hjerters higen og tragten kun var

ond dagen lang." (1. Mos. 6:5). Jeg tror ikke, jeg nogen sinde har kendt nogen, der var helt så slem, „hvis higen og tragten kun var ond dagen lang”.

Herren antydede også, at alt kød var fordærvet på den tid, og derfor fremkaldte han syndfloden og tilintetgjorde alt kød med undtagelse af Noa og hans familie. Derfor er vi allesammen efterkommere af den retskafne Noa. Men familiebegrebet er i dag over hele verden udsat for alvorlige angreb.

Herren sagde fra Sinaibjerget: „Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!” (2 Mos. 20:12).

Det forekommer os, at vi i dag er underkastet forhold, der ligner dem, som Noa kom ud for; Herren taler om at påføre jorden en straf, sådan som det skete på syndflodens tid, og at det vil ske, hvis ikke „fædrenes hjerte bliver vendt til sønnerne og sønnernes til fædrene” (Mal. 4:6).

Der findes nogle, som mener, at dette udelukkende er Elias' job, men i L&P 98:16 synes Herren at give os den opgave. Han sagde: „Søg med al flid at vende børnenes hjerter til fædrene og fædrenes hjerter til børnene.”

Elias kom og afleverede nøglerne, men Herren er afhængig af, at vi gør arbejdet. I en noget enklere oversættelse af Malakias, sagde Herren: „Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elia's hånd, førend Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og han skal plante fædrenes forjættelser i børnenes hjerter, og børnenes hjerter skal vendes til deres fædre.

Om det ikke var således, ville hele jorden blive lagt aldeles øde ved hans komme.” (L&P 2:1-3; se også JS 2:35-36).

Således er vi blevet pålagt den alvorlige

opgave at prøve på at redde hver eneste en på jorden fra at blive „tilintetgjort”, når Herren kommer. Jorden blev skabt, for at Gud Faderen kunne have et sted at sende sine børn, så de kunne modtage legemer af kød og ben og bevise sig værdige. Hvis vi ikke længere gør det muligt for Herren at sende sine børn til denne jord, så er jorden lagt øde, og han vil som på syndflodens tid med sikkerhed tilintetgøre den.

Hvad skal vi så gøre? Vi må følge den levende profet, for heri ligger vor eneste sikkerhed. Han siger blandt andet:

1. Fuldfør firegenerationsprogrammet

og så langt derud over, som I kan komme.

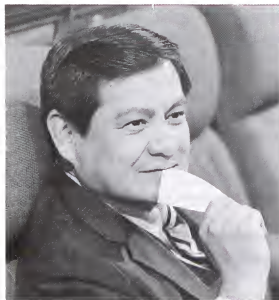
2. Skriv din personlige og en familiehistorie.

3. Udfør et rimeligt antal tempelordnanser ved at besøge templet, så ofte det er praktisk gennemførligt.

Personligt tror jeg, at vi ved at skrive vor personlige og vores familiehistorie kan gøre mere i retning af at vende børnenes hjerter til fædrene og fædrenes til børnene, end næsten alt andet, vi kan gøre. Jeg er overbevist om, at I aldrig på nogen måde vil kunne vende jeres egne børns hjerter til jer, i højere grad end ved at føre en dagbog og skrive jeres personlige historie. De vil til sidst elske at læse om jeres succeser, fiaskoer og særegenskaber. Det vil også fortælle dem en del om dem selv. De vil få et stærkt ønske om at opdrage en familie selv, når de erfarer, hvor stor en velsignelse, de har været for jer.

Jeg tvivler også alvorligt på, at I nogen sinde i højere grad vil kunne vende jeres

Ældste George P. Lee fra De halvferds' første Kvorum.

Ældste Teddy E. Brewerton fra De halvferds' første Kvorum.

eget hjerte til jeres egne fædre end ved at skrive jeres familiehistorie. I må kende meget til dem, før I kan skrive om dem. Det vil føre jer til meget dybtgående undersøgelser. Jeg lover jer, at I vil komme til at elske dem, når I bliver bekendt med dem. Det var ædle mennesker, og de ofrede meget for at give jer den arv, som I har i dag. De fortjener det bedste, I kan give dem, hvilket naturligvis er medlemskab af kirken og Guds rige, og besegling af deres kære til dem. Jeg er overbevist om, at disse optegnelser, som vi er blevet befalet at skrive, er helt vitale, ikke blot for at frelse vore forfædre men også for vor egen frelse, for vil vi ikke blive dømt ud fra de bøger, som Johannes så blev åbnede, således som det siges i Joh. Åb. 20:12?

„Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.” Efter at profeten Joseph Smith havde

citeret dette vers fra Johannes Åbenbaring, sagde han, som det står i Lære og Pagter L&P 128: 7-8:

„Af dette skriftsted kan I se, at *bøgerne* blev åbnet, og at en anden *bog* blev åbnet, som var livets bog. Men de døde blev dømt efter det, som var skrevet i bøgerne, efter deres gerninger. Følgelig må de *bøger*, der her omtales, være bøger, som indeholder fortegnelser over deres gerninger og henviser til optegnelser, der føres på jorden. . .

Denne forordnings natur består nu i præstedømmets magt gennem Jesu Kristi åbenbaring, hvori det forsikres, at hvad I binder på jorden, skal være bundet i Himlen, og hvad I løser på jorden skal være løst i Himlen; eller med andre ord, idet vi betragter oversættelsen fra en anden synsvinkel: Hvad I optegner på jorden, skal blive optegnet i Himlen, og hvad I ikke optegner på jorden skal ikke blive optegnet i Himlen; thi jeres døde skal dømmes i overensstemmelse med bøgerne efter deres gerninger, hvad enten de har udført forordningerne i egen person eller gennem stedfortrædere efter de forordninger, Gud har indstiftet til deres frelse, førend verdens grundvold blev lagt, i overensstemmelse med de optegnelser, de har ført over deres døde” (L&P 128:7-8 fremhævelser tilføjet).

Somme tider synes vi, at vi ganske enkelt ikke har tid til at skrive i vores dagbog. Det underer mig. Præsident Kimball stod i august foran tilhørerne ved verdenskonferencen om optegnelser og sagde: „Indtil nu har jeg til min egen personlige historie klaret at udskrive 78 store bøger, som udgør min personlige dagbog. Der har været dage, hvor jeg har været så træt om aftenen, at anstrengelsen knapt kunne klares, men jeg er meget

taknemmelig over, at jeg ikke har ladet de ting, som behøvedes at blive nedskrevet, undslippe mig selv og mine efterkommere.” (ENSIGN oktober 1980, s. 72)

„Det største ansvar, som Gud har pålagt os her i verden, er at søge efter vore døde. De hellige, som forsømmer det for deres afdøde slægtninge, gør det med fare for deres egen frelse.” (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 430 og 230) For at blive frelsere på Zions Bjerg må man derfor gå langt videre end til

---

„Hvad skal vi gøre?
Fuldføre vore firegenerations
optegnelser; skrive vor
personlige og
familiens historie; udføre et
rimeligt antal
tempelordinanser.”

---

personligt at udføre tempelordinanser. Det omfatter vor personlige vor families historie såvel som firegenerationskemaerne og derudover undersøgelser - foruden deltagelse i uddragningsprogrammet.

Selvfølgelig ville intet af dette betyde særlig meget, hvis ikke vi havde hellige bygninger, hvori dette arbejde kan udføres. I den henseende bliver tempelbygning således denne uddelings vigtigste arbejde. Hvor vidunderligt er det ikke at leve på jorden i denne tid og være med til at rejse Herrens Hus i alle lande

rundt omkring i verden - et storslået arbejde som gøres for at evangeliets frelsende ordninger kan blive tilgængelige for alle jordens mennesker, og familierne kan blive knyttet sammen

med de bånd som varer i al evighed. Vi er visselig jordens mest velsignede folk af alle, som nogen sinde har levet, og dette bærer jeg vidnesbyrd om i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

„På denne klippe”

---

*Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum*

Jeg har en ven i venlige erindringer. Jeg ærer hans navn, og jeg har lært mere af ham end af noget andet menneske. Hvis jeg bliver ledet af Ånden, vil jeg fortælle jer om nogle af de store sandheder, han har lært mig. Han har holdt, hvad måske er den største prædiken, der nogen sinde er blevet udtalt af jordiske læber. Det var på et bjerg ikke langt fra Kapernaum, hans egen by, for mange år siden.

Hans vidunderlige ord, der den gang blev talt til tusinder af hans jødiske venner, oplyste deres sjæle med himmelsk lys og antændte deres hele væsen med vidnesbyrdets ild. Aldrig havde noget menneske talt, som han gjorde det. Og selv nu, hvor vi læser og funderer over ordene, der kom fra hans mund, brænder det i hjertet på os.

Som klimaks på hans bjergprædiken gav han os dette råd: „Enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og handler efter dem, han ligner en klog mand, som byggede sit hus på klippegrund.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og kastedes mod det hus, men det faldt ikke; thi dets grundvold var lagt på klippen.

Men enhver, der hører de ord, jeg her har sagt, og ikke handler efter dem, ligner en dåre, som byggede sit hus på sand.

Og regnen styrtede ned, og vandstrømmene kom, og vindene blæste og slog imod det hus; og det faldt, og dets fald var stort.” (Matt. 7:24-27)

Ethvert menneske som kommer til verden bygger et hus af en eller anden slags,

og anbringer det på en grundvold efter eget valg. Og hvert hus, der er bygget i denne jordiske sfære, er udsat for livets storme og slag. Det guddommelige formål med vor jordiske prøvestand kræver at vi udsættes for regn og vind og oversvømmelse.

Vi lever midt i en stormflod af synd. En regn af ondskab, falske lærdommes storme og en flod af sanselighed slår mod ethvert hus.

Det står i vor egen magt at bygge et troens hus, et retskaffenhedens hus, et frelsens hus.

Vi kan endog, hvis vi vil, bygge et Guds hus, et helligt tilflugtssted, et tempel til den levende Gud. Ja, enhver sidste dages hellig, som er oprigtig og trofast, har i sandhed bygget sig selv et „Guds tempel” hvori „Guds Ånd tager bolig”. Og som Paulus sagde: „Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!” (1 Kor. 3:17)

Hvis vort hus er bygget på klippegrund med mursten og mørtel af god kvalitet, vil det modstå livets uvejr og ledelser, og bevare os til den evige arv herefter. Hvis det er bygget på ondskabens sand med sanselighedens rustne søm og råddent tømmer, vil det blive ødelagt, når regn og vind og oversvømmelse hamrer på det.

Lad os lære af vores gamle ven, hvor og hvordan han vil have, at vi skal bygge det hus, der skal være vores i vort køds dage.

Lad os betragte den smukke og ømme scene, der fandt sted nær ved Kæsarea Filippæ nordpå ved Genezaret Sø og ikke langt fra Hermonbjerg. Store menneskemængder, der for ganske nylig havde forsøgt at gøre Jesus til konge, og hvis krav om jordisk brød gav anledning

til irettesættelsen i prædikenen om Livets Brød - disse folkeskarer havde vendt sig fra ham.

Den tilbageblevne lille gruppe af sande og tapre troende, som vi vil rette blikket mod, har brug for åndelig fornyelse. Først holder de bøn. Og derpå vidner Jesus om sit eget guddommelige sønneforhold, som han så ofte gjorde det i sit jordiske liv.

Han spørger sine disciple, hvem menneskene siger, han, Menneskesønnen er. (Se Matt. 16:13) Selve spørgsmålet er i sig selv et vidnesbyrd om hans guddommelighed, for han ved, og de ved, at hans Faders navn er Den Hellige, og at navnet på hans Enbårne er Den Helliges Søn. Deres svar sætter gang i et frafaldent folks fantasier og vildfarelser. Nogle, siger de, accepterer de synspunkter, som er kommet til udtryk hos den onde Antipas, som havde slået den velsignede Johannes Døber ihjel, og som han nu mener er opstået fra de døde.

Andre, siger de, mener han er Elias, som skal genoprette alle ting - eller Elijah, som skulle komme før den store og forfærdelige dag; eller Jeremias, som i henhold til deres tåbelige traditioner, havde skjult pagtens ark i en hule på bjerget Nebo, og som ville berede vejen for Messias ved at gengive den og Urim og Thummim til De Helliges Hellige.

Så kommer det spørgsmål, som enhver levende sjæl må besvare rigtigt, hvis han skal opnå frelse: „Men I, hvem siger I, at jeg er?” (Matt. 16:15) I Herren Jesu Kristi apostle, I den Allerhøjestes hellige, I hengivne sjæle, som søger frelse: Hvad mener I? Er der frelse i Jesus Kristus, eller venter vi på en anden? Lad enhver tale for sig selv!

Ved denne lejlighed udrød først Simon Peter og derefter alle de andre: „Du er

Kristus, den levende Guds Søn.” (Matt. 16:16) Du er den lovede Messias; du er den Enbårne i kødet; Gud er din Fader!” Hvilken vidunderlig, beundringsværdig ting er dette ikke? Som Paulus sagde: „Uimodståeligt er denne gudsfrygtens hemmelighed stor: han, som blev åbenbaret i kød, retfærdiggjort i ånd, set af engle, prædikedet blandt folkene, troet i verden, optaget til herlighed.” (1 Tim. 3:16)

Og her ikke langt fra foden af det bjerg, hvor han snart efter vil blive forvandlet, accepterer denne Menneskesøn, Jesus, hvis Fader er guddommelig, sine venners højtidelige vidnesbyrd.

Til Peter siger Jesus: „Salig er du, Simon Jonas’ søn” (Matt. 16:17). Hvor omhyggeligt og passende bevarer Jesus ikke afstanden mellem ham og alle mennesker. Han er Guds Søn; Peter er søn af Jonas. Jesu Fader er den udødelige

---

„Hvis vi bygger vort hus på personlig åbenbarings klippe, på den åbenbarede kendsgerning, at Jesus er Herren, . . . vil det blive stående for evigt.”

Hellige; Peters far er et jordisk menneske.

Men hvorfor er Peter så velsignet? Det er, fordi han ved Helligåndens kraft ved, at Jesus er Herren; Helligånden har talt til den ånd, der huses i Simons legeme, og fortalt den ledende apostel om denne

Jesus fra Nazarets guddommelige sønneforhold.

„Salig er du, Simon Jonas’ søn,” siger Jesus, „thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.” (Matt. 16:17)

Så hæfter Jesus sig igen ved forskellen i faderlig slægt mellem ham og Peter, og fortsætter sine ord om velsignelse og lærdom ved at sige: „Og på den klippe” - åbenbarings klippe - „vil jeg bygge min kirke; og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.” (Matt. 16: 18)

Og hvordan kunne det være anderledes? Der er ingen anden klippe eller andet grundlag, hvorpå Herren kunne bygge sin kirke og sit rige. Det, der hører Gud til, kendes kun ved hans Ånds kraft. Gud lader sig åbenbare, eller han vil for stedse forblive ukendt. Intet menneske kan vide, at Jesus er Herren undtagen ved Helligånden.

Åbenbaring: Ren, fuldkommen, personlig åbenbaring - det er klippen!

Åbenbaring om at Jesus er Kristus: Det ligefremme, vidunderlige ord, der kommer fra Gud i Himmelen til menneskene på jorden, det ord, der bekræfter vor Herres guddommelige sønneforhold - det er klippen!

Vor Herres guddommelige sønneforhold: Det sikre, himmelske ord, at Gud er hans Fader, og at han har bragt liv og udødelighed til veje gennem evangeliet - det er klippen!

Vidnesbyrdet om vor Herre: Jesu vidnesbyrd, der er profetiens ånd - det er klippen!

Alt dette er klippen, og alligvel er der mere. *Kristus er klippen:* Tidernes klippe, Israels sten, den sikre grundvold - Herren er vores klippe!

Igen hører vi Paulus’ stemme: „Thi ingen kan lægge anden grundvold end

Ældste Benjamin Crosby Sampson-Davis, en af de første fuldtidsmissionærer kaldet fra vestafrika.

den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus.” (1 Kor. 3:11) Og ligeledes: I „er opbyggede på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnen.” (Ef. 2:20)

Når vi begynder at spekulere over alt dette, og dets fulde betydning går op for os, hører vi på ny opfordringen fra vores gamle apostolske ven, der lyder: „Jer selv skal I ransage, om I er i troen; jer selv skal I prøve!” (2 Kor. 13:5) Og så spørger vi os selv: „Skal Dødsrigets porte få magt over os?” (Se Matt. 16:18) Hvis vi bygger vort frelses hus på den personlige åbenbarings klippe, hvis vi bygger det på den åbenbarede kendsgerning, at Jesus er Herren, hvis vi bygger det på ham som er den evige klippe - vil det blive stående for evigt.

Hvis vi ledes af inspirationens ånd, mens vi er her i dødeligheden, vil vi være i stand til at modstå alle de oversvømmelser og storme, som hamrer på os.

Hvis vi er byggede på en klippe, tilbeder vi Faderen i Sønnens navn ved Helligåndens kraft.

Hvis vi er byggede på en klippe, ved vi, at frelse kommer ved Guds nåde til dem, som tror på *evangeliet og holder dets befalinger*.

Hvis vi er byggede på en klippe, forsager vi verden, undgår det sanselige og lever retskaffent og gudeligt.

Hvis vi er byggede på en klippe, vil Dødsrigets porte ikke få magt over os. Så længe vi forbliver i vort troens hus, vil vi være beskyttede, selv om det regner med ondskab og stormer med falske

lærdomme, og når en flod af sanselighed hamrer på os.

Takket være Gud, er vi sidste dages hellige byggede på en klippe. Og derfor hører de trofaste blandt os en rolig stemme med stille vished sige: „Dersom du bygger min kirke på mit evangeliums og min klippes grundvold, skal helvedes porte ikke få overhånd over dig.

Se, I har mit evangelium for jer, min klippe og min frelse.” (L&P 18:5, 17)

Og så bærer vi da vidnesbyrd, sammen med Peter og de gamle, at vi ved de ting som kød og blod aldrig kan åbenbare for menneskene, sådan som de vidste det. Vi ved formedelst Helligåndens kraft, at Jesus Kristus er Søn af den levende Gud, og at han blev korsfæstet for verdens synder.

Gud give, at vi må forblive trofaste over for ham, ved hvis navn frelse alene

kommer. Han er vores ven, vores Herre, vores Konge, vores Gud og vores Klippe.

Og må jeg i dette vidnesbyrd - som også blev båret af de fordums apostle - tilføje, idet jeg taler som apostel for Herren Jesus Kristus for mig selv og for mine Brødre blandt De Tolv - at vi ved, at Gud i disse sidste dage på ny har gengivet sit jordiske mennesker, som vil tro og adlyde; og at han har kaldet Joseph Smith jun., til at være den første og ledende apostel i denne tidernes fyldes uddeling, og givet ham enhver nøgle, samt det præstedømme og den kraft, som Peter og apostlene og de gamle profeter havde i deres missionstid; og at disse nøgler og dette hellige apostelskab er videreført i denne rækkefølge: Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Jo-

seph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee og Spencer W. Kimball; og at dette hellige apostelskab og disse nøgler vedblivende vil gå fra den ene apostel til den næste, indtil Herren Jesus Kristus kommer i himlens skyer for personligt at regere på

jorden. Og dette siger jeg, ikke af mig selv men i Herrens navn, stående som hans repræsentant, idet jeg siger det som han ville sige, hvis han personligt var her. Hans navn er det eneste navn under himlen, hvorved frelse kommer, og vi er hans tjenere. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vi er i Herrens tjeneste

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre, dette har været en storslået konference. Vi er taknemmelige mod alle, som på den ene eller anden måde har taget del deri. Mit hjerte er blevet rørt, og jeg har frydet mig og er blevet inspireret, mens jeg har lyttet til Brødrenes taler og musikken, og alt det, der er foregået.

Vi er lykkelige ved at byde ældste Angel Abrea velkommen som medlem af De halvfjerds' første Kvorum. Han vil nu vende tilbage til Rosario i Argentina for at fortsætte sin nuværende stilling som præsident for missionen der. Han vil være en stor styrke for kirkens ledelse som vor nyeste generalautoritet.

Når søster Kimball og jeg har rejst, og besøgt mange steder rundt om i verden i disse sidste seks måneder, er jeg blevet opmuntret, og har i høj grad følt mig taknemmelig over kirkens vitalitet og vækst, og over den hengivenhed og den uselviske opofrelse, man ser hos medlemmerne i stave, ward og missioner.

I denne konference er vi blevet tilrådet at bevare vore ressourcer og lette vore medlemmers økonomiske byrder. På ny opfordrer vi medlemmerne til at anlægge køkkenhaver og at sørge for et års forråd af fødevarer og tøj til imødegåelse af en tid med nød og mangler.

Vi opfordrer alle sidste dages hellige til

at være gode ved deres medmennesker og loyale over for deres flag og land. „Vi tror, at vi må være loyale mod konger, præsidenter, herskere og øvrigheds-personer og adlyde, ære og holde love-ne.” (Tolvte trosartikel) Alle amerikane-re og i sandhed folk over hele den civiliserede verden var chokerede og bedrøvede sidste uge over den frygtelige tragedie, da der blev forsøgt et attentat på De forenede Staters præsident, ved hvilket han og tre andre nær ham blev alvorligt sårede. Jeg er sikker på, at I alle slutter jer til mig i en brændende bøn om, at præsident Reagan og hans medarbejdere hurtigt vil kunne vende tilbage til deres arbejde med fuld styrke og ved godt helbred. Vi afskyr sådanne volds-handlinger, hvor som helst de måtte forekomme i verden.

Under denne konference har vi lagt særlig vægt på kirkens grundlæggende mission. Vi er blevet tilrådet at styre kirkens vækst „med visdom og orden” (Mosiah 4:27). Vi er blevet opfordret til at kvalificere os til at modtage alle evangeliets ordinanser og velsignelser ved at holde budene, gøre vores pligt og betale fuld tiende og gavmilde fasteofre. Mens vi har været samlede her i denne historiske bygning og har overvejet evige forhold, har det forekommet, som om tiden stod stille, selv om begivenhederne ude i verden sker med voldsom fart. Jeg fryder mig med jer ved bekendtgørelsen af Brødrenes planer om at bygge ni nye templer i henholdsvis USA, Latina-merika, Asien, Afrika og Europa. Når disse nye templer er færdigbyggede og indviede i løbet af ca. 2 år, vil det

Ældsterne Marion D. Hanks og Paul H. Dunn fra De halvfjerds' første Kvorum.

samlede antal templer verden over være på 37. Vi er glade for at kunne lette adgangen til templerne for de hellige, for mange er i øjeblikket nødt til at rejse meget langt og meget dyrt i både tid og penge for at komme til det nærmeste tempel.

Forleden dag, efter dagens sidste møde, overraskedes vi ved at erfare, at en stor gruppe koreanere overværede konferencen. Da vi talte med dem, fortalte de om deres store glæde ved at høre om vore planer om at bygge et tempel i Korea. De havde medbragt omkring halvtredsmil­ lioner familieskemaer, udfyldt med fa­ milienavne fra Korea.

Men disse templer repræsenterer kun begyndelsen. Efterhånden som arbejdet udvikles, vil der komme mange, mange flere templer rundt om i verden.

Mine brødre og søstre, vi er allesammen klare over at der er megen uro i verden. Vi bliver fortsat prøvede, både person­ ligt og som kirke, og der vil komme endnu flere prøvelser til os; men bliv ikke skuffede eller fortvivlede. Husk altid, at hvis dette ikke var Herrens værk, ville Satan ikke være efter os. Hvis kirken kun bestod af mænd og kvinder og kun forkyndte menneskers lærdomme, ville vi kun komme ud for lille eller ingen kritik eller modstand - men fordi kirken er hans, hvis navn vi bærer, må vi ikke forbaves over kritik eller vanske­ ligheder. Med tro og gode gerninger vil sandheden bestå. Dette er Herrens værk. Der er intet som dette. Lad os derfor fortsætte fremad med længere skridt, og glæde os over vore velsignelser og mulig­ heder.

Ved afslutningen af denne storslåede konference, vil jeg sige til jer, mine brødre og søstre, at vi elsker jer af hele vort hjerte. Vi påskønner alt, hvad I gør,

men selvfølgelig er der altid mere at gøre. Marken er hvid til høsten, men tiden er meget kort, og arbejderne er kun få, til at søge at dele evangeliet med vor Faders andre børn overalt på jorden.

Med tro og gode gerninger
vil sandheden bestå. Dette er
Herrens værk. Der er intet
som dette.

Vi beder vor himmelske Fader give jer kraft til at bringe jeres viden ud til mennesker som behøver den i jeres nabolag, og til at bringe evangeliet ud til verdens områder, der har brug for disse store velsignelser mere nu end nogen sinde før.

Mine brødre og søstre, jeg bærer vidnes­ byrd til jer om, at dette er Herrens værk, og at det er sandt. Vi er i Herrens tjeneste. Dette er hans kirke og han er overhovedet og hovedhjørnestenen. Gud lever, og Jesus er Kristus. Han er den Enbårne Søn, denne verdens Frelser og Forløser. Jeg efterlader jer dette vidnesbyrd og mine velsignelser og min kærlighed og hengivenhed i Jesu Kristi navn. Amen. □

Følg grundprincipperne

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre: Når jeg har tænkt over de sociale og økonomiske problemer, som vi står over for i dag, har mine tanker bragt mig tilbage til arven fra vore pionerforfædre. Vort folk er altid blevet udfordret af mange og forskelligartede vanskeligheder, der har prøvet vores tro. Sådan har det været lige fra begyndelsen.

I vinteren 1846-47, da de hellige befandt sig i Winter Quarters og beredte sig til deres lange og vanskelige tur over sletterne, var min bedstefar, Heber C. Kimball, i 21 år rådgiver for Brigham Young, en af dem. Den vinter erklærede Herren i en åbenbaring til præsident Young: „Mit folk må *prøves* i alle ting, at de kan beredes til at modtage den herlighed, som jeg har beredt dem, nemlig Zions herlighed; og den, som ikke kan tåle revselse, er ikke mit rige værd” (L&P 136:31; fremhævelse tilføjet).

Få mirakler i vores historie overgår det, der betød etablering af kolonier i det øde land, som ingen andre ville have, og

derved fik ørkenen til at blomstre som en rose. Vort folk ikke blot overlevede, men blomstrede op på grund af deres *tro* og deres *familiesammenhold*. Vores pioner-karakter blev dannet af hårdt arbejde, ofre, ved at trække i samme hammel og ved at stole på Herren.

Jeg husker så tydeligt mine barndomsår i Arizona. Vort udkomme fik vi af jorden. Der var kun få penge og sjældent nok til at slå til. At klare os med det, vi havde, var vores måde at leve. Vi delte altid; vi deltes om arbejdet; vi deltes om glæder og sorger; vi deltes om vores mad og om vores midler. Vi var virkelig interesserede i hinanden. Vore daglige bønner mindede os om, hvor afhængige vi var af Herren. Vi bad og arbejdede hele tiden for vort daglige brød.

Pionerernes erfaringer udviklede stærke familiebånd. Nu bliver vore ressourcer igen stillet på en alvorlig prøve. Men endnu engang kan og vil vores pionerarv af disciplin hjælpe os igennem vanskelighederne.

Selv om vi har afholdt disse velfærdsmø-

der i mange år, har vi aldrig holdt noget på et tidspunkt, der er mere vigtigt end netop nu. Når vi beskæftiger os med vort folks grundlæggende økonomiske behov, må vi vende tilbage til de grundlæggende principper. Jeg er taknemmelig for det, som vore pionerer lærte tidlige, hvor vort folk var rigt, selv om de måtte undvære praktisk taget alle denne verdens goder.

De af os, som arbejder for Herrens sag, må erkende, at arbejde er en åndelig nødvendighed såvel som en økonomisk nødvendighed. Vore pionerforfædre forstod dette.

På samme måde som pionererne delte, hvad de havde, med de fattige blandt sig, må vi give rigeligt i fasteoffer - ikke blot det, der svarer til to måltider.

Vore pionerforfædre tyede ikke til det offentlige for at få hjælp til deres familier. De vidste, at deres familier var deres rigdom og deres forpligtelse.

Planlæg og arbejd på en måde, der gør jer lykkelige, selv om I må klare jer uden

noget af det, der forekommer nødvendigt for et rigt liv. Klar jer med det, I tjener, og undgå at komme i gæld. Har I et stykke jord, ligegyldigt hvor lille det måtte være, så lav en køkkenhave. Det er godt for sjælen at holde sig nær til jorden. Indkøb det nødvendige klogt og omhyggeligt. Stræb efter at opspare en del af, hvad I tjener. Forveksl ikke mange ønsker med grundlæggende behov.

„Vi taler ikke for at
alarmere nogen men for at
give gode og kærlige råd.
Lad os vende tilbage til
grundprincipperne.”

Præsident Spencer W. Kimball med sin
sektretær D. Arthur Haycock.

Lær jeres børn disse grundlæggende principper i jeres familieråd. Vore pionerforfædre plejede at synge at „offer og lydighed palmen ham bringer” (Sangbogen nr. 97). Det er stadig tilfældet, mine brødre og søstre! Lad os ikke glemme værdien af modgang.

Lad os være rene og i stand til at elske, selv om vi lever i en verden, der ulykkeligtvis er fyldt med stadig øget kriminalitet og vold. Lad os huske at holde Herrens store befaling om at elske vor næste og være gode ved dem. Hvor der er forskelle eller misforståelser, lad os løse eller mindske dem ved venlig, broderlig tjeneste og ægte omsorg og hensynsfuldhed.

Vi taler ikke for at alarmere nogen, men for at give gode og kærlige råd. Lad os

vende tilbage til grundprincipperne. På den måde vil vi opleve en åndelig fornyelse i tilværelsen, hvilket vil hjælpe os gennem disse prøvelsestider.

Jeg er taknemmelig for de velfærdsinstruktioner, vi modtager i dette konferencemøde. De er på deres plads

og værdige til både vor opmærksomhed og efterlevelse. Må Herren velsigne os, så vi kan bruge dem og derpå lede vort folk på den sti, der er blevet afstukket for os af vore ledere og af Herren. Derom beder jeg ydmygt i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Vores ansvar for at sørge for vore egne

---

*Biskop H. Burke Peterson
Forsterådsgiver i Det præsiderende Biskopråd*

Jeg er blevet bedt om her til morgen at tale om det ansvar, som familier har for at sørge for deres egne. Dette råd gælder den umiddelbare såvel som den udvidede familie. Skrifterne taler udførligt om det ansvar.

Men før jeg går nærmere ind på emnet, må jeg hellere lægge et grundlag for forståelse, hvorfra jeg kan bevæge mig ind på spørgsmålet om det hellige familieansvar. Efterhånden som vi gennemgår livet, engagerer vi os alle sammen i forskellige interesser og aktiviteter. Ret så ofte kan der nok sættes et spørgsmålstegn ved vores bedømmelse

af deres betydning. Jeg er bange for, at noget af det, vi foretager os, kun har liden værdi set i et evigt perspektiv. Ja, nogle af vore interesser kan måske endda aflede fra det gode, som vi ellers kunne udføre. Der findes nogle fundamentale aktiviteter i livet, der er langt mere produktive som forberedende skridt hen mod ophøjelse end mange andre, som vi måske er travlt optagne af. Nogle af os anses for at være travlt optagne af vigtige ting. Mesteren talte utvivlsomt om denne gruppe, da han fortalte lignelsen om de ti jomfruer. Her har vi ti troende medlemmer af

kirken. De troede i tilstrækkelig grad, til at de i flok gik for at møde brudgommen. Det ser ud til, at de ikke var onde, sådan som vi forstår udtrykket. Jeg går ud fra, at de indtil da havde tilbragt tiden med kirkeaktiviteter; men sådan som det fortælles i lignelsen, havde fem af dem beskæftiget sig med noget af større værdi end de fem andre. De fem af dem havde været beskæftiget med at gøre det, der betyder mest - at skaffe olie til deres lamper.

I omtalen af de ukloge, siger lignelsen: „Men medens de gik bort for at købe, kom brudgommen, og de, som var rede, gik ind i bryllupssalen med ham, og døren blev lukket.” (Matt. 25:10)

Med dette som advarsel og Herrens ord om, at vi bør beskæftige os med vigtigere ting, vil jeg gerne minde om de kloge ord af en af de store profeter og missionærer i Mormons Bog, Alma.

I en af de allervigtigste erklæringer om, hvad det betyder at være en sand elev af Mesteren, beskriver Alma tydeligt og enkelt pagten og pligten, for den som går i dåben. Det har vi alle sammen gjort. Vi har alle sammen sluttet den pagt. I det 18. kapitel af Mosiah beskriver Alma en sand discipel af Frelseren. For han sagde: „Og eftersom I nu ønsker at komme ind i Guds fold og kaldes hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette, ja, og er villige til at sørge med dem, som sørger, og trøste dem, der har trøst behov, og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting. . .” (Mosiah 18:8-9)

Han siger ganske enkelt: Hvis vi skal være Frelserens disciple, hvis vi skal blive ligesom ham, så må vi tjene hinanden, så må vi påtage os ansvaret for at afhjælpe hinandens behov, så må

vi hjælpe hinanden gennem livets torne-
de stier.

Andet steds i skriften er vi blevet belært om, at ligegyldigt hvor store og betydningsfulde ting, vi har gjort i livet, ligegyldigt hvor meget vi fik udrettet - som biskop, sekretær, præsident, lærer eller forældre - så er vi ingenting, medmindre vi har lært at udvise barmhertighed. (Se 1 Kor. 13:1-3.) Alle vore gode gerninger vil ikke tælle i vort favør, hvis barmhertighed mangler.

Barmhertighed kan måles på forskellige måder. Måske udvises den allerbedste form for barmhertighed af én, som undlader at bedømme en andens handlinger, fordi han husker, at der kun er én, som kan se ind i hjertet og kender hensigten - og kender de oprigtige ønsker deri. Der er kun én, hvis ret det er at bedømme andres succes med deres rejse gennem livet. Uopfordrede bedømmelser eller forudfattede meninger afholder mange fra at udvise sand barmhertig indstilling eller villighed til at hjælpe dem, der er i nød, selv dem, der hører til familiekredsen. En advarsel kommer til os fra kong Benjamin, som sagde:

„Og I vil også selv hjælpe dem, der har jeres bistand behov; I vil dele jeres formue med den, der er trængende, og I vil ikke tillade, at betleren forgæves fremfører sin bøn for jer, eller lader ham bortvise for at omkomme.

Du vil måske sige: Det menneske er selv skyld i sin elendighed; derfor vil jeg tilbageholde min hånd og ikke give ham af min mad og heller ikke give ham af min gods, så han ikke lider nød; thi hans straf er retfærdig.

Men jeg siger dig, o menneske, at hver den, der gør dette, har stor årsag til anger, og uden at han omvender sig fra det, som han har gjort, omkommer han

Biskop H. Burke Peterson fra Det præsiderende Biskopråd sammen med ældste Paul H. Dunn fra De halvferds' første Kvorum.

for evigt og har ingen del i Guds rige.”
(Mosiah 4:16:18)

Er vore egne familiemedlemmer ikke berettiget til al mulig hensyntagen? Sådan som det siges i dette råd? Alt for ofte ydes barmhjertighed til en anden, fordi hans handlinger eller opførsel er acceptabel for os. Men barmhjertighed bør ikke være afhængig af andres opførsel. Den bør udvises på grund af, hvem vi er - ikke på grund af, hvordan vi opfører os.

Lad os med dette i tankerne igen huske på Almas ord, som de beskriver en sand discipels handlinger. Han er en, som er:

- villig til at bære andres byrder,
- villig til at sørge med dem, som sørger,
- villig til at trøste.

Brødre og søstre, af alle de steder, hvor

vore barmhjertighedsgerninger skulle udfolde sig, hvor vort discipelforhold bør hæve sig over selvets svagheder, er familien det vigtigste sted. Der er ikke noget sted, der kommer dette forhold nærmere i sammenligning. Alligevel er mange - alt for mange - mere barmhjertige over for andre end mod deres egne. Ud fra dette budskab er jeg sikker på, at I forstår, at vi er meget bekymrede over den måde, hvorpå vi som familier sørger for hinandens behov. Der er blevet sagt meget fra denne talerstol om det ansvar, vi har for at sørge for vore egne. Ordene er tydelige. Vi frygter, at forståelsen mangler, og at principperne ikke efterfølges sådan som Herren har foreskrevet det.

Præsident Brigham Young sagde i sin

tid: „I al den tid jeg har været i denne kirke, har jeg aldrig tilladt et familiedlem at få understøttelse fra kirken. Men nogle mænd og kvinder lægger ansvaret for deres børn og andre familiedlemmer på kirken. Hvis man har en ældre søster, som ikke kan klare sig selv, overlader man hende til kirken; eller hvis en aldrende far eller mor ikke kan klare sig, så lader man kirken overtage ansvaret for dem og sørge for dem. Det er en skam for enhver mand og kvinde, der er fornuftig nok til at klare sig selv, hvis de ikke tager sig af deres slægtninge, deres fattige, og sørger for dem.” (*Journal of Discourses*, 8:145)

Da jeg er bange for, at vi måske er kommet bort fra nogle af de grundlæggende moralprincipper, vil jeg tillade mig at citere fra velfærdshåndbogen, som nogle af os brugte som biskopper for mere end 20 år siden:

„Hjælp fra slægtninge

Det er en selvfølge, at ingen bør blive en byrde for det offentlige (eller kirken), når hans slægtninge er i stand til at sørge for ham. Ethvert slægtskabsforhold, al retskaffenhed og sund fornuft, og almindelig menneskelighed, kræver dette.” Og hør så dette: „Hvis slægtninge i kirken, økonomisk er i stand til at tage sig af deres slægtninge, og nægter at gøre det, bør sagen rapporteres til biskoppen i det ward, hvor sådanne slægtninge bor.” (Velfærdshåndbogen fra 1969)

Derpå citerer håndbogen instruktionen fra apostlen Paulus til Timoteus: „Men hvis nogen ikke sørger for sine slægtninge, især da for sine husfæller, har han fornægtet troen, ja, er værre end en vantro.” (1 Tim. 5:8)

Måske bør vi specificere, hvad der menes med at sørge for vore egne. Hvordan gør vi det? Betyder det penge

og andre fysiske ting? Findes der udækkede behov, som penge ikke kan købe? Når vi taler om familiestøtte, tænker vi nok som regel på fysiske goder. Mad, tøj og tag over hovedet forekommer vigtigst. Det er godt, at mange forældre hjælper nygifte børn med at styre deres begrænsede indtægter. Ofte hjælper søskende hinanden. Mange sønner og døtre ofrer mange af deres timelige værdier på deres aldrende forældre og bedsteforældre. Og sådan bør det være, og velsignet bliver de, der på den måde sørger for deres egne.

Men familiebehov er imidlertid ikke altid af fysisk art. Ofte hjælper tro, tilgivelse, opmuntring, trøst, rådgivning, at lytte, at belære, moralsk støtte, kærlig omsorg og en masse andre ting en, man holder af, gennem en krise - og sådanne kriser kan måske vare hele livet. Den tid, man tilbringer sammen med et medlem af familien, vil måske give det allerbedste udbytte.

Der fortælles en historie om en familie,

Ældste Jacob de Jager fra De halvferds' første Kvorum.

der havde en bedstemor, som måtte anbringes på et plejehjem. Een gang om året kom de og besøgte hende. Ved den lejlighed bragte de hende et tæppe. Da de var på vej hjem efter et sådant besøg,

---

„Er vore egne familie-medlemmer ikke berettiget til al mulig hensyntagen? Af alle de steder, hvor vore barmhjertighedsgerninger skulle udfolde sig, er familien det vigtigste sted.”

---

spurgte en af familiens drenge: „Far, hvorfor besøger vi bedstemor hvert år?” Faderen svarede: „For at hun kan vide, at vi elsker hende.”

Endnu et spørgsmål: „Far, hvorfor giver vi hende hver gang et nyt tæppe?”

Faderen svarede: „For at hun kan huske, at vi har været her, og at vi ikke har glemt hende.”

Så var der en pause. Og så kom det sidste spørgsmål: „Far, hvilken farve tæppe vil du helst have, når jeg kommer og besøger dig?”

Der findes ingen retfærdig måde at undgå befalingen: „Ær din fader og din moder.” (2 Mos. 20:12) Ingen familie, der håber på at være . sammen for evigt, kan udelukke bedstemødre og bedstefædre, brødre og søstre eller andre familiemedlemmer. Himlen forbyde, at noget familiemedlem - uden hensyn til alder - bliver betragtet som en byrde.

Ville det ikke være vidunderligt, hvis familiemedlemmer ville rådslå sig med hinanden, når de lægger planer for at hjælpe dem, der er i nød?

På grund af personlige erfaringer er jeg fuldstændig overbevist om, at familier, som vil faste og bede sammen, kan få mirakler til at ske. De kan bogstaveligt ved at bede få retfærdige ting til at ske. Ofte vil det dog måske tage længere tid, end vi synes skulle være nødvendigt. Til dem, som ikke er medlemmer af en „typisk” SDH-familie - og dem er der mange af - vil jeg gerne have lov til at minde om, at vi bogstaveligt allesammen er brødre og søstre. Vi er medlemmer af den himmelske familie. Disse principper gælder for alle. De trofaste vil blive velsignede for lydighed.

I tidligere tider, da familier nægtede at adlyde befalingen om at være ansvarlige for deres familiemedlemmer - når de opfandt metoder til at retfærdiggøre, at de ikke adlød loven - sagde Mesteren:

Ældste Vaughn J. Featherstone og ældste Rex C. Reeve sen. fra De halvferds' første Kvorum.

„I hyklere! med rette har Esajas profeteret om jer og sagt:

„Dette folk ærer mig med læberne; men deres hjerte er fjernt fra mig. Det er forgæves, de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud.”
(Matt. 15:7-9)

Her til morgen har vi givet jer, hvad

Herren har sagt. Vi kan bruge vores handlefrihed til at bestemme os til, om vi vil adlyde eller overtræde; men hvis vi ikke adlyder, må vi finde os i straffen. Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden i disse belæring og om virkeligheden af den, som har givet dem til os, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Ræk ud efter stjernerne

Søster Barbara B. Smith
Præsidentinde for hjælpeforeningens hovedbestyrelse

Præsident Kimball, præsident Tanner, præsident Romney, mine elskede Brødre, og mine kære brødre og søstre. Kun få mennesker er uberørte af vore dages økonomiske stress. Ikke blot konfronteres vi med den i medierne, men vi oplever den ved praktisk taget ethvert indkøb, vi foretager.

Som regel tager min mand og jeg en tur til supermarkedet for at købe vore ugentlige forsyninger og ting til vort forrådslager. Da vi fornylig havde fyldt vores indkøbsvogn og ventede på at

betale varerne, betragtede vi hvordan kassedamen talte sammen for kunderne foran os. Næsten alle sammen måtte de af med store beløb. Vi talte om de store udgifter til fødevarer for store familier med begrænsede indtægter, ældre folk med små pensioner og enlige forældre med usikre indtægter. Vi kom til den konklusion, at i de fleste husholdninger måtte ressourcerne styres meget omhyggeligt for at kunne tilfredsstille de øjeblikkelige krav.

Den økonomiske situation i dag er

alvorlig. Den kræver af os kvinder, at vi er meget opfindsomme hvis vi skal klare denne udfordring med succes, og samtidig finde tilfredsstillelse ved at gøre det godt.

En ung brud rejste med sin mand til en kaserne lige ved en ørken for at være sammen med ham. Det var vanskeligt at finde en bopæl der, og det var dyrt. Alt, hvad de havde råd til, var en lille hytte nær en indianerlandsby. De 45 graders varme om dagen var ikke til at holde ud. Det blæste ustandseligt, og blæsten spredte støv og sand overalt. Dagen var lange og ensomme. Da hendes mand blev beordret ud i ørkenen på en 2 ugers manøvre, kunne hun simpelthen ikke længere holde det ud, og hun skrev til sin mor at hun kom hjem. Et næsten omgående svar indeholdt disse linier:

To mænd så ud gennem tremmerne i et fængselsvindue;

Den ene så mudderet, den anden så stjernerne.

Hun læste linierne igen og igen. Nå ja, hun ville se efter stjernerne.

Hun bestemte sig til at blive venner med sine naboer, indianerne. Hun beundrede

---

„Vi kan være sparsommelige og alligevel finde glæde ved udfordringen til at klare os med det, vi tjener.”

---

deres kunstneriske vævning og pottemagerarbejde og bad dem lære sig kunsten. Så snart de forstod, at hendes interesse var ægte, var de yderst villige til at

undervise hende. Hun blev betaget over deres kultur, deres historie - alt, hvad der havde med dem at gøre. Ørkenen forandredes fra et øde, ubeboeligt sted til en verden af vidunderlig skønhed.

Hvad var forandret? Ikke ørkenen, heller ikke hendes omgivelser, men hendes egen indstilling forandrede en miserabel oplevelse til noget højst udbytterigt. (Fra *Bits and Pieces*, vol. C nr. 5, s. 21-23)

Hvordan kan hjælpeforeningen sætte en kvinde i stand til at betragte stjernerne - stjerner til at lede sig? Hvordan kan hjælpeforeningen sætte en kvinde i stand til at skabe omgivelser med optimisme og eventyr, og samtidig hjælpe hende med at få den fulde værdi ud af sine penge og midler ved at anvende gode økonomiske principper i hjemmet?

Lad mig gøre opmærksom på et par minikurser, som hver enkelt hjælpeforening kan afholde for at hjælpe kvinder til at klare denne udfordring:

For det første, hjem- og pengeadministration. Instruktioner om klog husførelse og administration af penge vil kunne hjælpe hver søster til at lære, hvordan man kan holde alle udgifter inden for familiens indtægter. Det er viseligt blevet sagt, at vi bør bruge bare en lille smule mindre, end vi tjener. Vi kan ikke længere ignorere betydningen af det princip.

Den første absolutte regel for at kunne bruge mindre, end vi tjener, er at lægge et budget; at planlægge for de absolut nødvendige ting først, og derefter overveje mulighederne for at købe de andre ønskede ting.

Vi bør hjælpe alle kvinder til at kunne glæde sig over den sindets fred, der kommer af at lægge og følge en plan for indkøb. Deres tilværelse vil begynde at

Søster Barbara B. Smith, hjælpeforeningens præsidentinde.

blive fredfyldt, når udgifterne holdes inden for deres indkomst.

Kvinder bør lære at lægge et budget, og også at lære deres børn det. Kvinder og børn bør vide, at ligegyldigt hvor vigtig eller hvor nyttig noget synes at være, så er det en uklog udgift, hvis de ikke har råd til det. Sådanne udgifter fører til gæld; og uklog gæld fører til økonomisk usikkerhed, der som regel fører til stress i familien. Man kan gøre det lettere for sine børn, hvis man gør, som ældste Marvin J. Ashton foreslår: „Spar dine penge’ er en meningsløs udtalelse fra forældre til børn. ‚Spar dine penge op til en mission, en ny cykel, et dukkehus, brudeudstyr eller en bil’ gør det hele letforståeligt og fornuftigt.” (*Ensign*, juli 1975, s. 73)

At leve efter et budget er ikke kedsommeligt. Det behøver ikke en gang være et afsavn. At budgettere bør være en lærerig oplevelse.

En nygift datter af en af mine venner skrev til sin mor og fortalte, hvordan

hun og hendes mand var i stand til at spare op af deres beskedne indkomst. Hun udbrød begejstret: „Jeg har fundet ud af, at færdiglavede retter ofte er alt for dyre for vores budget, så jeg laver det meste af rester. Forleden lærte jeg i hjælpeforeningen at lave mælk, kærnemælk, kondenseret mælk, hytteost, yoghurt og smøreost af den tømælk, vi har oplagret. Det er morsomt at se, hvor meget jeg kan spare ved at gøre tingene selv.”

Vi kan lære kvinder at være realistiske i administrationen af pengesager og alligevel være sparsommelige og optimistiske.

Derefter kan der planlægges minikurser i administration af ressourcer. Det sætter søstrene i stand til at give erfaringer videre med hensyn til at spare energi. For eksempel at lave fælleskørsel, køre på cykel eller at gå, hvor det er muligt, gå med sweaters, sætte termostaten et par grader ned, skyde gardinerne til side, når solen skinner og trække dem for om aftenen, lukke for varmen, når man ikke er hjemme, slukke lyset, og kun bruge vaskemaskinen, når den er fuld.

Styring af ressourcer omfatter også klog forvaltning af ejendele og påskønnelse af den værdi, der stadig findes i brugte ting. En stavspræsidentinde fortalte om et hjemkundskabsmøde, hvor deres bedste syerske var til stede for at hjælpe de forskellige kvinder med at lave mønstre til omsyning af tøj. Det hjalp søstrene til at spare og samtidig få noget „nyt” tøj. Andre miniklasser om administration af ressourcer kan rette opmærksomheden mod, hvordan man bedre kan bevare tøjet - hvordan man kan reparere, rense og tilpasse, så det kan holde længere. En miniklasse, hvor man lærer tips om vask, kan også øge kvindernes forståelse af,

hvordan man kan få tøj til at holde længere. Klasser kan undervises i kunsten at sammensætte tøj, hvordan man øger variationer og brugbarhed for den allerede eksisterende garderobe, så der bliver mindre behov for at købe færdigset tøj. På disse og andre måder kan hjælpeforeningen lære kvinder at passe bedre på deres ejendele, og således forlænge tingenes levetid, samtidig med at det vil bringe tilfredsstillelse og glæde.

Hvis vi er opfindsomme med det, vi har, behøver vi ikke at skulle klare os med mindre. Vi kan forsøde tilværelsen for vore familiemedlemmer selv med meget små udgifter.

Et tredje minikursus kan handle om sund levevis. Planlæg hvordan I kan hjælpe søstre med at spare penge ved at opnå bedst mulig sundhed. Hjælpeforeningen bør give mulighed for oplæring i fremme af det fysiske velbefindende med mindst mulige udgifter til lægebehandling. Det koster jer ikke engang så meget som hovedpinepiller. De sygdomme, I undgår, koster ingenting.

Gode sundhedsvaner sparer penge. For at fremme et godt helbred, må kvinderne planlægge næringsrige måltider. De fleste af os kan klare sig med mindre måltider og alligevel bevare et godt helbred, men vi bør allesammen spise regelmæssigt, godt afbalancerede måltider hver dag. Hjælpeforeningens belæringer skal være beregnet på at hjælpe søstre til at forstå og praktisere grundreglerne for god ernæring. Vi bør lære at lave mad, som ikke alene er økonomisk men også både næringsrigtig og tiltalende. Og i overensstemmelse med kirkens anstrengelser for at nedsætte udgifterne, vil vi også gerne foreslå, at selv om hjemkundskabsmødet fortsat

skal holdes månedligt, at hjemkundskabsfrokosten kun holdes seks gange om året, med mindre søstrenes forhold antyder et særligt behov. Vi beder hver enkelt hjælpeforeningspræsidentinde forstå, at dette ikke er en lejlighed til at servere småkager og saftvand, men til et samvær, der vil fremme sparsommelighed, og at der bør lægges vægt på økonomisk, næringsrig mad, der severes med ynde, og som let kan laves, også i søstrenes hjem.

En grundlæggende opfattelse af kirkens velfærdssystem er at berede sig til en nødsituation gennem omhyggelig planlægning. Hjælpeforeningen er i stand til at hjælpe søstre med at gøre en større indsats for dette ved at gøre deres hjem til forbilleder for sparsommelig livsførelse, der kan tilfredsstille de øjeblikkelige behov og klare eventuelle nødsituationer.

Jeg har tænkt på det nødprogram, der må have været nødvendigt, da Noas ark blev gjort klar. Noa må have gennemført den mest effektive velfærdsplanlægning i menneskehedens historie, da han yderst omhyggeligt fulgte Herrens råd og byggede arken. Hans hustru og deres sønner har utvivlsomt arbejdet og planlagt sammen med ham, så Herrens velsignelser kunne blive deres. Tænk bare på at skulle forberede et års forråd til disse myriader af dyr, der blev bragt ind i arken. Noa og hans familie må have været i stand til at planlægge og organisere i en sådan grad, at de kunne finde glæde i deres anstrengelser (udvælge de rigtige to af hver slags dyr), oplevelserne på deres rejse (der må sikkert hver eneste uge have været nye, små skabninger) og glæden da den allerførste regnbue viste sig på himlen, og Herrens løfte blev opfyldt.

Kunne vi i dag være lige så dygtige? Kan vi kvinder være ansvarsbevidste og hjælpe med til at klare den store udfordring, det økonomiske stress er, ved vores kloge forvaltning over det, hvormed Herren har velsignet os?

Må vi betragte stjernerne og finde tilfredshed, ja glæde ved at leve i henhold til vejledningerne fra de profeter og apostle, som Herren har valgt til at lede os i vor tid, er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Om at sørge for vore behov

---

*Ældste M. Russell Ballard
De halyfjerd's præsidium*

Mine brødre og søstre, jeg er blevet bedt om at tale til jer i dag om familie-økonomi.

I tider med let adgang til kredit og med øget inflation opdager mange mennesker, at de har for mange udgifter og for lille indkomst. Ekspertener mener, at omkring en trediedel af alle mennesker i USA sidder i gæld langt ud over det rimelige. Sidste år måtte titusinder af familier erklære sig for bankerot.

En fornyligt afsluttet undersøgelse, ledet af Velfærdstjenestedepartementet, viste følgende: Mindre end halvdelen af kirke-medlemmer har et års forråd af økonomiske midler, og 89% lider under

byrderne af øgede skatter og inflationen. 34% af de sidste dages hellige kvinder, der var med i undersøgelsen, har arbejde uden for hjemmet. 57% af dem arbejder for at tjene de penge, de behøver for at tilfredsstille familiens fundamentale nødvendigheder. 31% af familierne klarer sig uden mange af de „nødvendige“ goder, og 39% tjener ikke nok til at kunne sørge for det nødvendige.

Disse tal viser, at vi i dag som ledere må lære vore medlemmer, at blive mere effektive til at formidle deres tid og ressourcer.

Når jeg taler om dette emne, plejer jeg til at begynde med at fremhæve, at det

vigtigste princip, vi må efterleve i dag, er det, som profeten Alma lærte sin søn Helaman: „Men min søn, det er ikke alt; thi du bør vide, som jeg ved, at såfremt du holder Guds bud, skal det gå dig vel i landet; og du bør også vide, at dersom du ikke holder Guds bud, skal du blive udelukket fra hans ansigt.” (Al. 36:30) Min erfaring i forretningslivet har lært mig, at nogle mennesker lader sig lokke ind i en daglig rutine, der binder deres initiativ, mod og fremsynethed.

I Bibelen gav den største af alle lærere os hemmeligheden gang på gang. Han sagde: „Hvis du formår! alt er muligt for den, der tror.” (Mark. 9:23)

Brødre og søstre, hvad kan vi gøre for at forbedre vores familiers økonomi? Må jeg foreslå tre vigtige nøgleord, der vil hjælpe os? De er *indstilling, planlægning og selvdisciplin*.

Det første nøgleord betyder at have en positiv indstilling til os selv. Indstilling er en vigtig del af det grundlag, hvorpå vi bygger et produktivt liv. Når vi bedømmer vores øjeblikkelige indstilling, kan vi spørge: „Arbejder jeg på at få det

bedste frem i mig selv? Sætter jeg værdige og opnåelige mål? Ser jeg positivt på tilværelsen? Er jeg opmærksom på måder, hvorpå jeg kan yde en bedre og mere udbredt tjeneste? Gør jeg mere, end der forlanges af mig?”

Husk, at en god indstilling frembringer gode resultater, en hæderlig indstilling hæderlige resultater, en dårlig indstilling dårlige resultater. Enhver af os former vort eget liv, og dets form bestemmes for en stor del af vores indstilling. George Bernard Shaw (engelsk digter og dramatiker, 1856-1950) skrev: „Folk giver altid omstændighederne skylden for hvad de er. Jeg tror ikke på omstændigheder. Folk, der bliver til noget i denne verden, er mennesker, der rejser sig og søger de omstændigheder, de ønsker, og kan de ikke finde dem, laver de dem selv.” (Fra skuespillet „Mrs. Warren’s Profession”)

Alt for mange mennesker i USA i dag har udviklet den indstilling, at det offentlige er forpligtet til at sørge for dem. På mange måder har det offentlige selv fostret den indstilling, men medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved bedre.

Nogle mennesker, som har gennemlevet den store depressionstid og den efterfølgende periode, da det offentlige påtvang folk understøttelse, har udviklet den mening, at verden skylder dem en eksistens. Med hensyn hertil sagde Det øverste Præsidentskab i 1936: „Kirkens mål er at hjælpe mennesker til at kunne hjælpe sig selv. Arbejde skal igen blive det styrende princip i tilværelsen for vores kirkes medlemmer.” (*Conference Report*, okt. 1936, s. 3)

Kærlighed til arbejde er en indstilling, som medlemmer af kirken må udvikle. På mange måder har vi gennemlevet en

periode med stor fremgang, som, når historien skal skrives, vil vise sig at have virket lige så nedbrydende på folks indstilling som den store depression. Præsident Harold B. Lee sagde: „I dag bliver vi udsat for en anden prøve, som jeg vil kalde „guldets prøve” - prøven ved overflod, rigdom, lettelser - måske i

---

„Må jeg foreslå tre vigtige nøgleord, der vil hjælpe os med at forbedre vores families økonomi: Indstilling, planlægning og selvdisciplin.”

---

højere grad end den unge i en hvilken som helst tidligere generation har været igennem, i det mindste i kirken.” (*Sweet Are the Uses of Adversity . . .* BYU Speeches of the Year, 7. febr. 1962, s. 3) Kærlighed til arbejde må nødvendigvis genskabes i tilværelsen. Enhver familie bør have en plan for arbejde, der berører tilværelsen for hvert familiemedlem, så dette evigtgyldige princip kan integreres i deres liv.

Lad mig fortælle et eksempel fra min egen tilværelse, der viser betydningen af indstilling. Da jeg vendte hjem efter min første mission, fik jeg arbejde hos min far som sælger. Jeg studerede på University of Utah og arbejdede på deltid. Jeg havde en dårlig to-ugers periode, hvor jeg tjente mindre end 10 dollars. Far rakte mig min lønningscheck ved et møde for sælgere, hvor alle de ansatte var til stede.

Dengang syntes jeg, at han var meget hård mod mig. Men senere forstod jeg, at det var hans måde at hjælpe mig til at kikke endnu en gang på mig selv og min situation. Jeg havde det godt og lagde ikke megen vægt på mit salgsarbejde. Jeg besluttede, at jeg aldrig mere ville være den dårligst betalte i gruppen. Mine indtægter øgedes fra den dag.

Hvad var det, der skete? Jeg solgte de samme varer fra den samme forretning på samme årstid. Hvad var forandret? Min indstilling gjorde hele forskellen. William James (amerikansk psykolog og filosof, 1842-1910) sagde, at mennesker kan forandre deres liv ved at ændre indstilling. (Se *Vital Quotations*, Salt Lake City 1968, s. 19)

Brødre og søstre, lad os se på det andet nøgleord, *planlægning*, der betyder, at man forud gennemtænker hvordan man har i sinde at nå sine mål i livet. Har vi allesammen en plan om at øge vores værdi på arbejdspladsen? Har vi taget tid til at nedskrive vore specifikke mål, og har vi udarbejdet en handlingsplan for at blive mere effektive og produktive?

Jeg har for nylig fået at vide, at 75% af hotel- og restaurantbestyrerne i Marriott Corporation er begyndt i firmaet som portier, piccolo eller kasserer. Ved at lære og udvikle sig og deres evner, beredte de sig til, når lejlighed bød sig, at blive ledere. For at øge vore indtægter er det måske nødvendigt for os at tænke på yderligere uddannelse. Måske må vi søge nye veje og efter omhyggelig planlægning deltage i aftenkurser eller handelsskole eller tage et korrespondentkursus. Yderligere uddannelse vil ofte kunne øge vor kunnen og forhøje værdien af vores arbejdsindsats.

Forældre bør lære børnene i en meget

tidlig alder, at et solidt økonomisk grundlag er et meget vigtigt element i et lykkeligt hjem. Vi kan gøre meget til at hjælpe vore unge mennesker med at finde tilfredsstillende, lønsomt arbejde. Vi bør opmuntre dem til at klare sig godt i skolen og til at lære at benytte sig af foreliggende muligheder, der vil hjælpe dem at bygge et solidt grundlag for deres fremtidige sikkerhed.

Børn har brug for at udforske mange arbejds muligheder, når de nærmer sig den tid, da de skal ud af skolen. Når de så gifter sig og stifter hjem, vil de være godt på vej i et fag, der vil give dem tilstrækkelig indkomst til at tilfredsstille deres mest nødvendige behov.

Det kan godt være, at vi synes, at vi er kommet så langt, som det er muligt i vores nuværende arbejde. Er det tilfældet, bør vi lægge en handlingsplan, samt faste og bede om bekræftelse på dens effektivitet, hvorefter vi kan gå i gang og foretage forandringer i vore arbejdsforhold.

Egen virksomhed kan måske forøge vores indkomst. Men vi må dog være fornuftige, og analysere alle faktorer og søge gode råd hos en sagfører, bogholder, bankmand og - først og fremmest - hos en forretningsmand med succes i sin egen virksomhed. Når vi har lagt en plan, bør vi bede om vejledning fra Herren; og når vi har fået en indre forsikring om, at vi bør begynde for os selv, så bør vi gøre det. Husk altid Herrens råd: „Thi hvis nogen af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først hen og regner ud, hvad det vil koste - om han har nok til at få det færdigt?” (Luk. 14:28)

Det tredje nøgleord er at praktisere *selvdisciplin* - både på arbejdet og når vi prøver at mindske vore udgifter der-

hjemme. Med hensyn til det sidste, bør kirkeledere være et eksempel ved at sørge for, at stavens og wardets pengekrav holdes på et minimum. Medlemmerne bør

1. Undgå at tage større lån for at udbetale mange mindre, på steder, hvor der forlanges en ublu rente. Det er godt at konsolidere gældsposter ved hjælp af banklån, der kan tilbagebetales med rimelige renter over et passende tidsrum. Måske vil det være nødvendigt at holde op med at bruge kontokort.

2. Udøv selvkontrol ved at sige til dig selv: „Vi har ikke råd til det,” og nægte at påtage dig yderligere forpligtelser.

Jeg hørte en samtale forleden dag. Den ene part i et ægteskab sagde, med kritik af ekstravagant forbrug: „Hvor mange gange skal jeg sige dig, at det er økonomisk usundt at bruge pengene, før man får dem?” „Det kender jeg ikke noget til,” sagde den anden. „Men jeg ved da, at hvis pengene ikke skulle komme, så har man da i hvert fald haft fornøjelsen at købe.” Vær dog tålmodige og kontroller nøje jeres indkøb, så I ikke bliver slavebundet til jeres kreditorer.

3. Udarbejd et budget og lev inden for dets rammer.

4. Skær udgifterne ned ved at skelne mellem ønsker og behov. Vær økonomisk ved at kontrollere brugen af varer, tjenesteydelser og energi.

5. Gør mere ud af hjemmeproduktion og lad familiemedlemmer udføre bilreparationer og reparationer i hjemmet, når det vil være forfordelagtigt.

6. Invester klogt. Undgå spekulationer og opreklarede tilbud om hurtige fortjenester.

Brødre og søstre, enhver af os har mulighederne i os til at forbedre og øge

vores indtjeningssevner. Det er meget bedre, hvis vi kan dygtiggøre os og blive mere værdifulde på vores fuldtidsarbejde, end at forsøge at have flere jobs på samme tid, eller at lade mødre forlade hjemmet for at gå på arbejde.

Når vi lærer at forvente mere succes i livet end fiaskoer, vil vi hurtigt udvikle en indstilling, der tegner os for succes. „Intet får så megen succes som succes!”

Og husk nu - en positiv indstilling, en godt gennemtænkt plan, og vedholdende selvdisciplin kan hjælpe os til at

forbedre vore omstændigheder. Anvendelse af disse nøgleord i vort daglige arbejde vil hjælpe os til en større indkomst, og praktiserer vi dem i hjemmet vil vi bedre kunne nedsætte udgifterne. Når vi kombinerer disse principper med at holde Guds befalinger, kan vi lære at blive bedre til at administrere vores tid og ressourcer, og således blive økonomisk velfunderet.

Må Herren velsigne os alle til at nå dette, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Behovet for at undervise i personligt og familiemæssigt beredskab

---

*Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum*

Herren gav os en lektie om beredskab i det 25. kapitel i Mattæusevangeliet. Den fortæller om de ti jomfruer, der afventede en bryllupsfest. Fem af dem var kloge og rede. Fem var ukloge og ikke rede. De fem kloge jomfruer blev budt velkommen til festen, da brudgommen var

kommet. De fem jomfruer var gået til forretningen efter forsyninger, og da de vendte tilbage, fandt de døren lukket. Deres anmodning til Herren om at få døren lukket op blev besvaret med ordene: „Jeg kender jer ikke.” (Matt. 25:12)

Min opgave i dag er om noget, der er lige så grundlæggende for velfærdstjenesten, som præstedømmet er for kirken. Jeg har fået til opgave at sørge for øget opmærksomhed hos præstedømmets og hjælpeforeningens ledere over for behovet for at undervise i og sørge for oplæring i personligt og familiemæssigt beredskab på regelmæssig og vedblivende basis.

Lad os et øjeblik se mere på vores lederskabsrapportkort for at finde ud af, hvor godt vi har løst vores opgave at

Ældste Marion D. Hanks fra De halvfjerds' første Kvorum taler med konferencegæster.

undervise i principperne for personligt og familiemæssigt beredskab.

Den forholdsvise årlige forøgelse i perioden fra 1970 til 1978 af ydelse fra fasteoffer var 15%. Så skete der en økonomisk forværring, og forøgelsen sprang op til 32,5%

Det ser endnu værre ud, når vi undersøger den samlede varehjælp. I perioden 1970-78 øgedes den årlige varehjælp med 11,3% Sidste år var forøgelsen en katastrofal procent på 53,5. En mindre nedgang i den økonomiske situation overraskede medlemskabet uden olie til deres lamper. Straks var det nødvendigt for dem, der ikke var tilstrækkeligt forberedte, at vende sig til kirken for at få hjælp.

Resultatet antyder, at oplæring af familierne i de grundlæggende principper om selvtilid og uafhængighed i de foregående år ikke har været så effektiv, som den burde have været.

Med så alarmerende resultater må vi minde os selv om, at kirkens velfærdssystem aldrig var beregnet for eller bestemt til at sørge for de raske medlemmer, som på grund af dårlig styrelse eller manglende beredthed befinder sig i vanskeligheder. Det var beregnet på at skulle hjælpe medlemmer i tilfælde af en stor fysisk katastrofe som for eksempel et jordskælv eller oversvømmelse. Det var beregnet til at skulle hjælpe de syge, tilskadekomne, de handicappede, og at skulle rehabilitere dem til en produktiv tilværelse. I alt for mange tilfælde opdager medlemmer som burde gøre brug af deres egne beredskabsforsyninger, at der ingen sådanne er, og at det er nødvendigt for dem at henvende sig til kirken om hjælp.

Det er på tide, at vi spørger os selv, hvad der har skabt problemet, der lægger så

svær en byrde på kirken for at tilfredsstille vore velfærdsbehov. Min analyse af dette problem fører mig til at tro, at vi som ledere har brugt alt for megen tid på at *administrere* hjælp og alt for lidt med at *forebygge* ved at lade vore familier forberede sig til at administrere deres egne behov. Det er tid nu til at belære om de grundlæggende principper - igen. Det er tid til at gøre det aller vigtigste i vores velfærdsarbejde at oplyse om personligt og familiemæssigt beredskab. Vi må forberede nu, så flere af vore medlemmer i en nødsituation vil være i stand til at trække på deres eget beredskab og ikke være nødt til at søge hjælp fra kirken.

Jeg kan lide historien om den gamle mand engang i det 19. århundrede i New Hampshire, han påskønnede sin uafhængighed og selvtilid over alt andet i tilværelsen. Han betragtede det som sand kristendom, at han sørgede for sit eget og hjalp andre og vredt afslog forslag om, at han burde acceptere hjælp fra andre dødelige. Da hans gamle hustru døde, begravede han hende selv, hvorefter han gravede sin egen grav og i den lagde sin åbne, hjemmelavede kiste. „Når min tid kommer,” sagde han, „vil jeg kravle ned i kassen og folde armene over brystet. Jeg vil ikke være til besvær for nogen. De kan bare somme låget fast og skubbe jorden ovenpå.” Præsident Marion G. Romney har så ofte sagt: „Intet kirkemedlem med selvrespekt vil frivilligt overgive ansvaret for opretholdelse af sin egen tilværelse til andre. Yderligere har en mand ikke blot ansvaret for at sørge for sig selv; han har også ansvaret for at sørge for sin familie.” („*The Basis of Church Welfare*”, tale til præstedømmeledere den 6. marts 1974) Hjemmet skal være det centrale i

velfærdsprogrammet. Vi må lægge vægt på, at oplæring i personligt og familiemæssigt beredskab når ind til familieorganisationen. Vi må belære om, at enhver familie bør ledes af en udøvende komité, bestående af mand og hustru, som sørger for tilstrækkelig tid til at planlægge for deres families behov. Er det en familie med kun en far eller mor,

---

„Vi må belære om, at enhver familie bør ledes af en udøvende komité, bestående af mand og hustru, som sørger for tilstrækkelig tid til at planlægge for deres families behov.”

---

eller drejer det sig om en enlig, er der stadig et behov for at organisere sig tidsmæssigt og tænke på at etablere mål for at kunne imødegå behov.

Det må begynde her. Enhver familie har sine egne behov, anderledes end andres. Jeg lægger mærke til forskellen i min egen familie, efter at mine børn er blevet gift. Far og mor er nu alene. Deres behov er nu anderledes end før. En datter med sit eget hjem og børn, en søn i en studenterlejlighed med hustru og børn, og en nygift datter og hendes mand, endnu studenter på et universitet - hver enkelt har forskellige behov, og disse behov forandres hvert år.

Personligt og familiemæssigt beredskab må begynde med familiens udøvende komité. Planlægningen må indordnes

efter omstændighederne i den enkelte familie. Hensyn må tages til deres særlige krav til karriereudvikling, finansiel styring, styring af ressourcer, uddannelse, fysisk helbred, mulighederne for hjemmeproduktion og opbevaring, samt social, følelsesmæssig og åndelig styrke. Hver enkelt familieorganisation bør omfatte et familieråd, bestående af samtlige medlemmer af familieenheden. Her kan børnene blive belært om de grundlæggende ansvar for familieorganisationen. De kan lære, hvordan man træffer beslutninger og handler ud fra disse beslutninger. Alt for mange vokser op og bliver gift uden at være blevet forberedt til det ansvar. Arbejdsetik og selvberejskab kan undervises på en meget effektiv måde i et familieråd. Præsident J. Reuben Clark jun. har omskrevet det gamle mundheld: „Altsammen arbejde og ingen leg gør Søren til en sløv dreng”, således: „Men altsammen leg og intet arbejde gør Søren til en nytteløs dreng.” (Citeret af Harold B. Lee i „Administration True Charity”, tale holdt ved velfærds- og landbrugsmødet den 5. okt. 1968)

Jeg er meget taknemmelig for en far, som havde tålmodighed nok til at lære mig kunsten at dyrke en have. Hvor frustrerende må det ikke have været under denne undervisningsproces at finde en nydelig række ukrudt endnu i bedet og en bunke af døde gulerodsplanter på jorden, efter at jeg var blevet færdig med en af mine opgaver. Vores familie fik lært ikke blot kunsten at stable og efterhånden at bruge af dåser og flasker på hylderne, men også hvordan man dyrker og behandler de frugter og grøntsager, der er nødvendige for at fylde de tomme dåser og flasker påny. Den første frontlinie, der støtter fami-

lierne i kirkeorganisationen, er præstedømmets hjemmelærerarbejde og hjælpeforeningens besøglærerinder. Disse funktioner yder to vigtige tjenester. De holder biskoppen, kvorumslederen og hjælpeforeningens præsidentinde informeret om de fysiske, følelsesmæssige, timelige og åndelige forhold hos medlemmerne. De har også muligheder for at undervise og virke som kilde til at give oplæring til familierne, mens de opøver sig i det at klare sig selv.

Den melkisedekske præstedømmelige kvorumsleder kan hjælpe hjemmenes overhoved ved at forklare velfærdsprincipperne - hvordan man elsker hinanden, yder tjeneste, erkender hvad der er hans forvaltningspligter, dvs. at arbejde ærligt og dygtigt for sin familie og for andre og at hellige sin tid og sine talenter til opbygning af Guds rige. Han kan oplære hjemmelærerne i, hvordan de kan komme til at kende familierne og være opmærksomme på deres behov. Når et medlem har særlige behov, kan præsidenten eller gruppelederen arbejde sammen med biskoppen og andre kvorumsmedlemmer for at sørge for, at sådanne behov imødegås på en fortrolig og kærlig måde.

Kvorumsrådet begynder at opfylde sit formål, når det opfylder sine medlemmers behov. Det er dér, de kan undervises i, hvordan man udvikler dygtighed på alle områder af personligt og familiemæssigt beredskab.

Hjælpeforeningens præsidentinde yder samme slags styrke og støtte til wardets kvinder, idet hun oplærer besøglærerinderne i kunsten at yde kærlig tjeneste, når besøg aflægges hos søstre, og deres behov imødegås fortroligt i kærlighed og følsomhed.

Søstrene er sædvanligvis mere effektive i

undervisning i de evangeliske principper. De underviser i og opøver dygtighed til at sy, henkøge, hentørre og andre metoder til opbevaring af fødevarer. De underviser i ernæringslære og fysisk optræning. De fremhæver læsning og værdien af kulturelle interesser. Overalt findes en gennemtrængende ånd af kærlighed og gavmildhed, flid og alvorlig opmærksomhed over for evnerne til at føre hus og leve evangelisk.

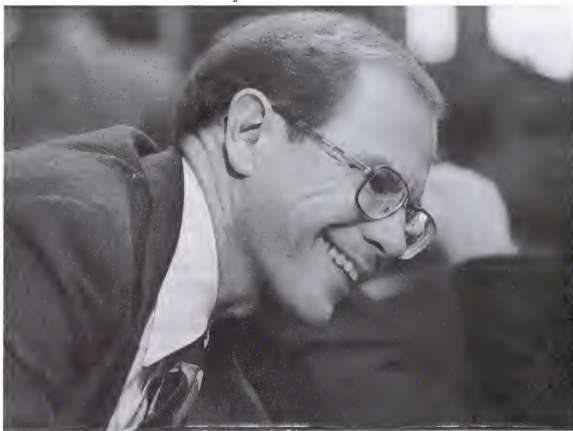
I har måske læst historien i ENSIGN om Hibbertfamilien? (Se ENSIGN, juni 1980, s. 41-42) Manden og faderen i en stor familie fandtes at have dødelig kræft. Efter at de øjeblikkelige chock og frygt havde fortaget sig, rådslog mand og hustru sammen og blev enige om, at det bedste de kunne gøre for deres lykke og fred i sindet var at forberede sig selv

og deres familie til det, som måtte komme.

De besluttede sig til at skabe familie-minder gennem fælles oplevelser, at færdiggøre deres familiehistorier, at have et års forråd af fødevarer og andre nødvendige ting til imødegåelse af de økonomiske nødsituationer, som ville komme. Et testamente blev skrevet og alle forsikrings- og andre vigtige papirer ført a jour. Børnene blev oplært i at tage vare på hinanden og at overtage ansvaret for hjemmet.

Nogle få uger før bror Hibberts død blev deres hjem ødelagt af brand. Sammen med det gik meget af deres fødevarer til, men der var stadig et familiesammenhold, de havde lært at arbejde sammen, at planlægge og forberede sig og til at møde vanskeligheder i stiv arm. Da bror

Ældste Gene R. Cook fra De halvferds' først Kvorum.

Hibbert døde, var der sorg - men ikke fortvivlelse. Familien havde udviklet den evne, det kræver for at forblive nært sammenknyttet og at elske hinanden. De var beredte.

Som I kan forstå ud fra det store ansvar, der er lagt på kvorummerne og hjælpeforeningen, må der gives omhyggelig oplæring og øvelse til dem der virker der. De må styrkes af wardsorganisationen, som biskoppen præsiderer over.

Som formand for wardets velfærdskomité leder biskoppen al velfærdstjeneste i wardet. Han udsøger de trængende og bekymrede. Han koordinerer belæringen om de evangeliske principper og de programmer, der er vitale for velfærdstjenesten, koordinerer indsatsen for at belære om fasteloven. Han sørger for, at medlemmer med særlige behov hjælpes med værdighed og kærlighed, hvilket er så betydningsfuldt for

dem. Han koordinerer fortrolig hjælp til dem, der er i nød. Når det er nødvendigt, indkalder han kvalificerede specialister. (Se Håndbog i Velfærdstjeneste.)

Til støtte for biskoppen er der en stavsorganisation. Biskoppen kan bede om assistance fra stavspræsidenten til oplæring af kvalificering af sine ledere. Stavspræsidenten har et højråd og en stavshjælpeforeningsorganisation til at skaffe den optræningsstøtte, der er nødvendig.

Betragt en gang den indvirkning, Herrens organisation kan have ved at hjælpe medlemmerne i deres personlige og familiemæssige beredskab, når arbejdsbyrden fordeles til et praktisk og effektivt stade. På stavsbasis er forholdet een stavspræsident til omkring 1800 familier. På wardsbasis er forholdet een biskop til omkring 108 familier. På kvorumsbasis er forholdet een leder til omkring 60 familier. For hjemmelærerne drejer det sig om 3-5 familier.

Grundlaget for kirkens velfærdsprogram er personligt og familiemæssigt beredskab. Den organisationsmæssige støtte er der for at optræne og berede medlemskabet til dette grundlæggende ansvar. Det, der behøves, er at hver enkelt præstedømme- og hjælpeforeningsleder på rette måde prioriterer dette vigtige arbejde.

Det kan godt være, at den omtalte gamle mand i New Hampshire drev sit personlige og familiemæssige beredskab for vidt ved at grave sin egen grav og alt det der. Men jeg ville elske at se alle vore medlemmer bevæget af den samme selvtillidens og beredskabets ånd.

Gud give os mulighed for at forstå, hvad der bør gøres i vore egne ward og stave, beder jeg om ydmygt og i Jesu Kristi navn. Amen. □

Grundprincipperne for kirkens velfærd

---

*Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Brødre og søstre: Nu til morgen har jeg med interesse lyttet til det, der er blevet sagt. I 40 år er jeg nu kommet til denne bygning to gange om året for at modtage instruktioner med hensyn til det, som vi i dag betegner som kirkens velfærds-tjeneste. Til at begynde med kendtes programmet under betegnelsen *Kirkens sikkerhedsplan*; det er det navn, den blev givet, da den først begyndte. Hvad man den gang mente med det navn er vi nødt til at forstå i dag, fordi sikkerhed, virkelig sikkerhed kommer kun ved efterlevelse af evangeliets principper. Sikkerhed er frugten af en retfærdig levevis.

Mormons Bog fortæller om et folk, som i en periode af over 1000 år viste frugterne af retfærdighed eller det modsatte. Når de holdt Guds befalinger, opnåede de fremskridt; når de var ulydige, høstede de ondskab, krig, hungersnød og slaveri. Igen og igen læser vi om familier, stammer og hele nationer, som holdt Herrens befalinger og indgik

pagter med ham og blev velsignet gennem hans Ånd. På grund af retfærdighed havde de fremgang både åndeligt og timeligt. Når de ikke holdt hans befalinger, gik de i opløsning både timeligt og åndeligt.

Mormons Bog indeholder principper, som, hvis vi ville følge dem, kan bringe os virkelig sikkerhed i en verden, der er betændt med ondskab, frygt og et væld af økonomiske problemer. Jeg tror, at vore medlemmer ønsker at opnå virkelig sikkerhed, men mange af os følger ikke den kurs, der fører dertil. I dag synes både de enkelte mennesker og regeringerne at mene, at de kan opnå økonomisk fremgang til trods for en ødsel metalitet. De bruger og bruger, sætter sig mere og mere i gæld og forpligtelser og mister derved stabiliteten og deres uafhængighed.

Må jeg her fremhæve den kendsgerning, der så let glemmes, at *Herren er interesseret i alt, hvad vi gør i vores tilværelse*: i vore familier, vort arbejde og vor per-

Primarys præsidentskab, fra venstre: Søster Dwan Jacobsen Young, førsterådgiver; Præsidentinde Virginia Beesley Cannon, og søster Michaelene Packer Grassli, andenrådgiver.

sonlige udvikling. Han har givet os evige sandheder til at lede os i disse forhold. Derudover giver han os sin Ånd til at hjælpe os med at anvende disse principper. Men kun når vi følger ham, kan vi opnå sikkerhed.

For nylig læste jeg igen de taler, som Brødrene holdt den gang kirken bekendtgjorde den dengang kaldte sikkerhedsplan. Jeg beundrede den kraft og den alvor, hvormed Brødrene udtrykte deres tanker. Her er et citat fra præsident J. Reuben Clark jr., en udtalelse, han kom med i oktober 1936 konferencen, den dag da præsident Heber J. Grant oplæste et brev fra Det øverste Præsidentskab, som bekendtgjorde begyndelsen til kirkens sikkerhedsplan. Læg

mærke til hvordan præsident Clark fremhæver, at denne sikkerhedsplan ganske enkelt er et sandt udtryk for det grundlæggende kristne princip i evangeliet. Han sagde:

„Vi har proklameret over for verden, og vi har proklameret, hvad vi vidste, at vi har den evangeliske plan, og at den evangeliske plan ikke blot tager sig af vore åndelige behov, men også af vore timelige. . . Den lærer os, hvordan vi skal leve i en gruppe under en organisation og principper, der gør det muligt for os at leve sammen som brødre og søstre, lige i alle forhold, for så vidt som vi lever for den lighed.

Den pålægger os et ansvar, fordi den plan, der er blevet givet os, er en plan ved

hjælp af hvilken kristen ledelse kan komme og vil komme til jordens nationer.” (J. Reuben Clark jun., Conference Report, okt. 1936, s. 113-14)

Den 4. april 1943 bekendtgjorde vi fra denne talerstol, at kirkens sikkerheds- eller velfærdsplan består af tre grundlæggende elementer: „For det første bør hver enkelt påskønne sin uafhængighed og af al magt arbejde for at beholde den ved at være selvforsynende. Det pålagde Herren os, da han sendte vore første forfædre ud fra Edens have med den stærke befaling: 'I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden.' (1. Mos. 3:19)

For det andet hviler ansvaret for opretholdelse af den enkelte, næst efter den pågældende selv, på hans eller hendes familie - forældre for deres børn, børn for deres forældre. Det er et utaknemmeligt barn, der, når det er i stand dertil, er uvillig til at hjælpe sine forældre med at forblive uafhængige af (offentlig) hjælp. Og endelig, når den pågældende har gjort alt, han kan for at hjælpe sig selv, og medlemmerne af hans familie har gjort, hvad de kan for at hjælpe ham, så står kirken med sin velfærdsplan rede til at sørge for sine medlemmer, for dem som vil *acceptere planen og arbejde i den, så vidt deres evner rækker*, og hver enkelt vil der blive taget vare på, „hver mand lige i forhold til sin familie efter omstændigheder, trang og fornødheder” (L&P 51:3) (Marion G. Romney, Conference Report, april 1943, s. 27-28).

Jeg er sikker på, at mange af jer ældre har hørt dette princip omtalt mange gange af Brødrene, men jeg spekulerer på, om der måske er nogle af vore yngre, vore unge biskopper og stavspræsidenter, som ikke har taget tid til virkelig at forstå dets betydning. Og

endnu vigtigere om vi som et folk, som nation og som et verdenssamfund virkelig forstår det grundlæggende princip, hvorpå alt dette hviler - nemlig *selvtillid*. Princippet om selvtillid er vokset ud af en af kirkens fundamentale lærdomme, nemlig handlefrihed. Elohim gav mennesket, da han skabte det og anbragte det på jorden, sin handlefrihed, frihed til at handle, som det ønskede.

„Thi,” sagde han, „det er nødvendigt, at jeg, Herren, gør enhver ansvarlig, som er forvalter over de jordiske goder, jeg har skabt og beredt for mine skabninger. . . Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres *handlefrihed*” (L&P 104:13, 17; fremhævelse tilføjet). Ligesom enhver er ansvarlig for sine egne valg og handlinger i åndelige ting, på samme måde er vi også ansvarlige i timelige forhold. Det er gennem vore *egne* anstrengelser og afgørelser, vi gør os *fortjent* til vores vej frem i livet. Selv om Herren vil højne os både på stiltærdis-

Præsident Ezra Taft Benson og ældste Mark E. Petersen af De tolv Råd.

Præsident Spencer W. Kimball hilser på ældste Boyd K. Packer fra De tolv Råd.

ge og mere dramatiske måder, så kan han kun lede vore skridt, når vi bevæger fødderne. Når alt kommer til alt afgør vore egne handlinger vore velsignelser eller mangel på dem. Det er en direkte konsekvens af både handlefrihed og ansvarlighed.

Princippet om selvtillid omtales også i større sammenhæng, nemlig om den grundlæggende enhed i kirken - familien.

I kirken er betydningen af at sørge for sin familie og at stole på sin familie et spørgsmål om udvikling, fælles omsorg og hjælp (eller med andre ord familieansvarlighed) lige så fundamental som det at stole på sig selv som enkeltperson. Familien er kirkens grundlæggende enhed. Ingen organisation eller institution kan eller bør erstatte familien. Det er ved

hellig pagt og evig styrelse i præstedømmet, at den evige familie etableres. Den samme pagt, som forpligter forældre til at sørge for deres børn, forpligter børn til at sørge for deres forældre, når de har brug derfor. Befalingen om, at „du skal ære din far og din mor“ (se 2 Mos. 20:12) gælder også det nutidige Israel og for alle, som er trofaste medlemmer af kirken.

Som følge af princippet om familieansvarlighed bør vi forstå, at i almindelighed har ingen noget krav på kirkens ressourcer til løsning af midlertidige timelige problemer og behov, før familien har gjort alt, hvad den kan for at hjælpe. Det er den lære, Herren etablerede, da han sagde:

„Og derefter har de krav på kirken, eller med andre ord på Herrens forrådshus,

om forældrene ikke har nogen arv at give dem, hvormed de kan skaffe dem en arvelod.” (L&P 83:5; fremhævelse tilføjet)

Til sidst synes jeg, vi kunne tænke på kirkeansvarlighed; det vil sige, at når alt er blevet gjort af den enkelte og på familiebasis, så har Herren givet instruktioner om, hvordan vi skal sørge for hinanden som kirkefamilie. Udstrækningen af denne omsorg og grundlaget, hvorpå det er givet, må imidlertid være bundet af grundlæggende principper. Må jeg berette om en meget indsigtfuld tanke om barmhjertighed, som blev udtrykt af præsident Joseph F. Smith ved generalkonferencen i april 1898: (det var selvsagt før velfærdsplanen, sådan som vi kender den).

„Mænd og kvinder burde ikke være

villige til at modtage barmhjertigheds-hjælp med mindre de er pisket til det, for at de kan undgå at lide. Enhver mand og kvinde burde have en uafhængigheds-ånd, en selvansvarligheds ånd, der vil få ham eller hende til at sige, når de er i trang: „Jeg er parat til at arbejde til gengæld for det, som I vil give mig.” Ingen mand burde være tilfreds med at modtage og ikke gøre noget til gengæld.” (Conference Report, april 1898, s. 48)

Hvis ethvert arbejdsdygtigt menneske, som søger sin biskop om hjælp fulgte denne regel for hjælp, så ville virkelige velsignelser komme til både giver og modtager. Enhver ville føle godt ved at bidrage til kirkens velfærdsplan, når de trængende kommer i den ånd. Motiveret på den måde ønsker folk i nød hurtigt at

Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv Råd konfererer med sin sekretær, Gary Gillespie.

kunne klare sig selv; de ønsker også at bidrage så meget, de kan, til programmet, når de igen er oppe at stå.

Brødre og søstre, det har været mit ønske i dag, påny at rette opmærksom-

---

„Virkelig sikkerhed kommer kun ved efterlevelse af evangeliets principper. Sikkerhed er frugten af en retfærdig levevis.”

---

heden på velfærdstjenestens grundlæggende, fundamentale principper. Jeg gentager, at velfærdstjenesten ikke blot er et program; det er evangeliet i funktion. Dets principper er evangeliets principper. Det er kristne regler i timelige forhold. Det er mit ønske, at vi lærer fra skrifterne og fra de levende profeters råd og gør alt, hvad vi kan, for at klare os selv, at sørge for vore familier og generøst og ydmygt bidrage vor del til at opretholde dem, der har det mindre godt end vi selv.

Må jeg slutte med at citere fra kong Benjamin (I har allerede i dag hørt ham citeret - kong Benjamin, den store nephitiske leder), som ved afslutningen af sin gerning havde dette kloge råd at give de medlemmer af kirken, som havde levet under hans venlige og inspirerede lederskab i mange år:

„Og se, jeg siger jer, at dersom I gør dette, skal I altid være glade og være fyldt med Guds kærlighed og altid få syndsforladelse . . .

Og for disse tings skyld, som jeg har talt til jer - nemlig at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang.

Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden.” (Mosiah 4:12, 26-27)

At vi må have visdom og den nødvendige disciplin og leve for at gennemføre disse store principper, er min bøn i Jesu Kristi, vor Forløseres navn. Amen. □

Ny rådgiver kaldet til det øverste præsidentskab

Den 22. juli meddelte Det øverste præsidentskab at Gordon B. Hinckley, som har været medlem af De Tolvs kvorum siden oktober 1961, er udpeget til at være rådgiver i Det øverste Præsidentskab.

Den derved opståede ledige plads i De Tolvs kvorum vil blive udfyldt af ældste Neal A. Maxwell (55) som har virket i halvferdsernes præsidium siden 1976. Der foreligger ikke noget om udfyldelse af ældste Maxwells plads i dette præsidium.

Ældste Hinckley har mange års uegennyttig tjeneste i kirken bag sig. Han var missionær på De britiske Øer i 1930'erne, og da han vendte tilbage til USA virkede han i søndagsskolens hovedbestyrelse og var sekretær i kirkens komite for radio, publikationer og missionærlitteratur, det der idag kaldes afdelingen for PR. Han hjalp med ved indførelsen og brugen af audio-visuelle materialer i kirken. Han har skrevet og redigeret utallige radioprogrammer, har medvirket ved verdensudstillinger og lignende aktiviteter.

I 1951 blev han kaldet til at føre tilsyn med missionærdepartementets virke for derefter at blive opretholdt som assistent til De Tolv i 1958. Han fik overdraget ansvaret for kirkens virk-

somhed i Asien og åbnede der nye veje for missionering på Fillipinerne og i Thailand.

Han vendte tilbage for at varetage

Gordon B. Hinckley

kirkens virksomhed i Asien efter at have varetaget lignende ansvarsområder i Sydamerika og Europa.

Ældste Hinckley har virket i utallige kirkelige og civile stillinger, samt indenfor handel, foruden som rådgiver, som stavspræsident og som medlem af mange betyrelser i kirkeorganisationer. Han og hans hustru (44) har 5 børn og 21 børnebørn. Ældste Maxwell blev kaldet som

assistent til De Tolv i 1974. Da De Halvfjerds første kvorum blev organiseret i 1976 blev han kaldet til dette kvorums præsidium.

Neal A. Maxwell

Forud for sin kaldelse som generalautoritet havde han forskellige stillinger indenfor administration og undervisning på University of Utah i Salt Lake City, bl.a. var han 1. vicepræsident. Ældste Maxwell har været biskop, medlem af hovedbestyrelsen for kirkens ungdomsorganisation, medlem af de voksnes samordningskomite og regionalrepræsentant. Han virkede som missionær i Canada. Han og hans kone har 4 børn.

* * *

På det tidspunkt da meddelelsen kom

om ældste Hinckleys og ældste Maxwells kaldelse gav Det øverste Præsidentskab ingen begrundelse for det der var sket. Skønt det er sædvane kun at have to rådgivere til Det øverste Præsidentskab er ældste Hinckley den 12. der i denne uddeling har været tredje-, fjerde-, eller femterådgiver i præsidentskabet.

Så sent som sidst i 1960'erne var der 5 rådgivere der på samme tid virkede under præsident David O McKay. Dengang var Hugh B. Brown førsterådgiver og N. Eldon Tanner andenrådgiver. Derpå blev Joseph Fielding Smith, som var præsident for De Tolvs kvorum, kaldet som tredierådgiver i 1965. På samme tid blev ældste Thorpe B. Isaacson, som da var assistent til De Tolv kaldet til at være fjerderådgiver. I 1967 blev ældste Alvin R. Dyer, også assistent til De Tolv, ordineret til apostel og kaldet som femterådgiver til Det øverste Præsidentskab i 1968. Da præsident McKay døde i 1970 blev præsident Joseph Fielding Smith præsident for kirken. Ældsterne Dyer og Isaacson vendte tilbage til deres pligter som assistenter til De Tolv. Skønt ældste Dyer bevarede stillingen som apostel kom han aldrig til at virke som medlem af dette kvorum. Ældste Isaacson døde i november 1970 og ældste Dyer blev i 1976 opretholdt som medlem af De Halvfjerds første kvorum, hvor han virkede indtil sin død i 1977. □

